

- [ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ \(Τεύχος 44\)](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Διεθνές Σύστημα και Διεθνής Σχέση Σήμερα»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΦΟΡΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Υπαρκτική Ασφάλεια και προώθηση σχέσης στις σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και ΗΠΑ»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Βαίνουμε προς Σταθεροποίηση ή Αποδόμηση των Βαλκανίων»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Ημερία και Αλλαγή Πολιτικής»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Η θέση της Ελλάδας στο εξελισσόμενο διεθνές γεωστρατηγικό περιβάλλον Σχίζοντας απειλές»](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007» «Τουρκικές διεκδικήσεις και διεθνές δίκαιο της θάλασσας»](#)
- [ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΟΓΩ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ](#)
- [ΠΟΥ ΠΑΜΕ :](#)
- ["Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ" Μια τηλεοπτική σειρά όλητακτη της αδιόρατης ελευθερίας μας](#)
- [ΟΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΠΓΔΜ ΣΤΟ ΝΑΤΟ](#)
- [ΣΧΕΦΕΙΣ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΕΣ](#)
- [Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ](#)
- [ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ](#)

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΛΟΤΗ

(24 Φεβ. 08)

**Υπό Αντιστρατήγου ε.α. Η. Καζούκα
Προέδρου ΔΣ/ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ**

Δίσεκτο και με ανάλογη σημειολογία ξεκίνησε το 2008.

Μετά από 49 χρόνια ο πρωθυπουργός της Ελλάδος μετέβη στην Άγκυρα, ύστερα από μακράν περίοδο αμφιταλαντεύσεων, αναδιπλώσεων και εσωτερικών διαφωνιών περί της σκοπιμότητας των επαφών σε κορυφαίο επίπεδο αλλά και της συνεπικουρούσης επ' αυτού συνεχιζόμενης προκλητικής στάσεως της «φίλης» Τουρκίας, αποβλεπούσης στη δημιουργία αίσθησης παγιομένης καταστάσεως στην περιοχή και επιδείξεως ισχύος έναντι της Ελλάδος. Τα αποτελέσματα αναμενόμενα. Ο επισκέπτης μετά παρρησίας και ειλικρίνειας εξέθεσε τις πάγιες θέσεις της Ελλάδος έναντι των διεκδικήσεων και των απαιτήσεων της Τουρκίας. Ο οικοδεσπότης δεν απέφυγε να προβάλλει τις προκλητικές θέσεις της χώρας του, κινούμενος εντός της τουρκικής εθνικής στρατηγικής, τηρουμένης ανεξαρτησίας κυβερνήτων, ισλαμιστών, κεμαλιστών, βαθέως ή «ρηχού» κράτους. Παρά ταύτα η συνέχεια των επαφών είναι αναγκαία και επιβαλομένη δια την άμεση διαπίστωση των προθέσεων, την προβολή της πίστεως περί του δικαίου του αγώνος και εν ταυτώ της επιδείξεως καλής θελήσεως.

Στο τέλος του μηνός Ιανουαρίου εκοιμήθη και εκηδεύθη με τιμές αρχηγού κράτους ο μακαριστός, Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, Χριστόδουλος. Προσωπικότητας χαρισματική με κύρος και ακτινοβολία που ξεπέρασε τα σύνορα του Ελληνισμού. Έλληνας και Χριστιανός, υπηρέτης του Ελληνοχριστιανικού ιδεώδους. Πνευματικός ηγέτης, ο οποίος έπεμψε τους λειτουργούς της εκκλησίας στην κοινωνία δια να οδηγήσουν το ποίμνιό τους εντός των ναών. Ηγέτης, ο οποίος αφουγκράζετο εκ της θέσεώς του και διαισθάνετο δια των ικανοτήτων του τους καημούς και τα προβλήματα του λαού και στη συνέχεια τα προέβαλε με παρρησία και ανιδιοτέλεια στις πραγματικές των διαστάσεις. Ζούσε και επικοινωνούσε με το λαό. Αυτή είναι και η πραγματική θέση του κληρικού του ταγού. Ο κληρικός δεν είναι μοναχός, ζει στον κόσμο και δια τον κόσμο, βιώνων ως Χριστός. Εγκεκριμένο και δικαιωμένο το έργο του μακαριστού από την πολιτεία, από τις χιλιάδες λαού, από τους εχθρούς και φίλους, οι οποίοι προσέτρεξαν, προσκύνησαν και τον ξεπροβόδισαν στην τελευταία κατοικία του. Ο λαός, που είναι και ποίμνιον, αναζητεί στηρίγματα, απαιτεί εκφραστή των οραμάτων του, βιώνοντας το κενό των λοιπών θεσμών. Αυτό το κενό εκάλυψε ο Χριστόδουλος και καλείται να πληρώσει ο μακαριώτατος Ιερώνυμος, στον οποίον ευχόμεθα δύναμη και καλή επιτυχία στο πολλαπλό έργο του δια το καλό της εκκλησίας και του έθνους, θεσμών αλληλοκαλυπτομένων έως αρρήκτως συνδεδεμένων.

Την 17^η Φεβρουαρίου το Κόσσοβο ανεκήρυξε την, από ετών προετοιμαζόμενη, ανεξαρτησία του. Σημαία του κράτους το γεωγραφικό σχήμα της χώρας και έξι αστέρια με σημειολογία ανταποκρινομένη στις εκάστοτε συγκυρίες. Κράτος προτεκτοράτο, στηριζόμενο στο ΝΑΤΟ και στις ΗΠΑ. Σερβία και Ρωσία δεν

αναγνωρίζουν την ανεξαρτησία στην εξαλβανισθείσα δημογραφικά περιοχή, του θρησκευτικού και εθνικού λίκνου του σερβικού λαού. Αναμφισβήτητα το κράτος αυτό θα αποτελέσει σημείο τριβής και αστάθειας, αλλά κυρίως κακό προηγούμενο και μίμηση δια τη δημιουργία και άλλων παρομοίων κρατών στην περιοχή και όχι μόνο, διότι δεν αποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση, αντιθέτως ανοίγει την όρεξη και σε άλλους αυτοπροσδιορισμούς και υπνόττωντες αλυτρωτισμούς. Η Ελλάδα ευρίσκεται σε δυσχερή θέση περί την αναγνώριση ή μη του ανεξαρτήτου κράτους, διότι πέραν των διακρατικών σχέσεων επηρεάζονται και εθνικά, ζωτικά, συμφέροντά της. Οφείλει όμως να διδαχθεί από την ιστορία του Κοσσοβού δια την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης ως επιβληθείσης μετανάστευσης με καθαρό μυαλό για αντίστοιχο λαό. Τα περί αφομοιώσεως, συμβολής στην ανάπτυξη, πολυπολιτισμικών κρατών και λήξεως του κράτους-έθνους δεικνύουν αδυναμία και θυμίζουν τα περί «γαργάρας».

Η Ελλάδα δέχεται τεράστιες εξωτερικές πιέσεις δια την επίλυση του θέματος της ονομασίας της Π Γ Δ Μ, η οποία επιμένει προκλητικά και προσβλητικά στην οικειοποίηση της ονομασίας «Μακεδονία», όταν ουδεμία σχέση έχουν οι κατοικούντες στην περιοχή σημερινοί Αλβανοί, Σέρβοι, Σλάβοι και Βούλγαροι με τους Έλληνες Μακεδόνες. Τι, λοιπόν, λογικότερο και δικαιότερο, σύγχρονο και εξελικτικό από την απόδοση, στο ομόσπονδο και ασταθές αυτό κράτος, του ονόματος «Δημοκρατία των Σκοπίων», το όνομα της πρωτεύουσής των, που είναι, και για όσο καιρό θα είναι, ο μόνος συνδετικός των κρίκος; Κακώς, λοιπόν, οι μεγάλοι φίλοι και σύμμαχοί μας στηρίζουν τους Σκοπιανούς και τους οδηγούν σε σαθρές λύσεις, διαγράφοντας δικές των ιστορικές αποφάσεις περί της ελληνικότητας και του αδιαιρέτου της Μακεδονίας. Τα γεωστρατηγικά και γεωπολιτικά πλεονεκτήματα του ελλαδικού χώρου παραμένουν αναντικατάστατα, συνταυτισθέντα με τα τοιαύτα φίλων και συμμάχων στις πλέον κρίσιμες περιόδους της νεώτερης ιστορίας. Ουδέν είναι ικανόν να υποκαταστήσει τη φιλία, τη σφυρηλατημένη σε κοινούς αγώνες δια κοινές πανανθρώπινες αξίες, αρχές και ιδανικά. Απαιτείται περίσκεψη, ρεαλισμός, συνέπεια και συνέχεια, χωρίς τη διαγραφή του παρελθόντος, την παράκαμψη του παρόντος, δια την κατοχύρωση ενός σταθερού και ευοίωνου μέλλοντος.

Οι σημερινές εκλογές ανέδειξαν νέο πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας τον πρόεδρο του ΑΚΕΛ. Δια πολλούς το Κυπριακό πρόβλημα εισέρχεται σε νέα περίοδο πιέσεων. Η σημερινή κατάσταση ασφαλώς είναι καλύτερη από την προ τριετίας. Η Κυπριακή Δημοκρατία, ενιαίο κράτος, είναι μέλος της ΕΕ, με ισχυρά νόμισμα και οικονομία. Η απόρριψη του σχεδίου Κόφι Ανάν, από τη συντριπτική πλειοψηφία του Κυπριακού Ελληνισμού, αποτελεί αδιαπραγμάτευτο σταθμό και αφετηρία που κανείς δεν δικαιούται να απεμπολήσει. Στόχοι, λοιπόν, η αποστρατιωτικοποίηση, η είσοδος στο ΝΑΤΟ και η ομόσπονδη σύσταση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αυτή είναι αναγκαία και βιώσιμη λύση με δεδομένο ότι οι Τούρκοι κατακτητές των πεντακοσίων χρόνων λογίζονται πλέον ως Τουρκοκύπριοι.

Στο εσωτερικό η Ελλάδα ταλανίζεται προς πραγμάτωση ηπίων τροποποιήσεων των ισχυόντων, των κατ' όνομα μεταρρυθμίσεων, εν μέσω υποθέσεων διαφθοράς, διαπλοκής και αδιαφανείας, με την δυναμική ανάρρηση και αυτοαναγόρευση των

μέσων ενημέρωσης και επικοινωνίας σε ελεγκτή των πάντων, ελλείπει ασφαλώς ενός θεσμοθετημένου και αναγκαίου προς τούτο πολιτειακού παράγοντος. Το κράτος συνεχώς αποδυναμούται και συρρικνούται και τις δράσεις του καταλαμβάνουν οι επιχειρηματίες, οι έμποροι, οι επιτήδευτοι με μοναδικό σκοπό το κέρδος. Απαιτείται συγκράτηση και ανάστροφη πορεία.

Η επίλυση του ασφαλιστικού προβλήματος προϋποθέτει επίλυση του δημογραφικού προβλήματος της χώρας. Η αναλογία εργαζομένων και μη έχει ξεπεράσει τα επιτρεπόμενα όρια, η γήρανση αυξάνεται, οι γεννήσεις μειώνονται, η προσδόκιμη ηλικία αυξάνεται. Τα ταμεία ασφάλισης και σύνταξης αδειάζουν. Η μετανάστευση ουδέν συνέβαλεν. Η λαθρομετανάστευση αυξάνεται με αντίστοιχη υποβάθμιση της ποιότητας ζωής των Ελλήνων και το κύρος της χώρας. Ο παραγωγικός και εργαζόμενος πληθυσμός της χώρας συρρικνούται και ασφυκτιά στις κωμοπόλεις και στις μεγαλουπόλεις, τις σύγχρονες Βαβέλ, δημιουργώντας δυσεπίλυτα προβλήματα στο περιβάλλον, στην καλλιέργεια και στην παραγωγή.

Κοινή διαπίστωση πως οι επιχειρούμενες λύσεις είναι αποσπασματικές, αμφιλεγόμενες και αναποτελεσματικές. Στερούνται τόλμης και φαντασίας, υποστηριζόμενες υπό μετρίων χειριστών. Παραμένουν αγκυλωμένες στο πολιτικό κόστος και το ενδεχόμενο απώλειας της εξουσίας. «Τοις τολμώσιν η τύχη ξύμφορος».

Πολλά, λοιπόν, και δυσεπίλυτα τα προβλήματα της χώρας. Απαιτείται συνεπώς κοινή προσπάθεια, γνώση, ομοθυμία και ομοψυχία με πρόταξη του εθνικού συμφέροντος στα πλαίσια μιας ενιαίας εθνικής στρατηγικής. «Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία».

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»

«Διεθνές Σύστημα και Διεθνείς Σχέσεις Σήμερα»

Υπό Στρατηγού ε.α. Δ. Σκαρβέλη
Επιτίμου Α/ΓΕΕΘΑ – Ακαδημαϊκού

Θεωρώ την ομιλία αυτή, με το συγκεκριμένο θέμα, σαν εισαγωγική στις δραστηριότητες του συνεδρίου, που θα ακολουθήσουν. Θα είναι μία σκιαγράφηση του κόσμου μας, όπως δρα και λειτουργεί σήμερα, από απόψεως πολιτικής και διεθνών σχέσεων, όσο επιτρέπουν τα περιορισμένα χρονικά όρια μιας ομιλίας. Εξάλλου, ένα συνέδριο μιας Εταιρείας Στρατηγικών Μελετών, δεν μπορεί παρά να εκκινεί από μία τέτοια αφετηρία, διότι όλες οι θεματικές του, τον κόσμο της σήμερα αφορούν. Ας δούμε πως έχει αυτός ο κόσμος.

Κυρίες και Κύριοι,

Το Διεθνές Σύστημά μας είναι έντονα εθνοκρατικό. Το αποτελούν, το συγκροτούν, κρατικές οντότητες με ισχυρό εθνοτικό χαρακτήρα, δηλαδή κράτη που είναι εθνικά ή τείνουν να γίνουν τέτοια (με την έννοια της εθνικής ομοιογένειας). Το στοιχείο της εθνότητας είναι κυριαρχικό στον αυτοπροσδιορισμό των ατόμων και κατ'επέκταση των κρατικών οντοτήτων και εξήλθε ισχυρότερο μέσα από τα τόσα κατά εποχές διεθνιστικά κινήματα, τον κομμουνιστικό διεθνισμό και σήμερα την σε εξέλιξη παγκοσμιοποίηση και τις θεωρίες περί πολυπολιτισμικότητας, για τις οποίες θα κάνουμε λόγο στη συνέχεια.

Δεν θα ανατρέξουμε στην ιστορία της γένεσης του εθνικού κράτους, που δεν είναι δημιουργήμα κάποιας θεωρίας ή ιδεολογίας ή έστω κάποιας κοινωνικής επανάστασης, αλλά μιας φυσικής ροής των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών παραγόντων τους τελευταίους τρεις αιώνες. Θα επισημάνουμε όμως το υπόβαθρο αυτής της γένεσης, που ανάγεται στον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο, που θέλει να είναι ο συγκεκριμένος άνθρωπος, με ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ η οποία ερείδεται πάνω σε σημεία αναφοράς διαχρονικά, δηλαδή την ιστορία, τη γλώσσα, την παράδοση και ακόμα τη θρησκεία, σε συντομία με την πολιτισμική ιδιαιτερότητά του. Αυτή η έντονη αναζήτηση και τοποθέτηση του ανθρώπου, η οποία ακόμα και στις ημέρες μας όλο και περισσότερο εντείνεται και το βλέπουμε αυτό στις αυτονομιστικές και ανεξαρτησιακές εξάρσεις σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, εγγυάται τη μακροβιότητα του εθνοκρατικού μας συστήματος. Ως προς την «ταυτότητα», ο Κλίντον (τέως Πρόεδρος των ΗΠΑ) μας είπε πρόσφατα στην ομιλία του, εδώ στην Αθήνα, ότι, «παγκόσμια οικονομία» βλέπει, αυτό που δεν βλέπει είναι «παγκόσμια κοινωνία».

Το πιστεύουμε δε αυτό, διότι κάθε διεθνισμός και αυτή η παγκοσμιοποίηση των ημερών μας (μορφή διεθνισμού είναι και αυτή) καλούν για μία μερική, ή και ολική αποεθνοποίηση και στοχεύουν στο μηδενισμό της ετερότητας υπέρ της ομοιογένειας, η οποία όμως ετερότητα είναι αποδεκτή (και το τονίζουμε αυτό), είναι

αποδεκτή και συμβατή και με τη φύση, όπου και δεσπόζει, τείνουσα ακόμα και μέσα από τις όποιες αντιθέσεις προς την αρμονία (Πυθαγόρειοι, Ηράκλειτος).

Αν, στα ανθρώπινα πράγματα και μόνο σ' αυτά υπάρχει δυσαρμονία, είναι διότι δεν χειριζόμαστε με λογική και σύνεση την ετερότητά μας. Όπου κυριαρχούν τα συμφέροντα, ατομικά και κρατικά και αποπειράται μάλιστα η επιβολή των δια της ισχύος, δεν υπάρχει τόπος για αρμονία και κατ'επέκταση για αρμονική συμβίωση.

Το Δ.Σ. δεν το συνιστούν, μόνο τα υπάρχοντα κράτη. Λειτουργικό μέρος του είναι και οι υπερκρατικοί και υπερεθνικοί Οργανισμοί, με πρώτο τον ΟΗΕ. Είναι δε πολλοί οι Οργανισμοί και οι Φορείς που έχουν συγκροτηθεί με συναινετικές διαδικασίες, παρά την υπάρχουσα ετερότητα, ώστε να καλύπτονται όλες οι ανθρώπινες δραστηριότητες, αυτές για τις οποίες η σύμπραξη και η συλλογικότητα είναι εκ των ων ουκ άνευ. Θέματα ασφαλείας, πρόληψης συγκρούσεων, πυρηνικής ισχύος, περιβαλλοντικά, υγείας, οικονομικά κ.α. έχουν τους φορείς των ή τις επιτροπές των διεθνούς χαρακτήρα. Υπάρχουν Ενώσεις, Συμμαχίες, Πολυκρατικές Οντότητες, όπως π.χ. η Ε.Ε., το ΝΑΤΟ, Συμφωνίες και Σύνδεσμοι (θα αναφερθούμε αργότερα σε όλα αυτά) που λογίζονται παράγοντες του Δ. Συστήματος, όπως είναι και πολλά Όργανα, τοπικά και περιφερειακά, σε Ασία και Αφρική, Ευρώπη και Αμερική. Ανεπτύχθη μάλιστα και Διεθνές Δίκαιον για να διέπει τις διακρατικές και διεθνείς σχέσεις και συμπεριφορές, έως και Δίκαιον Πολέμου, για την αποφυγή των ακροτήτων στον πόλεμο (αν και ο πόλεμος, αυτός καθεαυτός, είναι μία ανθρώπινη ακρότητα).

Έτσι είναι δομημένο το Δ.Σ., πάνω σε εθνοκρατική βάση και λειτουργεί με τον τρόπο που λειτουργεί, ο οποίος μπορεί να μη μας ενθουσιάζει, όμως αυτό δεν πρέπει να αποδίδεται στη δομή του και στην έλλειψη προβλέψεων, αλλά σε λειτουργικές και διαδικαστικές αδυναμίες, διότι κάποια κράτη-μέλη του (και μάλιστα από τα μάλλον ισχυρά) τις δημιουργούν, με το να προτάσσουν του πανανθρώπινου συμφέροντος και της συλλογικότητας, τα ίδια αυτών συμφέροντα, έτσι όπως τα εννοούν. Διαθέτουμε επάρκεια διεθνούς οργάνωσης και δομών, αλλά ανεπάρκεια βούλησης για αλληλοκατανόηση και συναίνεση, για την επίλυση των προβλημάτων του κόσμου μας.

Ιδιαίτερα επισημαίνω το Δ. Δίκαιον, που το απαρτίζουν κατά εποχές ληφθείσες κοινές αποφάσεις, συμβάσεις και συμφωνίες, καθώς και «χάρτες» καταστατικοί διεθνών οργανισμών, όλα κείμενα που αποπνέουν λογική, ορθότητα, δικαιοσύνη και ακόμα ανθρωπισμό και ειρηνοφιλία, κείμενα με κανόνες που αντικατοπτρίζουν την επιθυμία του όπου γης ανθρώπου για συναδελφότητα και ειρήνη, που όμως αλίμονο, καταστρατηγούνται και παραβιάζονται κατάφορα και εξακολουθητικά. Μία συνοπτική αναφορά στα κύρια χαρακτηριστικά του Δ.Σ., το άναρχόν του και την ισοτιμία (πολιτική ισοτιμία) των κρατών που το απαρτίζουν, θα συμπληρώσει την επιχειρούμενη σκιαγράφησή του.

Το Δ.Σ. είναι όντως «άναρχον», με την έννοια ότι ουδείς άρχει αυτού, ουδείς το διοικεί ή το κυβερνά, είτε άτομον, είτε κράτος. Δεν υπάρχει παγκόσμια κυβέρνηση, ούτε παγκόσμιος κυβερνήτης. Η παγκόσμια τάξη λοιπόν, είτε θα προέρχεται και θα εξασφαλίζεται με συναίνεση μέσα από διεθνή όργανα, είτε από

την κυριαρχία και την επιβολή του ενός. Αλλά το θέμα αυτό έχει λυθεί. Η παγκόσμια βούληση έχει εκφραστεί μέσα από τη συγκρότηση διεθνών οργάνων και την κατάρτιση διεθνούς ισχύος κανόνων (το Δ. Δίκαιο που προανέφερα) για τη συλλογική αντιμετώπιση των παγκόσμιων πραγμάτων, συναινετικώς και ισοτίμως. Δεν δέχεται την κυριαρχία του ενός.

Είπα «ισοτίμως» και αυτό σαν χαρακτηριστικό του Δ.Σ. συνάγεται από την ισότιμη (πολιτικά ισότιμη) εκπροσώπηση στα διεθνή όργανα των κρατών-μελών, ανεξάρτητα από γεωγραφικό ή πληθυσμιακό μέγεθος ή άλλου είδους ειδικό βάρος στη διεθνή σκηνή.

Αυτή η ισοτιμία είναι στοιχείο πολιτικής αρετής, αλλά και ωριμότητας, όμως η πραγματικότητα τείνει να την υποβαθμίζει. Π.χ. στον ΟΗΕ τα θέματα ασφαλείας και ειρήνης διεκπεραιώνονται από το Σ.Α., δηλαδή τη μειοψηφία των ισχυρών κρατών (μόνιμα μέλη) και όχι από τις γενικές συνελεύσεις, αν και δεν διαφεύγει κανενός ότι και αυτές οι τελευταίες είναι υποκείμενες επηρεασμών, υπονομευτικών ασφαλώς της ισοτιμίας που προανέφερα.

Η ισοτιμία συνδύαζεται και με το χαρακτηριστικό της ελεύθερης βούλησης των κρατών-μελών. Είναι ένα δίδυμο (ισοτιμία-ελεύθερη βούληση) που αν λειτουργούσε σωστά, χωρίς επηρεασμούς, σκοπιμότητες και παζαρέματα, τα παγκόσμια θέματα θα εύρισκαν λύσεις. Ζητείται ίσως κάτι το ιδεατόν, που όμως η σκληρή πραγματικότητα δεν το επιτρέπει.

Και πριν ολοκληρώσω το θέμα του Δ.Σ. έρχομαι να επισημάνω δύο παραμέτρους – τελευταίας κοπής θα έλεγα, αφού είναι σχετικά νέες – την πολυπολιτισμικότητα αφ' ενός και την παγκοσμιοποίηση αφ' ετέρου, που προανέφερα (πολύς ο λόγος στις ημέρες μας και για τους δύο όρους). Και οι δύο τείνουν να διεμβολίσουν το Δ.Σ. σε αλληλεξάρτηση, βοηθώντας ο ένας τον άλλο.

Με την πολυπολιτισμικότητα επιδιώκεται η άμβλυνση δήθεν των πολιτισμικών αντιθέσεων, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν και σε συγκρουσιακές καταστάσεις (πόλεμο των πολιτισμών, κατά Χάντιγκτον) και η προώθηση της ανεκτικότητας, της συνδιαλλαγής και της συμφιλίωσης μεταξύ των διαφόρων πολιτισμικών ομάδων, μιας και της αυτής κοινωνίας ή και μεταξύ κοινωνιών διαφόρων πολιτισμών. Υπάρχουν πολλές θεωρίες γι' αυτό, που ξεκινούν από αυτήν του melting pot δηλαδή του χωνευτηρίου, όπως στις ΗΠΑ, έως το apartheid δηλαδή του φυλετικού διαχωρισμού σε όλα τα επίπεδα και της γκετοποίησης. Η κατάλληλη φόρμουλα για μία ειρηνική συμβίωση ποικίλει από περιοχή σε περιοχή και εν πάση περιπτώσει, δεν νομίζω ότι μπορούμε να πιστεύουμε ότι βρέθηκε η πρόποσα και απόλυτα επιτυχημένη συνταγή. Και πριν βρεθεί η συνταγή, έρχεται τελικά η πολυπολιτισμικότητα, συνεπικουρούμενη από την παγκοσμιοποίηση, να επιβάλει την μονοπολιτισμικότητα, τον ένα πολιτισμό, γνωστής κατεύθυνσης, αυτής της «Μακ» κουλτούρας (γλώσσα, μουσική, ένδυση, φαστ φουντ, τρόπος ζωής κ.λ.π. που αλλοιώνουν την πολιτισμική ιδιαιτερότητα), έρχεται – επαναλαμβάνω – να μας οδηγήσει όλους στην ομοιογενοποίηση. Εδώ εμπίπτει κάθε προσπάθεια άμβλυνσης της ιστορικής μνήμης που συντηρεί την εθνική ταυτότητα, μέσα από την αποδόμηση του ιστορικού παρελθόντος (βλέπε και βιβλίο ιστορίας ΣΤ' Δημοτικού). Γι' αυτό

προανέφερα ότι η πολυπολιτισμικότητα διεμβολίζει το εθνοκρατικό διεθνές σύστημά μας.

Προς αυτή την κατεύθυνση συμβάλλει και η παγκοσμιοποίηση, που και η ίδια υποβοηθείται, με την ομοιογενοποίηση των λαών (για να μην ειπώ πολτοποίηση), η οποία θα τους κάνει ευμεταχειρίστους στα χέρια των ισχυρών της γης και εύκολα εκμεταλλεύσιμους, βοηθώντων και των κατά τόπους και κατά κράτη θιασωτών της (για να μη ειπώ πρακτόρων της).

Αυτά λοιπόν, κάπως περιεκτικά, όσον αφορά στο Δ.Σ. μας και έρχομαι τώρα στο δεύτερο σκέλος της ομιλίας μου αυτής, αυτό των Διεθνών Σχέσεων.

Με τον όρο «διεθνείς σχέσεις» εννοούμε πολύ απλά τις σχέσεις και τις συμπεριφορές των κρατικών οντοτήτων του Δ.Σ. μεταξύ των, αλλά και προς τους Διεθνείς Οργανισμούς, αυτό το τελευταίο με την έννοια των αντιδράσεών τους προς τα καταστατικά κείμενά των και τις αποφάσεις των και ακόμα την καλή ή όχι διάθεσή τους, για συμμόρφωσή των με τους κανόνες του Δ.Δικαίου. Αυτές οι συμπεριφορές δημιουργούν καταστάσεις και επηρεάζουν το παγκόσμιο γίνεσθαι.

Ανατρέχοντες στην ιστορία του περιορισμένου ελληνικού αρχαιόκοσμου, κάνουμε διαπιστώσεις, ως προς τις σχέσεις και συμπεριφορές μεταξύ των πόλεων-κρατών της εποχής, που με πολύ ομοιότητα βλέπουμε να απαντούν και σήμερα, στο απείρως πλέον διευρυμένο διεθνές πεδίο της εποχής μας. Ο πολύς Θουκυδίδης, στρατιωτικός και ιστορικός, άφησε...εσαεί παρακαταθήκες εις τους επερχομένους, τις αναλύσεις των αιτίων για τις συμπεριφορές των κρατών της εποχής του. Η επικαιρότητά του σήμερα είναι εκπληκτική.

Τα Συμφέροντα του κράτους, συμφέροντα επιβολής, επέκτασης, οικονομικής εκμετάλλευσης κ.λ.π. ήταν ο κινητήριος μοχλός δράσεως. Η έννοια της Ισχύος ήταν ιδιαίτερα ανεπτυγμένη και τότε. Το Δίκαιον επήγαξε από την ισχύ και όχι αντιστρόφως (το δίκαιον του ισχυροτέρου). Οι Συμμαχίες και το σύστημα αποικιών σε στρατηγικά σημεία ενίσχυαν τη Μητρόπολη. Τα αντίποινα και τα εμπάργκο ήσαν στην ημερησία διάταξη και εκείνη την εποχή.

Όλα αυτά λοιπόν απαντούν και στη σημερινή διευρυμένη διεθνή κονίστρα. Οι συμπεριφορές των κρατών δημιουργούν τις καταστάσεις – όπως προανέφερα – και αυτές ποικίλουν από ειρηνοποιές έως συγκρουσιακές. Προφανώς τα κράτη αντανακλούν την ανθρώπινη φύση, μία φύση που είναι ικανή για το μέγιστο καλό και ταυτόχρονα για το επίσης μέγιστο κακό. Η ατομική επιδίωξη της επιβίωσης, της διάκρισης, της απόκτησης ή και κατάκτησης μέσα σε μία κοινωνία, φαίνεται ωσάν να μεγενθύνεται δια του κράτους μέσα στη διεθνή κοινωνία, με τις ίδιες επιδιώξεις, της επιβίωσης, της διάκρισης, της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης των άλλων.

Πέραν όμως από τα διαχρονικά – θα λέγαμε – χαρακτηριστικά του αρχαιόκοσμου, που ισχύουν και σήμερα στη διεθνή πρακτική, η εποχή μας έχει να παρουσιάσει και νέα στοιχεία διεθνών σχέσεων.

Μετά τον Α΄ΠΠ και απερισσότερο μετά τον Β΄ΠΠ η διεθνής κοινότητα προώθησε τη δημιουργία Διεθνών Οργανισμών και τη συγκρότηση Οργάνων ειρηνοποιού και συμφιλιοτικής κατεύθυνσης, με πρώτους την ΚΤΕ και στη συνέχεια τον ΟΗΕ. Ευρείες ενώσεις κρατών σχηματίστηκαν σε όλες τις ηπείρους είτε οικονομικού προσανατολισμού, είτε τέτοιου ασφαλείας. Η Ε.Ε., ο Σύνδεσμος

Μουσουλμανικών χωρών, η Ένωση των Αραβικών χωρών, Ενώσεις σε Ασία, Αφρική και Αμερική, το ΝΑΤΟ, το Σύμφωνο της Σαγκάης και Όργανα, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, η Παγκόσμια Τράπεζα και πλήθος άλλων, λειτουργούν με γνώμονα την ομαλοποίηση των διεθνών σχέσεων. Ιδιαίτερα έχει εμπλουτισθεί τις τελευταίες δεκαετίες το Δ.Δίκαιον με κείμενα και συμβάσεις που προάγουν τους δημοκρατικούς θεσμούς, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ελευθερία έκφρασης, τον ειρηνικό διακανονισμό των διαφορών μεταξύ κρατών, την προστασία των μειονοτήτων και άλλες προβλέψεις, που προστατεύουν τον άνθρωπο και απομακρύνουν το φάσμα των πολέμων. Υποτίθεται ότι όλα αποβλέπουν στη βελτίωση των διεθνών σχέσεων και συμπεριφορών.

Βέβαια, παρ'όλα αυτά, οι διεθνείς σχέσεις δεν βρίσκονται στο καλύτερο επίπεδο και τα πράγματα ως έχουν δεν είναι ρόδινα, αλλά και η προοπτική των δεν μας γεμίζει με αισιοδοξία. Αυτό οφείλεται σε μία στροφή που πήρε η διεθνής σκηνή με την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και την εμφάνιση διεθνώς νέας μορφής απειλών, καθώς και προβλημάτων περιβάλλοντος, όχι πλέον τοπικής ή και περιφερειακής διάστασης, αλλά παγκόσμιας. Ας δούμε με τη σειρά τους τα θέματα αυτά.

Η αυτοκατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού μετέβαλε το έως τότε διπολικό σύστημα της διεθνούς σκηνής σε μονοπολικό. Ο ένας πόλος, χάριν στην αδιαμφισβήτητη πλέον ισχύ του, ήτο σε θέση να επιβάλει και την κυρίαρχη ιδεολογία του στο διακανονισμό των παγκόσμιων πραγμάτων. Η παραβίαση των συνόρων, η επέμβαση στα εσωτερικά πράγματα ανεξαρτήτων κρατών, η χρήση της ισχύος, η παράβλεψη των αρχών του ΟΗΕ και άλλων, η καταστρατήγηση κανόνων Δ.Δικαίου, έγιναν πράξη στους πολέμους που ακολούθησαν την πτώση του ενός πόλου και την απόλυτη επικράτηση του άλλου. Πολέμους στον Ευρωπαϊκό χώρο (πρ. Γιουγκοσλαβία) και στη Μέση Ανατολή. Το δόγμα του «προληπτικού πολέμου» είναι συμφυές με την κατά το δοκούν του δογματίζοντος ερμηνεία της κάθε απειλής και την κατά την απόλυτη κρίση του ανάληψη προληπτικής δράσης. Με όλα αυτά έχει διασαλευθεί η παγκόσμια τάξη, αν και αργά αλλά σταθερά, με την εκ νέου ανάδυση της Ρωσικής ισχύος και με την εμφάνιση νέων «μεγάλων παικτών στη διεθνή σκακιέρα» (Κίνα, Ινδίες...) μία ευεργετική εξισορροπητική τάση στα παγκόσμια πράγματα άρχισε να γίνεται αισθητή.

Οι απειλές νέας μορφής, με πρώτη τη διεθνή τρομοκρατία, έχουν ασφαλώς το μερίδιό τους στην μεταβολή της διεθνούς σκηνής, κυρίως των διεθνών κανόνων. Ιδιαίτερα δε, η επίθεση στη Νέα Υόρκη της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001, που ήταν πρωτόγνωρη για την ανθρωπότητα αποτρόπαιη ενέργεια. Έκτοτε ήρχισε ένας αγώνας κατά της τρομοκρατίας και το περίεργον είναι ότι, ενώ όλα τα κράτη τάσσονται κατά της τρομοκρατίας το τέλος της δεν είναι ακόμα ορατό. Παράλληλα ήρχισε μαζικά η λαθρομετανάστευση ως προϊόν της μεγενθυνόμενης ανισοκατανομής του παγκόσμιου πλούτου. Το φαινόμενο συνεχίζεται (ίσως παράλληλα με τη G-7 των πλουσίων έπρεπε να λειτουργεί και μία G-7 των πτωχών) και επιτείνεται με την παγκοσμιοποίηση. Μάλιστα, μαζί με τη λαθρεμπορία όπλων, το διεθνές έγκλημα, τη διακίνηση των ναρκωτικών, η εσωτερική ασφάλεια των

κρατών αλλά και η γενική, η διεθνής, έχουν διασαλευθεί και ο κίνδυνος έχει αυξηθεί.

Σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί και ο πυρηνικός κίνδυνος και φυσικά δεν εννοώ τις αστοχίες και τα ατυχήματα στις εγκαταστάσεις ειρηνικής χρήσης της πυρηνικής ενέργειας, αλλά τον κίνδυνο που караδοκεί η ύπαρξη ενός τεράστιου πυρηνικού οπλοστασίου (30 τόσες χιλ. πάσης φύσεως πυρηνικές κεφαλές). Η Χιροσίμα και το Ναγκαασάκι είναι πλέον μακρινό παρελθόν και ο δισταγμός χρήσης τους από τις πολιτικές και στρατιωτικές ηγεσίες μειώνεται και βλέπουμε εσχάτως να συζητείται η χρήση τους (περίπτωση Ιράν), Μία πειστική και αφοπλιστική θέση προς όποιον φιλόδοξο επιδιώκει να καταστεί πυρηνική δύναμη, θα ήταν ... «μη το επιχειρείς, διότι και εγώ καταστρέφω τα δικά μου π.ο.», αλλά κάτι τέτοιο κανείς μας δεν έχει ακούσει. Οι συμφωνίες «μη διάδοσης» και «απαγόρευσης πυρηνικών δοκιμών» δεν τηρούνται, εξ άλλου υπάρχουν και φιλόδοξα κράτη που δεν τις έχουν υπογράψει, οι δε έλεγχοι χωλαίνουν. Το θέμα των πυρηνικών όπλων – έχω πει σε ομιλίες μου – κρύβει παράνοια στο σκεπτικό του και δεν τιμά καθόλου το σημερινό homo sapiens-sapiens. Αστεϊζόμενος θα μπορούσα να πω ότι, μπορούμε να παίζουμε σαν παιδιά με τα συμβατικά όπλα, αλλά σοβαρευόμενος θα έλεγα ότι με τα πυρηνικά το πράγμα πλέον στρέφεται εναντίον της ίδιας της δημιουργίας (εννοώ του κόσμου μας). Φαίνεται σαν να χάθηκαν σε αυτό το θέμα τελείως η λογική και η σύνεση.

Οι διεθνείς σχέσεις επηρεάζονται σήμερα και από την οξύτητα που προσλαμβάνουν σε αυξητικούς ρυθμούς τα σχετικά με τη φύση και το περιβάλλον προβλήματα. Οι κλιματολογικές αλλαγές, οι μολύνσεις ξηράς-θαλάσσης και αέρος, η υπερεκμετάλλευση του φυσικού πλούτου, θέτουν σε κίνδυνο τα οικοσυστήματα και τελικά τον άνθρωπο. Ο πλανήτης μας έχει τα όριά του, είναι πεπερασμένος. Η «ανάπτυξη» που επιδιώκουμε τείνει να τα ξεπεράσει και αυτό – να είμεθα βέβαιοι – θα έχει μεγάλο κόστος, που θα το πληρώσει η ανθρωπότητα. Θα αντιμετωπίσουμε μετακινήσεις μαζών, ελλείψεις ύδατος, μειώσεις στην πρωτογενή παραγωγή, προβλήματα υγείας και διατροφής. Απειλούμεθα από την τρομοκρατία, τα πυρηνικά όπλα, τα περιβαλλοντικά προβλήματα και δεν φαίνεται να έχουμε συνειδητοποιήσει ότι εμείς τα εδημιουργήσαμε και ήλθε η ώρα να τα θεραπεύσουμε, εργαζόμενοι ή μάλλον συνεργαζόμενοι προς αυτήν την κατεύθυνση. Ιδιαίτερα τα προβλήματα αυτά του πλανήτη μας, δεν μπορούν να επιλυθούν από κάθε κράτος χωριστά, αλλά από τη διεθνή κοινότητα με ειλικρινή συνεργασία, μέσα από τις διεθνείς σχέσεις και διαδικασίες.

Συμπερασματικά, Κυρίες και Κύριοι,

Το Διεθνές Σύστημά μας είναι ένα στέρεα οικοδομημένο, μέσα από το χρόνο, Σύστημα, που εδράζεται στην εθνική ιδιοπροσωπία και την πολιτισμική ταυτότητα, στοιχεία ακλόνητα, συμβατά με τον πλουραλισμό του φυσικού κόσμου, επιδεκτά αρμονικής συμβίωσης.

Οι δυσλειτουργίες του – και υπάρχουν τέτοιες – δεν πρέπει να αποδίδονται στο Σύστημα, αλλά στους χρήστες του και στους χειριστές του, δηλαδή στους ανθρώπους και συνακόλουθα στα κράτη που προτάσσουν το συμφέρον τους έναντι του συμφέροντος του συνόλου. Αν υπονομεύσουμε το Σύστημα, με τι θα το

αντικαταστήσουμε, τι είδους κόσμος θα προκύψει; Η Νέα Τάξη και η Παγκοσμιοποίηση έχουν «αφεντικά» με ίδια συμφέροντα και καθόλου ενδιαφέροντα πανανθρώπινης στόχευσης και ανθρωποκεντρικά.

Οι Διεθνείς Σχέσεις πρέπει να εδράζονται στο σεβασμό και την εφαρμογή των κανόνων Δ.Δ. και στην τήρηση των αποφάσεων των Διεθνών Οργανισμών. Τα ιδιαίτερα συμφέροντα και η τάση για χρήση της ισχύος, οι μονομερείς ενέργειες και οι ηγεμονικές συμπεριφορές, βλάπτουν και δεν είναι προς το συμφέρον του συνόλου. Η βελτίωση της εικόνας των διεθνών σχέσεων, προϋποθέτει συνεργασία και διάλογο, χρήση ειρηνικών μέσων για τη λύση προβλημάτων, παροχή συνδρομής στους έχοντες ανάγκη λαούς. Πολιτική αρετή από τις πολιτικές ηγεσίες χρειάζονται οι Δ.Σ.

Τέλος ο πλανήτης μας, με άλλα λόγια ο οίκος όλων μας, έχει γίνει προβληματικός. Θα είναι αφροσύνη και καταδίκη των γενεών που ακολουθούν, αν δεν φροντίσουμε τώρα. Είμεθα στην ύστατη ώρα. Οι ισχυροί της γης να υποχωρήσουν προ του συμφέροντος του συνόλου, της ανθρωπότητας, διότι τελικά αυτό επιτάσσει και το δικό τους συμφέρον, διότι δεν θα χαθούν οι μεν και θα επιζήσουν οι δε, αλλά θα χαθούμε όλοι. Η αλόγιστη και αχαλιναγώγητη «ανάπτυξη» όπως την εννοούμε και την επιδιώκουμε δεν εγγυάται βιώσιμο το μέλλον μας.

Κυρίες και Κύριοι,

Δεν υπήρξα ευχάριστος ομιλητής, το γνωρίζω, αλλά πιστεύω να μου αναγνωρίζετε ότι και το θέμα δεν αφήνει περιθώρια για πολλή αισιοδοξία. Εν τούτοις όλα τα σχετικά με το θέμα μου προβλήματα είναι αναστρέψιμα-διορθώσιμα. Αρκεί να υπάρξει βούληση και κινητοποίηση προς αυτή την κατεύθυνση, παγκόσμιας εμβέλειας. Κάτι έχει αρχίσει να διαφαίνεται.

Διεθνές Σύστημα

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»

«ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΦΥΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Υπό Πρέσβεως ε.τ. κ. Γ. Σέκερη

Τις τελευταίες δεκαετίες, η Ελλάδα και η Τουρκία έχουν βρεθεί επανειλημμένως στα πρόθυρα πολέμου. Ως έναυσμα για την αντιπαράθεση αυτή λειτούργησε το Κυπριακό. Ωστόσο, από τα τέλη του 1973 και, ιδίως, από το θέρους του 1974, τουλάχιστον εξ ίσου καθοριστικό ρόλο στην ελληνοτουρκική διαμάχη διαδραματίζει και το Αιγαίο. Όπου η χώρα μας αντιμετωπίζει μια σειρά από τουρκικές διεκδικήσεις στον εναέριο, θαλάσσιο, υποθαλάσσιο και χερσαίο χώρο, οι οποίες δοκιμάζουν τις σχέσεις μας με τη γείτονα. .

Με δεδομένη την επιθυμία της να αποφευχθεί μια ολέθρια και για τις δύο χώρες πολεμική σύγκρουση, η Αθήνα καταβάλλει επί δεκαετίες τώρα συνεπείς προσπάθειες για την ειρηνική διευθέτηση των Ελληνοτουρκικών. Ένα δε από τα μέσα που ποσφéronται για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι η προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Μέσο χρησιμότητα. Πλην όμως επικουρικό. Καθώς, με δεδομένο τον πολυσύνθετο χαρακτήρα των προς επίλυση προβλημάτων – τα οποία άπτονται, τόσο της ασφάλειας της ελληνικής επικρατείας, όσο και σημαντικών οικονομικών μας συμφερόντων – η αποκλειστική ή κατά κύριο λόγο χρησιμοποίηση των υπηρεσιών του Διεθνούς Δικαστηρίου, που ορισμένοι έχουν κατά καιρούς εισηγηθεί, είναι απρόσφορη.

Εν πρώτοις, διότι η Τουρκία εγείρει μια σειρά από ζητήματα, τα οποία η Ελλάδα έχει ισχυρούς λόγους να μην είναι διατεθειμένη να παραπέμψει στη Χάγη. Είναι προφανές, επί παραδείγματι, ότι, όσο υφίσταται τουρκική απειλή, η χώρα μας δεν πρόκειται να αποσιλώσει τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου από την αμυντική τους θωράκιση. Και συνεπώς δεν νοείται να θέσει υπό διεθνή δικαστική κρίση τη στρατιωτικοποίησή τους – η οποία υπό έποψη διεθνούς δικαίου είναι σε ορισμένες περιπτώσεις αμφισβητήσιμη.

Πέραν τούτου, η Άγκυρα αμφισβητεί την κυριότητα απροσδιόριστου αριθμού και ταυτότητας αιγαιακών «νήσων, νησίδων και βραχονησίδων», για να θυμηθούμε τη φράση της κυρίας Τσιλέρ – πρωθυπουργού τότε – επ' ευκαιρία της κρίσης των Ιμίων. Και μολονότι έχουμε, κατ' αρχήν, δεχθεί, μετά πρόταση του τότε προέδρου Κλίντον, η Τουρκία να προσφύγει μονομερώς, αν το επιθυμεί, στο Διεθνές Δικαστήριο για τα Ίμια – πεπεισμένοι άλλωστε ότι η εν προκειμένω νομική θέση μας είναι ισχυρή – ασφαλώς δεν είμαστε διατεθειμένοι να συναινέσουμε στην επέκταση της μεθόδευσης αυτής και στις όποιες άλλες αυθαίρετες τουρκικές αμφισβητήσεις της εδαφικής μας κυριαρχίας.

Ενώ ούτε η αμφισβήτηση από την Άγκυρα του εύρους του εναέριου χώρου μας είναι σκόπιμο να τεθεί υπό την κρίση της Χάγης. Στο μέτρο που δεν συμπίπτει με την αιγιαλίτιδα ζώνη μας, το εύρος αυτό αποτελεί ομολογουμένως παγκόσμια πρωτοτυπία και δύσκολα θα αναγνωριζόταν από τον διεθνή δικαστή ως σύμφωνο με το διεθνές δίκαιο. Ενώ, αν για οποιοδήποτε λόγο αποφασίσουμε να το μειώσουμε, συμφέρον μας είναι τη μείωση αυτή να την αξιοποιήσουμε μέσω διαπραγματεύσεων για την εξασφάλιση ανταλλαγμάτων – και άρα να αποφύγουμε τη διεθνή δικαστική οδό.

Από την άλλη, μια ελληνοτουρκική διαφορά που αναμφίβολα προσφέρεται, κατ' αρχήν, σε διεθνή δικαστική κρίση είναι η αφορώσα στη αιγιαλική υφαλοκρηπίδα. Σχετικές συνομιλίες μεταξύ των δύο χωρών έχουν διεξαχθεί επανειλημμένως μετά το 1976. Με το πέρασμα, ωστόσο, του χρόνου ακόμη και η προσφυγή για την κατανομή της υφαλοκρηπίδας περιπλέκεται. Το 1994 ετέθη σε ισχύ η Διεθνής Σύμβαση του Δικαίου της Θάλασσας, δυνάμει της οποίας η Ελλάδα έχει δικαίωμα επέκτασης των χωρικών της υδάτων έως και τα 12 ν.μ. – με την Άγκυρα, όμως, να απειλεί ότι άσκηση του δικαιώματος αυτού θα σημαίνει πόλεμο. Και δύο χρόνια αργότερα, η Τουρκία ήγειρε τις εδαφικές διεκδικήσεις της εις βάρος του ελληνικού νησιωτικού χώρου. Είναι δε προφανές ότι οι αντιπαραθέσεις περί την ελληνική αιγιαλίτιδα ζώνη και την κυριότητα ελληνικών νήσων, ήτοι σε σχέση με δύο κρίσιμες παραμέτρους της οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας, καθιστούν τη σύνταξη του συνυποσχετικού – που αποτελεί προϋπόθεση για την προσφυγή στη Χάγη – προβληματική.

Σε ό,τι, μάλιστα, αφορά ειδικότερα στο εύρος της αιγιαλίτιδας ζώνης, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Ελλάδα έχει αποφύγει μέχρι τούδε να κάνει χρήση του δικαιώματος που αντλεί από το νέο Δίκαιο της Θάλασσας. Παρ' όλον δε ότη αδράνειά μας δεν αποδυναμώνει το δικαίωμα αυτό υπό νομική έποψη, η συν τω χρόνω παγίωση της κρατούσας κατάστασης κατάσταση πραγμάτων καθιστά την άσκησή του γεωπολιτικώς δυσχερέστερη. Εάν, επομένως, δεν προτιθέμεθα να το ασκήσουμε, το εθνικώς σκόπιμο είναι να το χρησιμοποιήσουμε ως διαπραγματευτικό μοχλό για την επίτευξη μιας συμφωνίας με την τουρκική πλευρά προβλέπουσας, μεταξύ άλλων, και την επιλεκτική διεύρυνση των αιγιαλικών χωρικών μας υδάτων.

Για να συμπληρωθεί η συνοπτικότερη αυτή αναφορά στη διαφορά περί την υφαλοκρηπίδα πρέπει να μνημονευθεί και η στρατηγική πτυχή ενδεχόμενης προσφυγής στη Χάγη. Διατρέχουμε σοβαρό κίνδυνο το Διεθνές Δικαστήριο, με στενά νομικά και οικονομικά κριτήρια, να εκδώσει απόφαση εγκλωβίζουσα στην τουρκική υφαλοκρηπίδα ελληνικό χερσαίο χώρο του Ανατολικού Αιγαίου. Και, συνεπώς, ενδείκνυται να ληφθεί μέριμνα ώστε η απόφαση των διεθνών δικαστών να είναι συμβατή με τη λειτουργική συνοχή της ελληνικής επικράτειας. Ενδεδειγμένο δε πλαίσιο για να διασφαλισθεί η συμβατότητα αυτή είναι το συνυποσχετικό – η

σύνταξη, ως εκ τούτου, του οποίου προϋποθέτει και κατάλληλη προσυνηννόηση με την άλλη πλευρά.

Το γενικότερο συμπέρασμα από τα ως άνω είναι ότι η ειρηνική μεθόδευση της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης στο Αιγαίο συνεπάγεται τον συνδυασμό των μέσων που προσφέρει το διεθνές δικαιοδοτικό σύστημα με τη διπλωματία – ήτοι με τον διάλογο και τις διαπραγματεύσεις. Ανάγκη, ωστόσο, να τονισθεί ότι η επιτυχία μιας τέτοιας προσέγγισης εξαρτάται σε καθοριστικό βαθμό από δύο εξωγενείς παράγοντες. Ο ένας είναι το Κυπριακό. Χωρίς ουσιαστική πρόοδο προς την επίλυσή του το ελληνοτουρκικό κλίμα θα παραμένει βαρύ, με ανασχετικές επιπτώσεις και στις όποιες προσπάθειες εξομάλυνσης των σχέσεών μας με την Άγκυρα σε άλλους τομείς. Ενώ κρίσιμης σημασίας είναι και η διατήρηση από την Ελλάδα αξιόπιστου στρατιωτικού αποτρεπτικού, προκειμένου, αφ' ενός, οι συνομιλίες με την Τουρκία να διεξαχθούν από θέση ισοτιμίας, και, αφ' ετέρου να διασφαλισθεί η τήρηση από τη γείτονα των τυχόν συμφωνηθησομένων.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»

«Υπερατλαντική Ασφάλεια και παρούσες τάσεις στις σχέσεις μεταξύ Ευρώπης και ΗΠΑ»

Υπό Dr Andrew Michta (MARSHAL CENTER)

Ο Δρ Άντριου Μίχτα, καθηγητής του Τμήματος Σπουδών Εθνικής Ασφαλείας στο Ευρωπαϊκό Κέντρο Σπουδών για την Ασφάλεια «GEORGE MARSHALL», αναφέρθηκε στις διατλαντικές σχέσεις και τις τάσεις των σχέσεων μεταξύ ΗΠΑ και Ευρώπης.

Ο ομιλητής επεσήμανε ότι η συνεργασία του NATO με τους ευρωπαίους εταίρους σε θέματα ασφαλείας κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου και κατά συνέπεια η ανάπτυξη διμερών σχέσεων με αυτούς, στηριζόταν κατά βάση στην προσήλωσή τους στα δημοκρατικά ιδεώδη και την κοινή τους επιδίωξη να προωθήσουν τη δημοκρατία και να καθιερώσουν ένα ασφαλές σύστημα διεθνούς εμπορίου. Επιπλέον επεδίωκαν να εξασφαλίσουν την σταθερότητα των πρώην κομμουνιστικών χωρών.

Πέραν όμως των κοινών επιδιώξεων και της κοινής πολιτικής που ακολουθούν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί της στην Ευρώπη, υπάρχει και διάσταση απόψεων σε διάφορα κρίσιμα θέματα. Αυτά είναι η Αραβοϊσραηλινή διένεξη τόσο για το Παλαιστινιακό, όσο και για άλλα θέματα στην ευρύτερη περιοχή της Μ.Ανατολής, ο πόλεμος στο Ιράκ, ο ρόλος που πρέπει να διαδραματίζει το NATO στην παγκόσμια πολιτική σκηνή (παγκόσμιος, περιφερειακός, ανταποδοτικός), καθώς επίσης και η θέση που έχουν στα περιβαλλοντολογικά θέματα.

Στη συνέχεια ο ομιλητής αναφέρθηκε στις τάσεις που επικρατούν στην κοινή γνώμη των χωρών της Ευρώπης σχετικά με τη συνεργασία Ευρώπης και ΗΠΑ, καθώς επίσης και το ενδιαφέρον που επιδεικνύει η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ και τον υπόλοιπο κόσμο, σχετικά με τον κίνδυνο που εγκυμονεί το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Σε ότι αφορά τις σχέσεις ΗΠΑ-Ευρώπης, η θετική γνώμη των Ευρωπαίων για τις ΗΠΑ παρουσιάζει σταδιακή μείωση. Σχετικά με τον κίνδυνο του περιβάλλοντος, στις ΗΠΑ το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων δεν δίνει μεγάλη σπουδαιότητα σ' αυτό, σε αντίθεση με ότι συμβαίνει στους λαούς της Ευρώπης και των άλλων Ηπείρων, οι οποίοι ανησυχούν σε μεγάλο βαθμό.

Αναφερόμενος στις επικείμενες προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ, ο ομιλητής επεσήμανε ότι οι κύριοι υποψήφιοι για την προεδρία και στα δύο κόμματα, έχουν εκδηλώσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την ενίσχυση των διατλαντικών σχέσεων. Βεβαίως στο προγράμματά τους τα εσωτερικά θέματα των ΗΠΑ παρουσιάζουν μεγαλύτερη προτεραιότητα για μετά το 2008, τα θέματα όμως της εθνικής ασφαλείας εξακολουθούν να διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο. Παράλληλα και στα δύο κόμματα έχει αρχίσει, σε εθνική κλίμακα, διάλογος σχετικά με τον τρόπο που σκέπτονται να διαμορφώσουν την δομή των κυρίων διακρατικών σχέσεων των ΗΠΑ. Βασική προτεραιότητα δίνεται στις σχέσεις με το NATO, με έμφαση στα ακόλουθα θέματα :

α. Την απόφαση που ελήφθη την 28 Σεπτεμβρίου 2006 από το ΝΑΤΟ για τη διεύρυνση της Περιοχής Ευθύνης της Δυνάμεως Ασφαλείας του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν (ISAF).

β. Το θέμα των επιφυλάξεων των εθνών για τον ρόλο του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν καθόσον ενώ η άποψη των ΗΠΑ είναι ότι, υπό τις παρούσες συνθήκες δεν είναι δυνατόν να είναι ανεξάρτητες η ISAF με την Επιχείρηση «Διαρκής Ειρήνη» (OEF), ορισμένοι εκ των συμμάχων θεωρούν ότι αυτές είναι και πρέπει να παραμείνουν ανεξάρτητες.

γ. Την συνεχιζόμενη μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ και τις σχέσεις των ΗΠΑ με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

δ. Την επιδιωκόμενη ομοφωνία για την κρίση στη Μ. Ανατολή και άλλα παγκόσμια αλλά και περιφερειακά θέματα.

ε. Την ενδυνάμωση των διμερών σχέσεων ΗΠΑ και Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

στ. Τον καθορισμό των σχέσεων με τις χώρες που δεν είναι μέλη των παραπάνω Οργανισμών.

Αναφέρθηκε τέλος στην συνεργασία των δύο μερών που θα συντηρείται στις μελλοντικές τάσεις και ολοκλήρωσε την ομιλία του τονίζοντας ότι, κατά την άποψή του η μελλοντική εξέλιξη των σχέσεων των ΗΠΑ με την Ευρώπη κρίνεται ουσιαστικά στο Αφγανιστάν.

Παρατίθεται κατωτέρω η ομιλία.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»

«Βαίνουμε προς Σταθεροποίηση ή Αποδόμηση των Βαλκανίων;»

Αντιστρατήγου ε.α. Ι. Ζούκα

Ιστορική Αναδρομή

Τα Βαλκάνια χαρακτηρίστηκαν στο παρελθόν ως «Η Πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης». Επίσης στο παρελθόν σημειώθηκαν σημαντικές μετακινήσεις πληθυσμών από και προς τα Βαλκάνια, καθώς και από περιοχή σε περιοχή της χερσονήσου. Οι μετακινήσεις αυτές, σε συνδυασμό με τον τρόπο χάραξης των συνόρων των χωρών της Βαλκανικής, είχαν ως αποτέλεσμα την ύπαρξη σήμερα στη χερσόνησο σημαντικού αριθμού μειονοτήτων.

Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και σε όλη τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, η Βαλκανική περιελάμβανε τέσσερα ανεξάρτητα κράτη (Ρουμανία, Βουλγαρία, Ελλάδα και Αλβανία) και μια Ομοσπονδία (Γιουγκοσλαβία). Η τελευταία αποτελούνταν από έξι Ομόσπονδες Λαϊκές Δημοκρατίες (Σλοβενία, Κροατία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Μαυροβούνιο, Σερβία και Σκόπια) και δύο αυτόνομες περιοχές (Κόσοβο και Βοϊβοδίνα) που ήταν όμως εντεταγμένες στη Σερβική Δημοκρατία. Από τις χώρες αυτές μόνον η Ελλάδα ανήκε στο Δυτικό Κόσμο, ενώ οι υπόλοιπες είχαν υιοθετήσει τον Υπαρκτό Σοσιαλισμό.

Με την κατάρρευση του Υπαρκτού Σοσιαλισμού οι χώρες της Βαλκανικής, πλην Ελλάδος, παρουσίασαν ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά, εκ των οποίων περισσότερο ενδιαφέροντα για το υπό εξέταση θέμα είναι τα παρακάτω :

α. Όλες κινήθηκαν από ένα ολοκληρωτικό καθεστώς προς τη δημοκρατία. Η αντίστοιχη διαδρομή διαπιστώθηκε ότι ήταν δύσκολη και ο χρόνος διάνυσής της διέφερε από χώρα σε χώρα.

β. Σημειώθηκε μετακίνηση των χωρών αυτών από μια οικονομία σχεδιαζόμενη, κατευθυνόμενη και ελεγχόμενη απόλυτα από το κράτος, προς την οικονομία της αγοράς. Η μετακίνηση αυτή ήταν επώδυνη και η διάρκειά της μεγάλη και όχι ίδια σε όλες τις χώρες.

γ. Αισθάνθηκαν ένα κενό ασφαλείας για την κάλυψη του οποίου επεδίωξαν την ένταξή τους στους Δυτικούς Οργανισμούς Άμυνας και Ασφάλειας και κυρίως στο ΝΑΤΟ.

δ. Παρατηρήθηκε μια απότομη αύξηση του εθνικισμού στις υπόψη χώρες, η οποία στην περίπτωση της πρώην Γιουγκοσλαβίας έλαβε πρωτοφανείς διαστάσεις.

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας

Το τελευταίο από τα παραπάνω χαρακτηριστικά, σε συνδυασμό με τις μειονότητες που υπήρχαν στις Ομόσπονδες Δημοκρατίες και τις αυτόνομες περιοχές της Γ/Β και στις οποίες δεν δόθηκαν τα ανθρώπινα και μειονοτικά δικαιώματα,

καθώς και με το βεβαρημένο παρελθόν στις σχέσεις των υπόψη Δημοκρατιών, οδήγησαν σε ένοπλες συγκρούσεις. Ως τελικό αποτέλεσμα είχαμε τη διάλυση της Γ/Β και τη μετατροπή του Κοσσοβού σε προτεκτοράτο του ΟΗΕ, το οποίο όμως παρέμεινε στα πλαίσια της Σερβικής Δημοκρατίας.

Μετά τη διάλυση της Γ/Β, στη Βαλκανική υπάρχουν πλέον δέκα ανεξάρτητα κράτη, ενώ εκκρεμεί ο καθορισμός του οριστικού καθεστώτος του Κοσσυφοπεδίου, το οποίο de jure μεν υπάγεται στη Σερβική Δημοκρατία, de facto όμως η Σερβία δεν ασκεί κανένα έλεγχο στην υπόψη επαρχία.

Και τα νέα ανεξάρτητα κράτη που προήλθαν από τη διάλυση της Γ/Β, παρουσίασαν από της ανεξαρτητοποιήσεώς τους τα χαρακτηριστικά των παλαιών κρατών.

Διαφοροποίηση της Ελλάδας από τις υπόλοιπες Βαλκανικές χώρες

Η Ελλάδα ανήκουσα μεταπολεμικά στο Δυτικό Κόσμο και ούσα μέλος του ΝΑΤΟ από το 1952, της ΕΕ από το 1980, και σχεδόν όλων των υπολοίπων Διεθνών Οργανισμών, εντάχθηκε στην ΟΝΕ και έχει σήμερα κατά κεφαλήν εισόδημα περίπου \$24.000, που απέχει πολύ από το αντίστοιχο μέσο των λοιπών Βαλκανικών χωρών, διαφέρει ουσιαστικά από τις τελευταίες.

Μετά τα παραπάνω και έχοντας υπόψη ότι η δημοκρατία στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα σταθερή, ο ρυθμός οικονομικής ανάπτυξής της είναι υψηλός και η εθνική της συνοχή δεδομένη (υπάρχει μόνον μία μειονότητα που ανέρχεται στο 1% περίπου του πληθυσμού και απολαμβάνει όλα τα μειονοτικά και ανθρώπινα δικαιώματα), δεν αντιμετωπίζει κανένα πρόβλημα εσωτερικής ασφάλειας και δεν θα μας απασχολήσει περαιτέρω. Τα όσα θα αναφερθούν στη συνέχεια αφορούν στα υπόλοιπα εννέα κράτη της Βαλκανικής.

Διάκριση των χωρών της Βαλκανικής από πλευράς Ασφαλείας

Σήμερα οι εννέα χώρες της Βαλκανικής παρουσιάζουν διαφορετική εικόνα από πλευράς ασφαλείας ή αστάθειας. Τούτο οφείλεται σε διάφορους παράγοντες όπως : Άλλες έγιναν πρόσφατα ανεξάρτητα κράτη ενώ ορισμένες ήταν ανεξάρτητα κράτη από πολλών ετών, σε ορισμένες έλαβαν χώρα ένοπλες συγκρούσεις μετά την κατάρρευση του Υπαρκτού Σοσιαλισμού και σε άλλες όχι, η εθνική συνοχή αυτών στο παρελθόν διέφερε, ο εκδημοκρατισμός και η προσαρμογή στις απαιτήσεις της οικονομίας της αγοράς διαφέρει από χώρα σε χώρα, ορισμένες εξ αυτών εντάχθηκαν ήδη στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, ενώ η πλειοψηφία όχι κ.λ.π.

Με βάση τα παραπάνω, ο γενικός χαρακτηρισμός ολόκληρης της Βαλκανικής ως χώρου σταθερότητας ή αστάθειας δεν θα απέδιδε πλήρως την πραγματικότητα. Περισσότερο ρεαλιστικό θα ήταν να τοποθετηθούμε επί του θέματος αυτού κατά χώρα.

Οι υπόψη χώρες θα μπορούσαν να διακριθούν από πλευράς σταθερότητας ή αστάθειας στις εξής κατηγορίες :

α. Χώρες χωρίς προβλήματα ασφαλείας τώρα και στο ορατό μέλλον, εκτός εάν προκύψουν απρόβλεπτα γεγονότα. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η Σλοβενία, η Ρουμανία και η Βουλγαρία.

β. Χώρες που βαίνουν προς τη σταθεροποίηση και οι πιθανότητες ανακοπής αυτής της πορείας είναι περιορισμένες και πάντως κάτω του 50%. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η Κροατία, η Αλβανία και το Μαυροβούνιο.

γ. Χώρες ασταθείς στις οποίες μπορούν να δημιουργηθούν προβλήματα ασφαλείας σε οποιοδήποτε χρόνο. Σ' αυτή ανήκουν η Βοσνία-Ερζεγοβίνη, η Σερβία λόγω Κοσσόβου και η ΠΓΔΜ.

Από τις χώρες της πρώτης κατηγορίας :

α. Η Σλοβενία δεν έχει μειονοτικά προβλήματα ή άλλα εθνικής συνοχής, έχει πλήρως εκδημοκρατιστεί, αναπτύχθηκε οικονομικά περισσότερο από όλες τις υπόψη χώρες και έγινε ήδη μέλος του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

β. Η Ρουμανία και η Βουλγαρία άμβλυναν σε μεγάλο βαθμό τα μειονοτικά προβλήματα που αντιμετώπιζαν, προώθησαν τον εκδημοκρατισμό και την οικονομική τους ανάπτυξη, εντάχθηκαν στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, εξασφάλισαν την υποστήριξη των ΗΠΑ που εγκατέστησαν ανά μία στρατιωτική βάση στις χώρες αυτές.

Οι χώρες της δεύτερης κατηγορίας :

α. Προωθούν τον εκδημοκρατισμό και την οικονομική τους ανάπτυξη στα πλαίσια της οικονομίας της αγοράς. Η Κροατία επέτυχε ήδη σημαντικά αποτελέσματα.

β. Αντιμετωπίζουν μέχρι τώρα σε σημαντικό βαθμό τα μειονοτικά τους προβλήματα. Μεγαλύτερες δυσκολίες αντιμετωπίζει το Μαυροβούνιο λόγω της Αλβανικής (8%) και Μουσουλμανικής (15%) μειονότητας, πλην όμως φαίνεται ότι έχει προς το παρόν την υποστήριξη του διεθνούς παράγοντα.

γ. Προσπαθούν να αποκτήσουν τις προϋποθέσεις ένταξης στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ ή για το Μαυροβούνιο να αποκτήσουν σύνδεσμο με τους προαναφερθέντες οργανισμούς.

Η αστάθεια των χωρών της τρίτης κατηγορίας πρέπει να αποδοθεί κυρίως στους παρακάτω λόγους :

α. Της Β-Ε : Στην πολυπλοκότητα που παρουσιάζει η οργάνωση και λειτουργία του κράτους που στηρίζεται στη Συμφωνία του Ντέϊτον, στο γεγονός ότι κατά την ένοπλη σύγκρουση (1991-1995) το 36% του πληθυσμού φονεύθηκε ή τραυματίστηκε μόνιμα ή έφυγε εκτός Β-Ε και στην αλλαγή τύπου διαμονής αρκετών κατοίκων της Β-Ε παρά τη θέλησή τους.

β. Της Σερβίας (Κοσσόβου) : Στη μεγάλη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη *de jure* και στη *de facto* κατάσταση στο Κόσσοβο, στις αντιτιθέμενες επιδιώξεις των Αλβανόφωνων του Κοσσυφοπεδίου και του Βελιγραδίου και στην αδυναμία εξεύρεσης κοινά αποδεκτής οριστικής λύσης στο θέμα του Κοσσόβου.

γ. Της ΠΓΔΜ : Στην έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ της Αλβανικής και Σλαβικής κοινότητας που δεν προάγει την εθνική συνοχή, στην απαίτηση των Αλβανόφωνων για ανακήρυξή τους σε ομόσπονδο κρατίδιο, ενώ διαφαίνεται ότι ο τελικός αντικειμενικός σκοπός τους είναι η απόσχιση και στο γεγονός ότι σε σημαντικό αριθμό Σλαβόφωνων της ανατολικής ΠΓΔΜ έχουν χορηγηθεί Βουλγαρικά διαβατήρια, με ότι αυτό συνεπάγεται από πλευράς ασφαλείας.

Αιτίες για αποδόμηση στα Βαλκάνια

Μιλώντας με γεωστρατηγικούς όρους για αποδόμηση εννοούμε την απόσχιση περιοχών από υπάρχοντα κράτη ή τη διάλυση κρατών. Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων ανεξάρτητων κρατών που θα προέλθουν από την απόσχιση ή τη διάλυση ή τέλος από τη συνένωση των αποσχισθεισών περιοχών ή των περιοχών του διαλυθέντος κράτους μεταξύ τους ή με κράτη που προϋπήρχαν. Η αποδόμηση συνεπάγεται αλλαγή εσωτερικών ή και διεθνών συνόρων και επηρεάζει κατά κανόνα περισσότερες από μία χώρες.

Αιτία για να προκληθεί αποδόμηση στα Βαλκάνια δυνατόν να αποτελέσει :

α. Μία δυσμενής από πλευράς ασφαλείας εξέλιξη σε κάποια από τις τρεις ασταθείς περιοχές (Β-Ε, Κόσσοβο, ΠΓΔΜ).

β. Έξαρση του Αλβανικού εθνικισμού σε συνδυασμό με τη σημερινή διάταξη του Αλβανικού πληθυσμού ανά την υφήλιο και κυρίως στα Βαλκάνια (55% των Αλβανών εντός της Αλβανίας, 27% στο Κόσσοβο, 9% στην ΠΓΔΜ, 2% στη Σερβία, 1% στο Μαυροβούνιο και 6% στη διασπορά).

Στη Β-Ε, αν σήμερα εξασφαλίζεται η ειρηνική συνύπαρξη των τριών κοινοτήτων και μια στοιχειώδης λειτουργία της κρατικής οντότητας, αυτό οφείλεται στην παρουσία των 7.000 περίπου ανδρών της EUFOR και του Ύπατου Αρμοστή του ΟΗΕ. Εάν εκλείψουν οι δύο αυτοί παράγοντες η αποσταθεροποίηση θα είναι άμεση. Ομοίως η ηρεμία που επικρατεί στο Κόσσοβο εξασφαλίζεται κυρίως από τις 16.000 περίπου άνδρες της KFOR, καίτοι σε ορισμένες περιπτώσεις η δύναμη αυτή δεν απέτρεψε κάποιες εντάσεις. Στην ΠΓΔΜ, μετά τη Συμφωνία της Οχρίδας και μέχρι σήμερα επικρατεί μεν ηρεμία, πλην όμως η Αλβανική πλευρά με την όλη συμπεριφορά της και με δηλώσεις ηγετών της αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο αποσταθεροποιητικών ενεργειών που πιθανόν να συνδυασθούν με την εξέλιξη στο ζήτημα του Κοσόβου.

Ο Αλβανικός εθνικισμός τα τελευταία χρόνια διατηρείται σε υψηλά επίπεδα, ενώ η εξέλιξη στα ζητήματα του Κοσόβου και της ΠΓΔΜ δεν αποκλείουν την περίπτωση να προσλάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις που ενδεχομένως να οδηγήσουν σε αποδόμηση σημερινών ανεξαρτήτων κρατών.

Σενάρια πιθανής αποδόμησης στα Βαλκάνια

Εάν συντρέξει μία ή περισσότερες από τις αιτίες που δυνατόν να αποδομήσουν τα Βαλκάνια, ως πιθανότερα σενάρια αποδόμησης πρέπει να θεωρηθούν τα ακόλουθα :

α. Η απόσχιση της Δημοκρατίας της Σερβίας από τη Β-Ε και η ενδεχόμενη προσχώρησή της στη Σερβία.

β. Ανεξαρτητοποίηση του Κοσσόβου στο σύνολό του.

γ. Διχοτόμηση του Κοσσόβου με το Σερβικό τομέα να αποτελεί αυτόνομη επαρχία της Σερβίας και τον Αλβανικό τομέα να συνιστά ανεξάρτητο κράτος.

δ. Απόσχιση της ΒΔ ΠΓΔΜ (περιοχή Αλβανοφώνων) και δημιουργία ανεξαρτήτου κράτους το οποίο στη συνέχεια θα συνενωθεί με το ανεξάρτητο κράτος των Αλβανών του Κοσσόβου.

ε. Μακροπρόθεσμα συνένωση των ανεξάρτητων κρατών των Αλβανοφώνων του Κοσσόβου και της ΠΓΔΜ, με την Αλβανία. Το σενάριο αυτό που έχει περιορισμένες πιθανότητες πραγματοποίησης, δημιουργεί σε σημαντικό βαθμό τη Μεγάλη Αλβανία.

στ. Συνδυασμός ορισμένων από τα παραπάνω σενάρια.

Την πραγματοποίηση ή όχι οποιουδήποτε από τα παραπάνω σενάρια θα επηρεάσει η στάση της Διεθνούς Κοινότητας και κυρίως της Υπερδύναμης.

Επίλογος

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι, τρεις από τις χώρες των Βαλκανίων δεν αντιμετωπίζουν πρόβλημα ασφάλειας, τρεις βαίνουν προς σταθεροποίηση και οι υπόλοιπες τρεις, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δυνατόν να οδηγηθούν σε αποδόμηση η οποία μπορεί να επηρεάσει άμεσα ή έμμεσα μεγάλο μέρος ή και το σύνολο των Βαλκανίων.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»
«Ηγεσία και Αλλαγές Πολιτικής»

Υπό Dr D. Sims

Με την ομιλία του ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Σίτυ του Λονδίνου κ. Ντέιβιντ Σιμς παρουσίασε τις απόψεις του σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι την αλλαγή. Ανέλυσε τον τρόπο με τον οποίο προστατευόμαστε από μία αλλαγή, τον τρόπο με τον οποίο την εκμεταλλευόμαστε και τον τρόπο με τον οποίο «κατακλύζουμε» τους άλλους με αυτή.

Σύμφωνα με τον καθηγητή, ορισμένοι άνθρωποι βλέπουν την αλλαγή ως απειλή, σαν κάτι από το οποίο πρέπει να προστατευθούμε, ως πρόβλημα που πρέπει να το αντιμετωπίσουν. Άλλοι πάλι την βλέπουν σαν μια ευκαιρία, τόσο συναρπαστική, όσο μία πρόσκληση.

Και οι δύο προσεγγίσεις, είναι απολύτως φυσιολογικές, έχουν όμως και οι δύο τα προβλήματά τους.

Η αλλαγή αντιμετωπίζεται ή δημιουργείται περισσότερο ανάλογα με τις προσωπικές ανάγκες του καθενός, παρά από την ανάγκη για οργανωτική πρόοδο. Υπό αυτή την έννοια η αλλαγή αποτελεί ένα συναισθηματικό ζήτημα.

Η πρώτη από τις παραπάνω προσεγγίσεις υπονοεί ότι η αλλαγή χρειάζεται μία «ομπρέλλα», κάτι το οποίο θα την εμποδίσει να καταστρέψει τόσο εσένα όσο και τον οργανισμό στον οποίο ανήκεις, ή τουλάχιστον κάτι που θα την εμποδίσει να γίνει δυσάρεστη.

Η δεύτερη υπονοεί ότι η ευκαιρία χρειάζεται μία ιστιοσανίδα, μία σανίδα του σερφ, δηλαδή κάτι που θα σε βοηθήσει να ανέβεις σ' αυτό και να σε μεταφέρει με ταχύτητα προς την επιτυχία.

Για τους ηγέτες, καμία από τις παραπάνω προσεγγίσεις είναι ικανοποιητική ή επαρκής. Ο ηγέτης επιδιώκει να ελέγχει τα γεγονότα, να αποτελεί ο ίδιος την πηγή και τον στόχο της αλλαγής και να δημιουργεί τον κόσμο μέσα στον οποίο επιθυμεί να λειτουργεί.

Κάθε οργανισμός και κάθε υπάλληλος έχουν την δική τους ιστορία. Η παρουσίαση του καθηγητού κ. Σιμς έδωσε απάντηση στα ερωτήματα πως οι παραπάνω ιστορίες επιδρούν η μία στην άλλη, τι συμβαίνει όταν αισθάνεσαι απηυδισμένος σε κάποιο τομέα της ζωής σου και άλλοι προσπαθούν να σου επιβάλουν επιπλέον αλλαγές, τι συμβαίνει όταν έχει βαρεθεί την ιστορία σου ή όταν έχεις χάσει τον προσανατολισμό σου.

Παρατίθεται κατωτέρω η ομιλία.

Umbrellas, surfboards and water hoses: being at home with change.

I start this paper from three fundamentally different approaches to change. These different approaches are revealed by different ways in which metaphors of water, which are prevalent in discussion of change, are used. The first takes change as a storm to shelter from – hence the umbrella. Keep dry for long enough and the change will pass, the sun will come out again, and all will be well. Change is seen not as a good or exciting thing, but as a disruption from positive and orderly activity. The sensible response is to shelter from it, and the appropriate action for a leader is to shelter his or her followers from it, enabling them to carry on with what they are doing without getting wet.

The second takes the image of the surfboard. Change is not something to shelter from; there is no point in sheltering from it, and you will only be carried away if you do, it is an irresistible force, a force of nature, and requires us to find our way to cope with or to cooperate with it. The way to cope with change in this view of the world is to ride it. Do not resist change; ride it.

Our third image of change is that of the water hose. Change is not a problem to shelter from, or an opportunity to ride; it is something to direct, to attempt to control.

In this lecture I will look at the circumstances in which these metaphors for change may help or hinder us in the activity, and from this will go

on to consider the role of the leader during change, and how these metaphorical understandings can be helpful in that role.

Metaphors about the power of water are prevalent in discussions of change. I am indebted for this insight to my colleague, Nana Gharibyan-Kefalloniti, who described some of her research on leadership on board ships at this conference two years ago, and who has a collection of images rather like this which have come from those who have talked to her about their experience of leadership on merchant marine ships. But these metaphors have strength and power much more widely than just among those with a special interest in the sea. Newspaper headlines frequently speak of companies 'weathering the storm', 'being given shelter', 'catching the tide', 'flooding the markets' and so on. Water is one of the crucial components of life, and it is not surprising that metaphors about water govern our thinking. And this is part of why I am addressing this topic; the metaphors that we use are not simply tools of thinking, but also shape the way that we think. The metaphors that we use for change will affect the way that we manage change.

Umbrellas

Many senior leaders in organizations speak of 'holding an umbrella' over some of their staff. The concept is that they can protect others from the worst of the storms that are breaking, thus leaving them free to concentrate on innovating, developing, or concentrating on contributing to the future in whatever way they are most able. The more junior people will have good ideas and good skills, and will be able to deploy these effectively and to the benefit of the organization. The duty of the leader here is to hold the umbrella over those whom they lead. The storms from which they are protecting their staff may be from outside the organization, from economic, technological or competitive factors, but very often they are from within; they are protecting their juniors from other colleagues, who they think would not understand the quality of what they are doing. The leader may be under the umbrella too, as in this picture, but very often they will be holding it from outside.

As a model of change, the implication is that change is a destructive force from which people can be protected, and that such protection will enable them to get on with what needs doing. The image currently on the screen may look a little cosy, and this is not a coincidence. How does the leader know whether this is a passing shower, from which they can protect their staff with an umbrella, or a major hurricane, for which the umbrella will be totally ineffective? The answer is that they probably never do know that. Also, how does the leader know whether it would be better for their staff to have an umbrella held over them where they are, rather than for them to move somewhere that gives them a more permanent shelter. There are places where an umbrella is not much use, for example, in the New Orleans floods. New Orleans is used to the arrival of hurricanes; as the rain started, people would never have guessed that the levees might break, nor at the scale of the rainfall. However, later experience showed that this was not the time to be putting the umbrella up; this problem could not be solved by an umbrella.

This connects with one of the most dangerous myths about how to manage difficult situations. The levees broke in New Orleans, but in the Netherlands the myth is very strong about how the country was saved by a boy putting his finger in the dyke, and thus preventing a similar level of disaster. The message of such a story is that people can be protected from the worst consequences of change by heroic efforts. We have a similar myth in the UK, where the evacuation of Dunkerque during the second world war lives on as the myth of 'Dunkerque Spirit'. This is a monument to bad planning, with the message that, however little you have planned and prepared, if your heart is in the right place and you are determined enough, things will work out all right. This was a lesson that we British learned so thoroughly that, for perhaps 20 or 30 years after Dunkerque, we thought that spirit was all you needed; this had disastrous consequences for British business, and for the economy. For a long time we devalued serious planning and all forms of professional management, believing that, if your heart was in the right place, everything would turn out right. But protecting people from potentially overwhelming forces, and being seen to do so, carries

a long tradition of worthy heroism. Indeed, some leaders may take their followers into storm to show how good they are at being protective under difficult conditions

Surfboards

In contrast to this, the surfboard does not protect you from change, but enables you to ride it. The image here is of a way of coping with change which does not feature a protective leader, but is based on understanding how the waves are moving and how the currents are working, and therefore being able to ride the changes. Change is not seen as a threat but as an opportunity. Change produces its own energy, and rather than resist it, or regard it as a problem to deal with, the surf rider makes the most of that energy. The image of the surf rider is an interesting one. It is a very macho image, and Google Images offered me many alternatives to the image I have chosen, most of them featuring people who looked as if they were in charge. It looks like a magnificent, independent sporting achievement, and so it is, but it is completely dependent on the flow of forces beyond the surfer's control, and on the surfer's sensitivity to those forces.

The surf rider is a completely different model for leadership, but our research suggests that it is not so uncommon. It implies that the leader sees which way things are going to go, and then leads people in that direction. This gives the appearance of them being in charge and leading actively, while they are actually following currents and waves over which they have no control. The direction that they choose is based not on strategy or principle, but on currents and trends. I have come across several leaders who claim that this is what they do, but who also say that their followers cannot bear this image. The follower wishes to see the leader as having independent, powerful status, and does not want to know that they are a surf rider.

Perhaps we should not be surprised by this. Many of the institutions of democracy require leaders to determine where their followers wish to be taken, and then to take them there. In large public companies too, the average length of tenure for the Chief Executive may be short and in the British National Health Service, it averages 18 months. Under

these circumstances, it may be good for the career for a leader to try to understand where their followers would wish to go, and then to follow them there.

This may even be quite a wise and productive way to lead. Some of the recent work about 'the wisdom of crowds' suggests that the aggregate, average views of the many may be more reliable than the confident assertions of the few. If so, the surf rider may be just the leader you need.

Water Hoses

Many feel that the current issues facing large organizations constitute a crisis of leadership. This view implies that sheltering from change or riding change are inadequate responses to the current period of rapid change, and that what is needed is an approach to change which creates the future. Leadership can be defined as making something happen which was not going to happen otherwise, and this means that leadership always creates a future. It turns the hose in a particular direction, and makes positive use of the water to clean things up.

This is what should be expected of heroic leaders; they should be able to create a future by taking hold of the hose and directing it wherever they wish. Water can be controlled, and that is the duty of leadership.

You will have detected that I am not completely convinced by this. You may be thinking, 'so much for academics; real leaders would always demand to be in control of the water hose'. So let me quote Jack Welch, surely nobody's idea of a soft, idealistic leader:

"The day you become a leader, it becomes about them," Welch said. "Your job is to walk around with a can of water in one hand and a can of fertilizer in the other hand. Think of your team as seeds and try to build a garden. It's about

building these people," he insisted. "Only you will know the team."

That's right. The minute you move from being a task-oriented professional to being a manager of people, it stops being about your individual talents, your successes, and starts being all about coaching, motivating, teaching, supporting, removing roadblocks, and finding resources for your employees. Leadership is about celebrating their victories and rewarding them; helping them analyze when things don't go to plan."

So here again we have a water metaphor, but it is not about umbrellas, surfboards or water hoses. It is about a watering can. It is about nurturing, nourishing and developing those with whom you work. It is not about protecting them, impressing them, or directing them.

Conclusion

So what image can we carry away about a satisfactory way of leading change? Surely the watering can is simply not enough? Are those who are entrusted with the most senior and powerful jobs in organizations meant to be doing nothing more to shape their situations than simply to water them? How can this be a satisfactory image?

Let us return to the idea of the wisdom of crowds. James Surowiecki's work suggests that the ideas that come from the many may often be much better than the ideas that come from the few, but there can be no question that no ideas will come from the many without the encouragement of the few. Those who exercise leadership have to learn to move on from what they did best early in their careers; something different is expected of them as leaders. Early on, they may have become well regarded because they were very good at a technical competence. In many companies, skilled engineers are highly regarded, and promoted. After promotion they are not expected to concentrate on the skill that got them to their new

position. They have in their work force other, younger engineers with a more recent technical education behind them. The technical background of the senior person is still important for them to win the respect and confidence of the more junior person. But they have to learn to move on from the belief that their own ideas are still going to have technical merit; they have to learn to trust the wisdom of the crowd of people that they lead.

This is not quite the same as the surf rider. The surf rider rides forces that are beyond control, while appearing to control. The gardener with the watering can makes choices about which plants to water, which to fertilise, which to grow, but does this with humility, knowing that they cannot determine the way that the plants grow. All they can do is to choose plants, water them, nourish them, and bring in new plants when necessary. The result may be a well ordered and beautiful garden, but that is perhaps too static an image when we are talking about change. Another way to think of it is that what the effective leader of change is creating is more like a forum, an Agora, a place of discussion and debate, a place where the best ideas are valued, where disagreement is encouraged, where diversity is seen as a good. In these conditions, leadership is full of chairmanship and of influence, and requires very little in the way of control.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»

«Η θέση της Ελλάδος στο εξελισσόμενο διεθνές γεωστρατηγικό περιβάλλον. Σύγχρονες απειλές»

Υπό Ταξίαρχου ΕΛ.ΑΣ Ελευθερίου Οικονόμου
Α.Υποδ-ντού Δ-νσης Ασφάλειας Αττικής

Είναι γνωστό ότι τις τελευταίες δεκαετίες καταγράφηκαν μεγάλες αλλαγές στο ευρύτερο κοινωνικο-οικονομικό και γεωπολιτικό περιβάλλον, αλλά και στον εσωτερικό ιστό της χώρας που συναρτώνται κυρίως με την ποσοτική και ποιοτική διαφοροποίηση της εγκληματικότητας και την εμφάνιση νέων απειλών

Είναι γενικώς αποδεκτό ότι η άρση του διπολισμού που σηματοδότησε μία σειρά ανακατατάξεων και αλλαγών και νέες γεωπολιτικές ισορροπίες και συσχετισμούς, καθώς και η διεθνοποίηση του εγκλήματος με την παράνομη λαθρομετανάστευση, το οργανωμένο έγκλημα, την εμπορία των ναρκωτικών, την εμπορία των ανθρώπων, τα όπλα μαζικής καταστροφής, τις νέες μορφές εγκληματικότητας, αλλά και οι ασύμμετρες απειλές είναι μερικοί από τους κρίσιμους παράγοντες που διαμόρφωσαν και διαμορφώνουν το νέο περιβάλλον ασφάλειας

Με βάση τα παραπάνω, η έννοια της ασφάλειας αποκτά κρίσιμες παραμέτρους με επιπτώσεις ευρύτερα κοινωνικές, καθώς το διεθνές, το περιφερειακό και το εθνικό περιβάλλον ασφάλειας τείνουν να χαρακτηριστούν ως πεδία συγκριτικά ομόκεντρα

Η πρόκληση για το σύνολο των χωρών είναι η αντιμετώπιση μιας δέσμης απειλών που παράγουν ανασφάλεια σε παγκόσμιο επίπεδο - απειλών που προέρχονται, όπως προαναφέραμε από τη διασπορά όπλων μαζικής καταστροφής, την κατάρρευση αδύναμων κρατών, τις φυσικές καταστροφές, την ανεξέλεγκτη μετακίνηση πληθυσμών, τη διακίνηση ναρκωτικών, όπλων και δυστυχώς, ανθρώπινων υπάρξεων, αλλά και της διεθνούς τρομοκρατίας.

Η παγκοσμιοποίηση δεν έχει επιπτώσεις μόνο στην οικονομία, την τεχνολογία, την ενέργεια, τον πολιτισμό. Επηρεάζει καθοριστικά το περιβάλλον ασφαλείας μέσα στο οποίο οι δραστηριότητες αυτές αναπτύσσονται.

Μια ουσιώδης διαφορά σε σχέση με την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου είναι ότι σήμερα η στρατηγική ασφαλείας δεν μπορεί να είναι ούτε στατική ούτε παθητική. Πρέπει να είναι μια στρατηγική δέσμευσης, αντιμετώπισης των προκλήσεων και των προβλημάτων. Διαφορετικά, εάν δεν αντιμετωπισθούν όπου και όταν εμφανίζονται, αργά ή γρήγορα, θα χτυπήσουν την πόρτα μας. Οι καμπάνες χτυπάνε για όλους.

Μια δεύτερη διαφορά είναι ότι η έννοια της ασφάλειας προσλαμβάνει ολιστική διάσταση. Καθώς οι προκλήσεις δεν είναι μονοδιάστατες, ούτε οι απαντήσεις μπορούν να είναι. Μόνο σε συνδυασμό, όλα τα εργαλεία, όλα τα μέσα που η διεθνής κοινότητα διαθέτει, πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, αναπτυξιακά, μπορούν να απαντήσουν σ' αυτές τις προκλήσεις. Επιπλέον, η φύση των προκλήσεων επιτάσσει τη συνεργασία όλων των θεσμικών παικτών της διεθνούς σκηνής. Καμία χώρα, κανείς οργανισμός δεν μπορούν μονομερώς να καλύψουν τις ανάγκες ασφαλείας του διεθνούς περιβάλλοντος.

Στην εποχή λοιπόν που όλα αλλάζουν με ασύλληπτες ταχύτητες, οι σύγχρονες κοινωνίες αντιμετωπίζουν νέες, πρωτόγνωρες και απρόβλεπτες απειλές, που επιβάλλουν σε κράτη και διεθνείς οργανισμούς να απαντήσουν με αξιοπιστία και αποτελεσματικότητα.

Ο ιστορικός του μέλλοντος θα αναφέρει σίγουρα ότι η ασφάλεια των πολιτών υπήρξε ένα από τα μεγαλύτερα ζητούμενα στις αρχές του 21ου αιώνα. Η τρομοκρατία, οι ασύμμετρες απειλές και γενικά ο κάθε «αόρατος εχθρός» κατά της ασφάλειας των πολιτών, αποτελούν πράγματι την περίοδο αυτή το μεγάλο πρόβλημα κάθε συντεταγμένης κοινωνίας και πολιτείας.

Το πρόβλημα αυτό συμπίπτει με μία διαδρομή, που αναζητά την αφετηρία της στις μεγάλες αλλαγές στο ευρύτερο κοινωνικο-οικονομικό και γεωπολιτικό περιβάλλον, αλλά και στον εσωτερικό ιστό της χώρας. Στην ποσοτική και ποιοτική διαφοροποίηση της εγκληματικότητας. Στη μετεξέλιξη του εγκλήματος, που αποκτά διεθνικό και υπερεθνικό πολλές φορές χαρακτήρα.

Μία διαδρομή, που συναντά στην πορεία της ραγδαίες εξελίξεις και μεταβολές στο διεθνές περιβάλλον. Νέα δεδομένα. Νέες ισορροπίες. Νέους συσχετισμούς. Την παγκοσμιοποίηση της τρομοκρατίας και τις «ασύμμετρες» απειλές. Την 11η Σεπτεμβρίου του 2001, την ημέρα που άλλαξε η ροή της σύγχρονης παγκόσμιας ιστορίας.

Μια ιστορική διαδρομή, που χαρακτήρισε και χαρακτηρίζει μια ολόκληρη εποχή.

Την εποχή της σύγκλισης των στρατηγικών για την ασφάλεια, της συλλογικής δράσης και των διεθνών συνεργασιών.

Την εποχή της αθέμιτης εμπορευματοποίησης του φόβου και της ανασφάλειας. Των γενικεύσεων και των αφορισμών.

Την εποχή, που η παρουσία παραβατικών συμπεριφορών, παράγει αντανάκλαστικά εσωστρέφειας και κοινωνικών αποκλεισμών. Ρατσισμό και ξενοφοβία.

Την εποχή, που η ασφάλεια δε θεωρείται παράγωγο της κοινωνικής συνοχής, αλλά προϋπόθεσή της. Που η προστασία του πολίτη ανάγεται σε ζήτημα «ποιότητας ζωής».

Την εποχή, που επαναπροσδιορίζεται ο ρόλος της εξουσίας στις σχέσεις κράτους και κοινωνίας. Που η έννοια της εμπιστοσύνης στην Αστυνομία, συνιστά βασική αξία για τη σύγχρονη κοινωνία.

Την εποχή, που διαμόρφωσε και διαμορφώνει ένα νέο περιβάλλον.

Ένα περιβάλλον, στο οποίο οι έννοιες «ασφάλεια» και «ανασφάλεια», συγχέονται με την πολυπλοκότητα των κινδύνων και τη συσχέτιση των απειλών.

Με την πραγματικότητα και τη σκοπιμότητα.

Ένα περιβάλλον, στο οποίο η «ανασφάλεια» εκλαμβάνεται ως αμφισβήτηση ή χαρακτηρίζεται ως έλλειμμα.

Ένα περιβάλλον, στο οποίο η «ασφάλεια» ανάγεται σε κοινωνικό αγαθό, αλλά και ατομικό δικαίωμα, που η Πολιτεία και ειδικότερα η Αστυνομία, οφείλει να εγγυηθεί.

Ένα περιβάλλον, στο οποίο οι δυνάμεις Ασφαλείας σήμερα λειτουργούν, όχι ως αντιστάθμισμα ή αντίδραση στην ανασφάλεια, αλλά ως ανταπόκριση στην ασφάλεια. Όχι ως αντίδραση στα συμπτώματα, αλλά ως ανταπόκριση στα δεδομένα.

Η πραγματικότητα αυτή επιβάλλει μακρόχρονη δέσμευση για την επίτευξη μακρόχρονης σταθερότητας και βιώσιμων λύσεων. Επιβάλλει επίσης τη δέσμευση σε ένα πλαίσιο αρχών. Ο κοινός παρανομαστής όλων, που αποσκοπούν στη διαμόρφωση του νέου περιβάλλοντος ασφαλείας, πρέπει να είναι ένα σύνολο αξιών που εμπεριέχονται στις έννοιες της δημοκρατίας, της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των βασικών ελευθεριών.

Με βάση τα ανωτέρω και έχοντας πάντα υπόψη ότι η ασφάλεια και οι ελευθερίες προσδιορίζουν τη δημοκρατία, ενώ σε αντίθετη περίπτωση έχουμε στυγνή τυρανία, γίνεται κατανοητό ότι σήμερα η διεθνής κοινότητα μόνο μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις νέες προκλήσεις με μηχανισμούς όπως: ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, το ΝΑΤΟ, η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο Οργανισμός για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη που έχουν επιφορτισθεί, με τη συναίνεση των μελών τους, με την πρόληψη και τη διαχείριση κρίσεων, στο πλαίσιο σεβασμού των ιδανικών και αρχών που προσδιορίζουν τον πολιτικό πολιτισμό όλων των σύγχρονων δημοκρατικών κρατών. Η συμπληρωματικότητά τους είναι δεδομένη και η συνεργασία τους απαραίτητη.

Η Ελλάδα, παλιό και συνεπές μέλος των διεθνών οργανισμών, εφαρμόζει σταθερά μια εθνική στρατηγική αξιοποίησης των ωφελειών της ένταξής της σε αυτούς. Η στρατηγική της «δημιουργικής ένταξης» διασφαλίζει τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της Χώρας μας στην ευρύτερη περιοχή, καθώς η Ελλάδα έχει αναδειχθεί σε πρωταρχικό παράγοντα σταθερότητας, ασφαλείας, ανάπτυξης και δημοκρατίας για την περιοχή των Βαλκανίων, της Ν.Α Ευρώπης και της Μεσογείου γενικότερα.

Δώσαμε εξετάσεις. Ανταποκριθήκαμε, με απόλυτη επιτυχία, σε σημαντικά γεγονότα και κρίσιμα περιστατικά, που εγκυμονούσαν απρόβλεπτες εξελίξεις, αλλά και επιπτώσεις, για τη χώρα, αλλά και τη διεθνή κοινότητα συνολικά.

Στο διεθνές περιβάλλον ασφαλείας η 11η Σεπτεμβρίου 2001, σηματοδοτούσε ένα νέο κύκλο τυφλής βίας, ιδιότυπου φονταμενταλισμού και άκρατου φανατισμού. Οι ασύμμετρες απειλές άλλαξαν, ομολογουμένως δραματικά, τις συνθήκες σε παγκόσμια κλίμακα. Τα πολύνεκρα τρομοκρατικά χτυπήματα σε πολλές περιοχές του πλανήτη διαμόρφωσαν ένα περιβάλλον ανασφάλειας, ασταθές και απρόβλεπτο. Σε αυτό το περιβάλλον η διεθνής τρομοκρατία αποτελούσε μια εν δυνάμει ισχυρή απειλή και οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004, οι πρώτοι μετά την 11 Σεπτεμβρίου 2001, ένα ελκυστικό στόχο.

Παράλληλα τα νέα δεδομένα δημιούργησαν στη διεθνή κοινότητα φοβικά σύνδρομα αλλά και ευκαιρίες εκμετάλλευσης τους. Αναπτύχθηκαν, αλλά και καλλιεργήθηκαν πολλές φορές, συναισθήματα φόβου, ανασφάλειας ή και τρομοϋστερίας. Τα συναισθήματα αυτά, με τη σειρά τους γεννούσαν αλλά και ευνοούσαν ή και τροφοδοτούσαν, πολλές φορές, αμφισβητήσεις και επικρίσεις για τις ικανότητες μας. Για τις δυνατότητες μας να εγγυηθούμε ασφαλείς Αγώνες.

Και μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δηλαδή αμέσως μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11 Σεπτεμβρίου 2001, που δημιούργησε νέα δεδομένα στον τομέα της ασφάλειας, η Χώρα μας κλήθηκε να ανταποκριθεί και απο πλευράς ασφαλείας σε μείζονος σημασίας γεγονότα για τη διεθνή κοινότητα και τα καταφέραμε.

Διασφαλίσαμε, στην περίοδο της Ελληνικής Προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το 2003, τη διεξαγωγή όλων των Υπουργικών Συμβουλίων, την υπογραφή της Συνθήκης Διεύρυνσης στην Αθήνα και της Συνόδου Κορυφής στη Χαλκιδική, σε περιβάλλον απόλυτης ασφάλειας.

Κερδίσαμε το εθνικό στοίχημα των Ολυμπιακών Αγώνων. Πετύχαμε απόλυτα στον πιο δύσκολο, στον πιο ευαίσθητο τομέα. Αυτό της Ασφάλειας. Η χώρα μας είναι περήφανη γιατί οργάνωσε τους καλύτερους και ασφαλέστερους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ο εθνικός στόχος επετεύχθη. Το μεγάλο στοίχημα κερδίστηκε. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Ελλάδος καταγράφηκαν στην παγκόσμια Ιστορία ως οι καλύτεροι και ασφαλέστεροι Αγώνες που έγιναν ποτέ.

Σήμερα, στον απόηχο των Ολυμπιακών Αγώνων, ο αντίκτυπος της τεράστιας αυτής επιτυχίας, περιγράφει και συνθέτει μια νέα πραγματικότητα.

Η πραγματικότητα, που βιώνουμε όλοι σήμερα, είναι ότι η Χώρα μας αναβάθμισε σημαντικά το κύρος, την εικόνα αλλά και την παρουσία της στο διεθνές γίγνεσθαι. Η Ελλάδα καθιερώθηκε παγκοσμίως ως ισχυρή χώρα. Όλοι οι Έλληνες, σε όλο τον κόσμο αισθανόμαστε υπερήφανοι, που διοργανώσαμε Ολυμπιακούς Αγώνες αντάξιους της Ιστορίας μας. Η συμβολή της Χώρας μας στην ασφαλή διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων αξιολογείται κυρίως από τις ιδιαίτερες συνθήκες και την ιδιομορφία του διεθνούς περιβάλλοντος μέσα στο οποίο κλήθηκε να εγγυηθεί την ασφάλεια των Αγώνων.

Σήμερα η Ελλάδα, είναι μία από τις ασφαλέστερες χώρες του κόσμου. Τα χαμηλά ποσοστά εγκληματικότητας, μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και διεθνώς, δεν αφήνουν περιθώρια στον αντικειμενικό κριτή να αμφισβητήσει τη διάσταση αυτή.

Το γεγονός δε αυτό οφείλεται στην εφαρμογή ενός νέου δόγματος. Του δόγματος της ολικής ασφάλειας. Είναι το δόγμα, που σχεδιάσαμε, καθιερώσαμε και εφαρμόζουμε τα τελευταία χρόνια. Βασική φιλοσοφία του είναι, ότι καμία απειλή δεν είναι δευτερευούσης ή ήσσονος σημασίας. Για μας, δεν υπάρχουν μικρές ή μεγάλες απειλές, μικροί ή μεγάλοι κίνδυνοι. Ενεργούμε με βάση τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουμε αποτελεσματικά, οποιαδήποτε

απειλή.

Η κεντρική στρατηγική του δόγματος συμπυκνώνεται στο τετράπτυχο: αναγνώριση των απειλών, ανάλυση, σύνθεσή τους και αποτροπή ή αντιμετώπισή τους.

Σήμερα, το δόγμα αυτό, αποτελεί για τη Χώρα μας, το συγκριτικό της πλεονέκτημα.

- Ένα πλεονέκτημα, που διευρύνει τις δυνατότητές μας σε στρατηγικό, τακτικό και επιχειρησιακό επίπεδο.
- Ένα πλεονέκτημα, που μεγιστοποιεί την αποτελεσματικότητά μας και λειτουργεί προσθετικά, στην εμπειρία μας απο το σχεδιασμό για την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων.
- Ένα πλεονέκτημα, που προωθούμε, ως φιλοσοφία και τεχνογνωσία, μέσα από συνεργασίες και διαδικασίες αστυνομικής διπλωματίας, στις χώρες των Βαλκανίων και της ευρύτερης περιοχής.

Το δόγμα της ολικής ασφάλειας, είναι η σύγχρονη έκφραση. Είναι η εγγύηση για τη διατήρηση και κατοχύρωση της ασφάλειας στη χώρα μας.

Όμως είναι φανερό ότι το προς ανάπτυξη θέμα είναι ανεξάντλητο και ο διαθέσιμος χρόνος περιορισμένος. Για αυτό πολύ συνοπτικά θα αναφερθώ τώρα στην κρατούσα κατάσταση, απο πλευράς εγκληματικότητας. Εξ άλλου κατά τη διάρκεια της συζήτησης θα υπάρξει η δυνατότητα να αναφερθούμε ειδικότερα.

Θα σταθώ αρχικά, στην τρομοκρατία στη χώρα μας. Στη σημαντική απειλή, που έπαυε να πλανάται με τη μορφή που γνωρίζαμε πάνω από την Ελλάδα. Οδηγήσαμε στη δικαιοσύνη τα πρόσωπα που την εκπροσωπούσαν. Στο παρελθόν, τη λογική που υιοθετούσαν. Μια λογική, που για 27 ολόκληρα χρόνια, εξέθετε τη χώρα μας διεθνώς. Τραυμάτιζε τη δημοκρατία μας. Πλήγωνε την περηφάνια μας. Υποβάθμιζε τον πολιτισμό μας. Υπονόμευε το αίσθημα ασφάλειας του λαού μας. Αλλάξαμε σελίδα στην ιστορία της χώρας μας με την εξάρθρωση της 17N και του Ε.Λ.Α.. Με την εξάρθρωση των τρομοκρατικών αυτών οργανώσεων, αναμφισβήτητα, βελτιώσαμε σημαντικά τις συνθήκες ασφάλειας στη χώρα μας. Βέβαια, όλοι μας έχουμε συνειδητοποιήσει, ότι η προσπάθεια απέναντι στην τρομοκρατία είναι ένας διαρκής αγώνας. Συνεχίζουμε, χωρίς εκπτώσεις, τις προσπάθειες για τη διαλεύκανση κάθε πτυχής του φαινομένου αυτού. Σήμερα η κύρια απειλή όσον αφορά τις τρομοκρατικές οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας προέρχεται από τον Επαναστατικό Αγώνα.

Σχετικά με τη διεθνή τρομοκρατία και ιδιαίτερα την Ισλαμική δεν έχει διαπιστωθεί παρουσία εξτρεμιστών μουσουλμάνων ή Ισλαμικών πυρήνων στη χώρα μας. Δε μπορεί όμως να αποκλεισθεί μελλοντική εμφάνισή τους λόγω του σοβαρού προβλήματος της παράνομης μετανάστευσης, που αντιμετωπίζουμε, ιδιαίτερα από τις χώρες Πακιστάν, Μπανγκλαντές, Ιράκ, Αφγανιστάν και τελευταία Βόρειο και Κεντρική Αφρική.

Η παράνομη μετανάστευση αποτελεί αναμφισβήτητα σημαντικό πρόβλημα με ιδιαίτερα δυσμενείς επιπτώσεις στην εγκληματικότητα, αλλά και στην εθνική μας ασφάλεια. Η χώρα μας αποτελεί, λόγω της γεωπολιτικής της θέσης σημείο εισόδου μεγάλου αριθμού οικονομικών προσφύγων και η αντιμετώπιση του φαινομένου απαιτεί πρωτίστως συντονισμένες πολιτικές στο πλαίσιο της Ε.Ε, αλλά και των άλλων διεθνών Οργανισμών.

Η παράνομη διακίνηση ανθρώπων αποτελεί κατ'εξοχήν οργανωμένο έγκλημα διεθνικού χαρακτήρα και μεταξύ των άλλων βάσιμα εκτιμάται ότι υπάρχει και γκρίζα περιοχή διασύνδεσης της με τη διεθνή τρομοκρατία. Μπορούμε μόνο να ελπίζουμε σε ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος, όταν καταπολεμηθούν οι αιτίες, που προκαλούν τους λόγους φυγής των προσφύγων, οικονομικών και πολιτικών, από τις πατρίδες τους. Χρειάζεται για το σκοπό αυτό να υπάρξει από τη διεθνή κοινότητα ευρύτερο, διεθνικό πρόγραμμα ανάπτυξης των φτωχών κρατών, κατοχύρωσης των ατομικών ελευθεριών, σεβασμού των δικαιωμάτων εμπέδωσης της δημοκρατίας, αλλά και ειρηνικής, κατά το δυνατόν, επίλυσης των εθνικών διαφορών και προβλημάτων, που ανακύπτουν.

Οι παρατηρούμενες εξελίξεις στην περιοχή των Βαλκανίων, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, υπό προϋποθέσεις, δύνανται να προκαλέσουν ειδικότερους κινδύνους αποσταθεροποίησης και καλλιέργειας αλυτρωτισμού, γεγονός που απαιτεί συνεχή εγρήγορση και στενή συνεργασία όλων των αρμοδίων για την ασφάλεια φορέων με την ευρύτερη του όρου έννοια.

Η εγκληματικότητα παρουσιάζει ποσοτική αύξηση και ποιοτική διαφοροποίηση, αλλά σίγουρα οι δείκτες κυμαίνονται σε ικανοποιητικά επίπεδα. Τα μέχρι σήμερα αποτελέσματα των δράσεων που έχουν αναπτυχθεί, στο πλαίσιο της αντεγκληματικής πολιτικής, κρίνονται ικανοποιητικά και μας επιτρέπουν να αντιμετωπίζουμε με αισιοδοξία το μέλλον, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι εφησυχάζουμε και δεν επιδιώκουμε ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα. Σε βασικές κατηγορίες αδικημάτων και ιδίως σε εκείνες που επηρεάζουν αρνητικά το αίσθημα ασφαλείας των πολιτών παρατηρείται σταθεροποίηση.

Οργανωμένα δίκτυα κακοποιών, που τα περασμένα χρόνια έπαιξαν ένα σοβαρό ρόλο στην εγχώρια εγκληματικότητα εξαρθρώθηκαν.

Σε κάθε περίπτωση όμως η συνεχής εγρήγορση και η διεθνής συνεργασία είναι η μόνη ρεαλιστική απάντηση στο έγκλημα και κυρίως σε αυτό που παρουσιάζει διεθνικά χαρακτηριστικά. Απάντηση που πάντως δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να συνοδεύεται με «εκπτώσεις» στα δικαιώματα και τις ελευθερίες των πολιτών.

Η Χώρα μας αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στον τομέα της διεθνούς συνεργασίας με την ενεργό συμμετοχή της σε όλους τους διεθνείς Οργανισμούς, όπως στην INTERPOL, τη EUROPOL, στον Ο.Η.Ε και στις δυνάμεις ασφαλείας, που έχουν αναπτυχθεί στη Βοσνία και στο Κόσσοβο, για την εμπέδωση της ασφάλειας και την ανασυγκρότηση των εθνικών δυνάμεων ασφαλείας. Παράλληλα αναπτύσσει ένα ευρύ πλαίσιο διμερούς συνεργασίας με πολλά κράτη με πολύ θετικά αποτελέσματα.

Συμπερασματικά μπορούμε να τονίσουμε ότι:

Σήμερα η Ελλάδα, είναι μία από τις ασφαλέστερες χώρες του κόσμου. Τα χαμηλά ποσοστά εγκληματικότητας, μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και διεθνώς, δεν αφήνουν περιθώρια στον αντικειμενικό κριτή να αμφισβητήσει τη διάσταση αυτή.

Τα αποτελέσματα αυτά δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε επιφανειακά, ούτε προϊόν ευκαιριακών συγκυριών. Έχουν τη βάση τους σε ένα ολοκληρωμένο σχεδιασμό και προγραμματισμό, που εκπονήσαμε σε όλα τα επίπεδα και σε όλους τους τομείς, με κεντρικό άξονα τη στρατηγική που αποτυπώνεται στο τετράπτυχο:

Ασφάλεια - Σταθερότητα – Ανάπτυξη-Δημοκρατία

Το μοντέλο αυτό προσανατολισμένο στις απαιτήσεις της χώρας μας σε εθνικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο αποτελεί **το νέο στρατηγικό της δόγμα**, με στόχο:

Να παραμείνει διαχρονικά η Ελλάδα, την εποχή του παγκοσμιοποιημένου φόβου και των ασύμμετρων απειλών, μια από τις ασφαλέστερες χώρες του κόσμου και καθοριστικός παράγοντας σταθερότητας και ανάπτυξης για την ευρύτερη περιοχή.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2007»
«Τουρκικές διεκδικήσεις και Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας»
Υπό Υποναυάρχου Δρ. Στυλιανού Πολίτη Π.Ν.

1. Η Τουρκία, η εφαρμογή του διεθνούς δικαίου

Μεταξύ Ελλάδας που είναι μέρος στη Σύμβαση για το δίκαιο της θάλασσας και Τουρκίας, που δεν είναι μέρος, ισχύουν μόνον οι εθιμικοί κανόνες. Η Τουρκία δίνοντας όμως τις δικές της ερμηνείες αμφισβητεί γενικής αποδοχής κανόνες του διεθνούς δικαίου ή τους εφαρμόζει όπου και όπως την συμφέρει. Μετά τα Ιμια μάλιστα, στο Κυβερνητικό Πρόγραμμα Ερμπακάν – Τσιλλέρ, συναντάμε την φράση: “Turkey will abide by all international agreements it has signed. However the implementation of these against the national security and interest will not be allowed” δηλαδή: «*Η Τουρκία θα τηρήσει όλες τις διεθνείς συμφωνίες που έχει υπογράψει. Εντούτοις δεν θα επιτρέψει η εφαρμογή τους να είναι αντίθετη στην εθνική της ασφάλεια και τα συμφέροντα της*». Επισημαίνουμε την χαρακτηριστική λέξη «συμφέροντα της» που αντικατοπτρίζει τη θέση της απέναντι στην εφαρμογή του διεθνούς δικαίου!

2. Το νομικό καθεστώς των νησιών

Σύμφωνα με Τουρκική άποψη που υποστηρίχθηκε στη τρίτη Διάσκεψη για το δίκαιο της θάλασσας, τα νησιά πρέπει να έχουν δικαιώματα στις θαλάσσιες περιοχές ανάλογα με το μέγεθος τους και τον πληθυσμό τους. Οι «βράχοι» μάλιστα σαν τους Καλόγερους και τα Ιμια σύμφωνα πάντα με την Τουρκία, δεν θα πρέπει να έχουν ούτε χωρική θάλασσα. Η άποψη αυτή δεν υιοθετήθηκε από τα κράτη μέλη της Διάσκεψης που παρέμειναν στις παλιές τους θέσεις. Το γεγονός αυτό δημιούργησε ένα ισχυρό *a contrario* επιχείρημα που μας πείθει ότι οι απόψεις της Τουρκίας εκτός του ότι είναι αντίθετες με την διεθνή πρακτική, δεν εκφράζουν την *opinio juris* του συνόλου των κρατών.

Επειδή λοιπόν το νομικό καθεστώς των νησιών από πλευράς εθιμικού δικαίου ταυτίζεται με εκείνο της νέας Σύμβασης για το δίκαιο της θάλασσας, οι κανόνες που αφορούν σ’ αυτό, είναι το ίδιο δεσμευτικοί και για την Τουρκία. Τα νησιά έχουν τα ίδια με την ηπειρωτική ξηρά

δικαιώματα στις θαλάσσιες ζώνες. Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση που αφορά μόνο υφαλοκρηπίδα και αποκλειστική οικονομική ζώνη, για το νησί – βράχος που δεν έχει δυνατότητα συντήρησης ανθρώπινης διαβίωσης ή δικής του οικονομικής ζωής.

3. Το εύρος της χωρικής θάλασσας

Η Τουρκία στην περίοδο των διαπραγματεύσεων της τρίτης Διάσκεψης για το δίκαιο της θάλασσας θεωρώντας ότι σε μια «κλειστή θάλασσα» όπως είναι το Αιγαίο, θα πρέπει να ισχύσουν ξεχωριστοί κανόνες, υπέβαλλε τις προτάσεις της, σύμφωνα με τις οποίες το πλάτος της χωρικής θάλασσας και οι λοιπές θαλάσσιες ζώνες θα έπρεπε να καθορίζονται με βάση τις αρχές της «δικαιοσύνης» και από κοινού από τα κράτη που βρέχονται από αυτές τις θάλασσες. Ούτε και αυτές οι προτάσεις της Τουρκίας βρήκαν έδαφος. Σήμερα και αυτό το θέμα αυτό είναι ξεκάθαρο. Ο καθορισμός του εύρους της χωρικής θάλασσας μπορεί να γίνει μόνο με μονομερείς πράξεις και βέβαια μέχρι του ορίου των δώδεκα ναυτικών μιλίων. Το γεγονός μάλιστα ότι η Τουρκική πρόταση για την καθιέρωση σχετικών συμφωνιών καταπολεμήθηκε ήταν ξανά σε βάρος της. Με αυτό τον τρόπο η Τουρκία για άλλη μια φορά άθελα της, δημιουργήθηκε ένα σοβαρό *contra* επιχείρημα με το οποίο επιβεβαιώνεται και πάλι η *opinio juris* του εθιμικού κανόνα που δίνει την αρμοδιότητα καθορισμού του εύρους της χωρικής θάλασσας αποκλειστικά και μόνο στο παράκτιο κράτος μέχρι τα δώδεκα μίλια σε όλες τις περιπτώσεις ανεξαιρέτως.

Αν ένα κράτος στον καθορισμό του εύρους της χωρικής του θάλασσας δεν εξαντλεί το όριο των δώδεκα μιλίων, κάνει μερική χρήση δικαιώματος. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που διαφοροποιεί το εύρος της χωρικής θάλασσας σε σχέση με τη ναυσιπλοΐα και την αεροπλοΐα χωρίς να υπερβαίνει ούτε τη μια ούτε την άλλη φορά το όριο των δώδεκα μιλίων. Αυτό έχει κάνει η Χώρα μας που έχει ορίσει χωρική θάλασσα έξι ναυτικών μιλίων για όλες τις χρήσεις πλην της αεροπλοΐας, για την οποία έχει ορίσει χωρική θάλασσα δέκα ναυτικών μιλίων.

Η Τουρκία στο πλαίσιο των προσπαθειών της για δημιουργία εντάσεως άρχισε από το 1974 και μετά, τις πολύ έντονες αντιδράσεις

της για το ενδεχόμενο επέκτασης της χωρικής θάλασσας της Ελλάδας. Οι αντιδράσεις αυτές εκδηλώθηκαν με δηλώσεις από όλους σχεδόν τους πρωθυπουργούς της που θεωρούν την καθ' όλα νόμιμη επέκταση του εύρους της χωρικής θάλασσας της Ελλάδας στα δώδεκα ναυτικά μίλια σαν casus belli. Οι απειλές χρήσης βίας της Τουρκίας είναι πάντα παράνομες. Σχετικό είναι το άρθρο 2(4) του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών καθώς και η Διακήρυξη της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών της 24^{ης} Οκτωβρίου 1970.

4. Γραμμές βάσεως στο Αιγαίο και τα Ελληνοτουρκικά θαλάσσια όρια

Η Ελλάδα σαν αφετηρία μετρήσεως των θαλασσιών ζωνών της χρησιμοποιεί τον κανόνα της φυσικής γραμμής βάσεως. Ευθείες γραμμές βάσεως χρησιμοποιούνται κατ' εξαίρεση όπου η ακτογραμμή παρουσιάζει βαθιές κολπώσεις ή οδοντώσεις ή όπου υπάρχει συστάδα νήσων κατά μήκος της ακτής και σε άμεση γειτνίαση μ' αυτή και όπου η ακτή παρουσιάζεται άκρως ασταθής εξαιτίας ενός δέλτα ή και άλλων φυσικών συνθηκών. Οι γραμμές αυτές σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αφίστανται σημαντικά από τη γενική κατεύθυνση της ακτής. Η Τουρκία παραγνωρίζοντας τους εθιμικούς κανόνες του διεθνούς δικαίου έχει χαράξει αυθαίρετα ευθείες γραμμές βάσης στα Μικρασιατικά παράλια περικλείοντας και τις νήσους Ίμβρο και Τένεδο.

Για την οριοθέτηση της χωρικής θάλασσας των νησιών Λέσβος, Χίος, Σάμος και γενικά για όπου δεν υπάρχουν συμφωνίες εφαρμόζεται ο κανόνας της «μέσης γραμμής» που για την Ελλάδα είναι μεταξύ των φυσικών ακτογραμμών, ενώ για την Τουρκία είναι μεταξύ φυσικής γραμμής από Ελληνικά νησιά και ευθειών γραμμών από τη δική της πλευρά. Με αυτόν τον τρόπο η Τουρκία προσπαθεί να μετατοπίσει τα θαλάσσια σύνορα δυτικότερα σε βάρος βέβαια της Ελλάδας.

Η Τουρκία το 1923 με το άρθρο 15 της Συνθήκης Ειρήνης της Λοζάννης, είχε αναγνωρίσει την Ιταλική κυριαρχία στα νησιά Αστυπάλαια, Ρόδο, Χάλκη, Κάρπαθο, Τήλο, Νίσυρο, Κάλυμνο, Λέρο, Πάτμο, Λειψό, Σύμη, Κω, Καστελόριζο και στα μικρότερα νησιά που εξαρτώνται απ' αυτά. Το άρθρο 12 της ίδιας Συνθήκης προέβλεπε ότι στην Τουρκική κυριαρχία περιερχόντουσαν εκτός της Ίμβρου, της Τενέδου και των Λαγουσών και όλες οι μικρές νήσοι που βρίσκονται τρία μίλια από τις Μικρασιατικές ακτές. Με αυτό τον τρόπο πολλά νησιά, μεταξύ αυτών και τα Ίμια που απέχουν 3,65 ναυτικά μίλια, βρέθηκαν υπό την Ιταλική κυριαρχία. Στην συνέχεια στις 28 Δεκεμβρίου 1932 υπογράφηκε μια συμφωνία στην Άγκυρα μεταξύ της Τουρκίας και Ιταλίας που κατείχε τότε τα Δωδεκάνησα. Εκεί καθορίστηκαν τα θαλάσσια «σύνορα» (la ligne frontiere) της Δωδεκανήσου. Στις 10 Φεβρουαρίου 1947, με τη Συνθήκη των Παρισίων τα Δωδεκάνησα ξαναγύρισαν στην Ελλάδα και τα «σύνορα» από Τουρκοϊταλικά μετεβλήθησαν σε Ελληνοτουρκικά. Τα σύνορα αυτά δεν μπορούν να τεθούν κάτω από οποιαδήποτε

συζήτηση. Η Σύμβαση της Βιέννης της 23^{ης} Μαΐου 1969 που κωδικοποίησε τους εθιμικούς κανόνες για το δίκαιο των συνθηκών και αναφέρεται σε τέτοιες περιπτώσεις, ρητά αποκλείει την περίπτωση λήξης συνθήκης ή τη δυνατότητα αποχώρησης μέρους της «οσάκις η συνθήκη καθορίζει μεθοριακήν γραμμήν».

Οι γείτονες μας το 1996 σε διακοίνωση τους υποστήριξαν ότι η συμφωνία της 28^{ης} Δεκεμβρίου 1932 δεν ισχύει γιατί δεν ολοκληρώθηκε η διαδικασία έγκρισης της επειδή δεν πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία της Κοινωνίας των Εθνών. Η Συμφωνία όμως αυτή δεν περιέχει καμία διάταξη που να θέτει προϋποθέσεις για τη θέση της σε ισχύ. Αυτό οφείλεται στον τεχνικό χαρακτήρα της. Πέρα απ' αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η συμφωνία αυτή είναι συμπληρωματική μιας άλλης συμφωνίας της 4ης Ιανουαρίου 1932 για την περιοχή της νήσου Μεγίστης (Καστελόριζου). Αξίζει μάλιστα να σημειωθεί ότι η ισχύς αυτής της Συμφωνίας υπογραμμίσθηκε και επιβεβαιώθηκε με ιδιαίτερη έμφαση σε επίσημες επιστολές που αντάλλαξαν ο τότε Τούρκος Υπουργός των Εξωτερικών και ο τότε Πρόεδρος της Ιταλίας στην Άγκυρα. Όσο αφορά το δεύτερο μέρος της αμφισβήτησης, δηλαδή για το ότι για να ισχύσει θα έπρεπε να είχε πρωτοκολληθεί στη γραμματεία των Ηνωμένων Εθνών, οι Τούρκοι πάλι άδικο έχουν. Η Συμφωνία αυτή λόγω της τεχνικής φύσης της και του σκοπού της δεν χρειαζόταν να πρωτοκολληθεί. Αυτό προέβλεπε για τέτοιου είδους συμφωνίες μια Απόφαση της 1^{ης} Επιτροπής της συνέλευσης της Κοινωνίας των Εθνών με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1921. Αξίζει να σημειωθεί ότι παλιοί χάρτες ακόμα και Τουρκοί έχουν τα νησιά αυτά εκτός Τουρκικής επικράτειας.

Οι αμφισβητήσεις της Τουρκίας σε συνδυασμό με τον αυθαίρετο ισχυρισμό της ότι οι «βράχοι» Kardak, δηλαδή οι νήσοι Ίμια, δεν είναι νησιά, άρα κατ' αυτούς δεν έχουν χωρική θάλασσα αλλά βρίσκονται μέσα στη χωρική θάλασσα των Μικρασιατικών παραλίων, είναι η βασική αιτία του γνωστού μας επεισοδίου. **Το γεγονός ότι απεχώρησαν Τουρκικές αλλά και Ελληνικές δυνάμεις από το αναμφισβήτητο Ελληνικό έδαφος των νήσων Ίμια δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι είναι μια ευμενής εξέλιξη.** Το ίδιο και η συμφωνία που πραγματοποιήθηκε με πρόταση των Ηνωμένων Πολιτειών. Μια συμφωνία που δέχθηκε η Ελλάδα μετά ένα τετελεσμένο γεγονός. Μια αναγκαστική συμφωνία αφού δεν υπήρχε άλλος τρόπος για αποκλιμάκωση μιας έντασης που οπωσδήποτε θα κατέληγε σε πόλεμο.

5. Η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας

Η αμφισβήτηση της υφαλοκρηπίδας των νησιών του Αιγαίου προκάλεσε ένταση όταν τον Νοέμβριο του 1973 η Τουρκία «παρεχώρησε» σε κρατική της

εταιρία πετρελαιοειδών το δικαίωμα εξερεύνησης του βυθού στο βορειοδυτικό Αιγαίο. Στις 18 Ιουλίου 1973, δύο μέρες πριν την εισβολή στην Κύπρο παρά τις διαμαρτυρίες της Ελλάδας έγινε μια νέα «παραχώρηση» στο νοτιοανατολικό Αιγαίο. Στις 31 Μαΐου του 1975 συναντήθηκαν στις Βρυξέλλες οι Πρωθυπουργοί Ελλάδας και Τουρκίας, κ.κ. Καραμανλής και Ντεμιρέλ. Τη συνάντηση αυτή ακολούθησε κοινό ανακοινωθέν για παραπομπή της υπόθεσης σε Διεθνές Δικαστήριο.

Τον Αύγουστο του 1976 εξήλθε στο Αιγαίο το Τουρκικό ερευνητικό πλοίο «Σισμίκ Ι» και άρχισε έρευνες. Στις 10 του ίδιου μήνα η Ελλάδα προσέφυγε στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών αιτώντας τη λήψη μέτρων γιατί η Τουρκική στάση οδηγούσε σε πόλεμο. Ταυτόχρονα προσέφυγε μονομερώς και στο Διεθνές Δικαστήριο. Παράλληλα συνεχίσθηκαν διαπραγματεύσεις με συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών την 1^η Οκτωβρίου 1976 στη Νέα Υόρκη. Άλλη μια συνάντηση σε επίπεδο εμπειρογνομόνων έγινε στη Βέρνη από 2 έως 11 Νοεμβρίου 1976. Η συνάντηση αυτή κατάληξε στο Πρακτικό της Βέρνης. Σε αυτό αναφέρεται ότι και τα δύο μέρη θα απόσχουν από κάθε πρωτοβουλία ή πράξη σε σχέση με την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου, που θα μπορούσε να δημιουργήσει πρόβλημα στις διαπραγματεύσεις. Επίσης ανακοινώθηκε και η ίδρυση μίας Μεικτής Επιτροπής από εθνικούς αντιπροσώπους για διερεύνηση της διεθνούς πρακτικής στην οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας με σκοπό τον εντοπισμό αρχών και κριτηρίων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στη συγκεκριμένη περίπτωση. Στις 19 Δεκεμβρίου 1978 το Διεθνές Δικαστήριο εξέδωσε προδικαστική απόφαση σχετικά με το προκαταρκτικό ζήτημα της αρμοδιότητας του. Σύμφωνα με αυτή το Δικαστήριο δεν μπορεί να στηρίζει την αρμοδιότητα του, διότι το κοινό ανακοινωθέν των Πρωθυπουργών στις 31 Μαΐου 1975 δεν αντιστοιχεί με συνυποσχετικό με το οποίο θα μπορούσε με κοινή συμφωνία των μερών να παραπεμφθεί η υπόθεση σε Δίκη. Στη συνέχεια ακολούθησαν πολλές συναντήσεις εμπειρογνομόνων και κυβερνητικών παραγόντων. Έγινε και μια συνάντηση Πρωθυπουργών στο Μοντρέ στις 10 και 11 Μαρτίου 1978. Οι ουσιαστικές επαφές σταμάτησαν το 1981. Η αναγνώριση του ψευδοκράτους της κατεχόμενης Κύπρου, το Νοέμβριο του 1983 απομάκρυνε ακόμα περισσότερο τα δύο μέρη. Στη συνέχεια αυτό που έγινε τον Μάρτιο του 1987, καθώς και η υπόθεση των Ιμίων, έκαναν τα πράγματα δυσκολότερα.

6. Το καθεστώς αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του Αιγαίου

Η εφαρμογή μέτρων αποστρατιωτικοποίησης σε μία περιοχή μπορεί να επιβληθεί μόνο για την εδραίωση της ειρήνης. Τα μέτρα αυτά σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να θέσουν σε κίνδυνο την ασφάλεια της περιοχής. Η υποχρέωση κάθε Κράτους – Μέρους των Ηνωμένων Εθνών για άσκηση του φυσικού δικαιώματος της νόμιμης άμυνας υπερισχύει κάθε άλλης υποχρέωσης του που έχει

αναληφθεί από οποιαδήποτε άλλη Διεθνή Συμφωνία. Ας δούμε όμως τι γίνεται στο Αιγαίο.

Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός για την εγκατάσταση στρατευμάτων στις νήσους Λήμνο και Σαμοθράκη. Οι περιορισμοί που ίσχυαν με τη Σύμβαση της Λοζάννης για τα Στενά καταργήθηκαν στις 20 Ιουλίου του 1936 με τη Συνθήκη του Μοντρέ. Η Συνθήκη Ειρήνης της Λοζάννης της 24^{ης} Ιουλίου 1923 βρίσκεται σε ισχύ. Με αυτή τη Συνθήκη έχουν επιβληθεί περιορισμένης έκτασης μέτρα αποστρατιωτικοποίησης στις νήσους Λέσβο, Χίο, Σάμο και Ικαρία. Η εγκατάσταση των αναγκαίων για την άμυνα στρατιωτικών δυνάμεων σε αυτά τα νησιά δεν αποτελεί παράβαση του διεθνούς δικαίου με την προϋπόθεση βέβαια ότι οι δυνάμεις αυτές δεν θα χρησιμοποιηθούν επιθετικά. Η εγκατάλειψη των νησιών μας στο έλεος των βλέψεων της γειτονικής μας χώρας δεν θα ήταν μόνο παράλογο, αλλά και αντίθετο στις υποχρεώσεις μας σύμφωνα με το άρθρο 51 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Είναι σε όλους μας γνωστό ότι πάντα υπερισχύει το δικαίωμα της άμυνας. Ένα δικαίωμα που έχει χαρακτήρα *jus cogens* δηλαδή είναι παράλληλα και υποχρέωση. Μια υποχρέωση τέτοιας φύσεως, που σύμφωνα με το άρθρο 103 του Χάρτη, προέχει οποιασδήποτε άλλης προερχόμενης από κάθε άλλη διεθνή συμφωνία ακόμα και από τη Συνθήκη Ειρήνης της Λοζάννης του 1923!!!

Η Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων της 10^{ης} Φεβρουαρίου 1947 επιβάλλει μέτρα αποστρατιωτικοποίησης για την περιοχή των Δωδεκανήσων. Τα μέτρα αυτά ισχύουν έναντι των Κρατών – Μερών, στα οποία όμως δεν συγκαταλέγεται η Τουρκία. Διαμαρτυρίες της Τουρκίας για παράβαση της Συνθήκης από την Ελλάδα δεν μπορούν να έχουν καμία έννομη συνέπεια. Ειδικά όμως και για την περίπτωση αυτή, ούτε και τα Κράτη Μέρη θα μπορούσαν να αντιδράσουν αφού έχει ανασταλεί η ισχύς της Συνθήκης των Παρισίων σε ότι αφορά τις αποστρατιωτικοποιήσεις, μετά τον εξοπλισμό νησιών της Ιταλίας με την σιωπηρή συναίνεση όλων των άλλων μερών. Πέρα όμως και απ' όλα αυτά, η Ελλάδα έχει υποχρέωση να ασκήσει και εκεί το φυσικό δικαίωμα της νόμιμης άμυνας ενόψει του κινδύνου από την Τουρκία.

7. Η έρευνα και διάσωση στο Αιγαίο

Η γεωγραφική ταύτιση των ορίων περιοχών έρευνας και διάσωσης με την αντίστοιχη Περιοχή Πληροφοριών Πτήσεων έχει εγκριθεί από το Συμβούλιο του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας με τις συνεδριάσεις του που έγιναν στις 23 Ιουνίου 1952 και στις 15 Μαΐου 1958.

Ταύτιση γεωγραφικών περιοχών πρέπει να υπάρχει όμως και στην περίπτωση της ναυτικής έρευνας και διάσωσης. Παρ' όλα όμως αυτά, η σχετική διεθνής Σύμβαση της 27^{ης} Απριλίου του 1979 για τη ναυτική έρευνα και διάσωση δεν καθορίζει διαδικασίες και μηχανισμούς που θα μπορούσαν στα πλαίσια του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού να βοηθήσουν στον προσδιορισμό των

αντιστοίχων περιοχών ευθύνης του κάθε παράκτιου κράτους. Τον καθορισμό των ορίων των ναυτικών περιοχών έρευνας και διάσωσης το αφήνει στα Κράτη Μέρη τα οποία όμως μπορεί και να μην συμφωνήσουν στην ταύτιση αυτών των γεωγραφικών περιοχών. Αυτό είναι το αδύνατο σημείο του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου.

Η Τουρκία τον Οκτώβριο του 1982 κατέθεσε στο Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό μια δήλωσή της που συνοδευόταν από χάρτη στον οποίο εμφανιζόντουσαν οι «δυνατότητες της» για κάλυψη των απαιτήσεων της Συμβάσεως. Στην υπόψη περιοχή περιλαμβάνεται το μισό Αιγαίο και τα κατεχόμενα της Κύπρου. Οι προσπάθειες τις Τουρκίας έπεσαν στο κενό. Τον Ιανουάριο του 1989 όμως δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Τουρκικής Κυβερνήσεως ένας κανονισμός για έρευνα και διάσωση. Η γεωγραφική περιοχή εφαρμογής αυτού του κανονισμού περιλαμβάνει σχεδόν το μισό Αιγαίο και αφορά παροχή υπηρεσιών έρευνας και διάσωσης σε κινδυνεύοντα αεροπορικά και θαλάσσια μέσα . Η έκδοση αυτού του κανονισμού, συνιστά μονομερή παράνομη πράξη. Οι Τούρκοι με αυτή τους την ενέργεια παραβαίνουν και τη Σύμβαση για την έρευνα και διάσωση που απαιτεί συμφωνία μεταξύ των κρατών και τη Σύμβαση του Σικάγου βάσει της οποίας η ευθύνη για τη διάσωση των αεροσκαφών στην περιοχή αυτή έχει παραχωρηθεί στην Ελλάδα. Κατά συνέπεια ο Τουρκικός κανονισμός δεν μπορεί να επιφέρει έννομα αποτελέσματα.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΟΓΩ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

**Του Αντιστρατήγου ε.α. Φ. ΚΛΟΚΚΑΡΗ
Πρώην Υπουργού Άμυνας Κύπρου**

Γενικά

Ο παράγων ασφάλεια είναι καθοριστικής σημασίας για την επιβίωση του Ελληνισμού της Κύπρου σ' αυτή εδώ την άκρη της Ανατολικής Μεσογείου.

Κίνδυνοι

Οι σοβαρότεροι κίνδυνοι για την ασφάλειά του είναι η συνεχιζόμενη κατοχή και στρατιωτική απειλή της Τουρκίας και η δημογραφική αλλοίωση.

Η στρατιωτική απειλή στοχεύει στην άσκηση ψυχολογικής βίας κατά του Ελληνισμού της Κύπρου, προκειμένου να αποδεχθεί λύση του Κυπριακού που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα της Τουρκίας.

Η ψυχολογική βία ασκείται με την παρουσία ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων κατοχής με επιθετική διάταξη και με τον διαρκή φόβο πρόκλησης θερμών επεισοδίων και στρατιωτικής κρίσης, εφόσον η Τουρκία κρίνει ότι υπάρχουν οι κατάλληλες προϋποθέσεις που θα εξυπηρετήσουν τους πολιτικούς στόχους της. Δηλαδή οι ΤΔΚ επικρέμονται ως Δαμόκλειος σπάθη επί της κεφαλής του Ελληνισμού της Κύπρου.

Η δημογραφική αλλοίωση, με την ροή εποίκων στο Βορρά και λαθρομεταναστών στο νότο που διοχετεύει η Τουρκία στοχεύει :

- Στον εκτουρκισμό των Κατεχομένων
- Την παρεμπόδιση επιστροφής των Ελλήνων νομίμων κατοίκων στις εστίες τους
- Τη συρρίκνωση των Τουρκοκυπρίων
- Την εξίσωση του Ελληνικού και Τουρκικού στοιχείου στην Κύπρο και
- Την σε βάθος χρόνου συρρίκνωση του Ελληνισμού σε μειοψηφία στο νησί

Παρούσα Κατάσταση

Η παρούσα κατάσταση στη Κύπρο, λόγω των τετελεσμένων της κατοχής είναι ολέθρια :

- Κατοχικές Δυνάμεις (43.000, 300 άρματα, 200 πυροβόλα, 650 τθ)
- Εποικισμός (180.000 έποικοι)
- Εξόντωση Εγκλωβισμένων
- Παρεμπόδιση επιστροφής των Ελλήνων νομίμων κατοίκων στις εστίες τους
- Ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των περιουσιών τους
- Παρεμπόδιση ανεύρεσης αγνοουμένων
- Καταστροφή της θρησκευτικής και πολιτιστικής κληρονομιάς
- Αλλαγή Ελληνικών τοπωνυμίων
- Προσπάθεια αναβάθμισης του ψευδοκράτους

- Διοχέτευση λαθρομεταναστών από τα κατεχόμενα στις ελεύθερες περιοχές και αυξημένη ροή μεταναστών (4.000 λαθρομετανάστες ετησίως από τα κατεχόμενα, 18% ποσοστό μεταναστών στις ελεύθερες περιοχές)

Η συνέχιση της παρούσας κατάστασης συμβάλλει στην περαιτέρω παγίωση των τετελεσμένων και εξυπηρετεί τις επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας σε βάρος του Ελληνισμού της Κύπρου. Είναι γνωστά τα ιστορικά γεγονότα της Αλεξανδρέττας, της Ίμβρου και Τενέδου αλλά και η τύχη των εγκλωβισμένων της Καρπασίας, που το 1975 ήταν 12.000 και σήμερα είναι 200. Είναι αναγκαίο :

α. Να εξαναγκασθεί η Τουρκία να συγκατανεύσει σε λύση που εξασφαλίζει :

- Τις δημοκρατικές αρχές
- Τα ανθρώπινα δικαιώματα
- Τα θέματα ασφάλειας

β. Να ληφθούν ριζικά μέτρα για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης και μετανάστευσης στις ελεύθερες περιοχές.

Εμπειρία Συνομιλιών

Από την εμπειρία των συνομιλιών για τα θέματα Ασφαλείας στο σχέδιο Ανάν, εξήχθησαν χρήσιμα συμπεράσματα για το μέλλον. Συγκεκριμένα :

α. Οι πρόνοιες του σχεδίου ικανοποιούσαν τις απαιτήσεις της Τουρκίας και Αγγλίας σε βάρος της Κύπρου.

β. Ο επιδιαιτητικός ρόλος των ΗΕ λειτούργησε σε βάρος μας.

γ. Οι θέσεις που υποστήριζαν οι Τ/Κ εξυπηρετούσαν τα εθνικά συμφέροντα της Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου.

δ. Η Τουρκία θα ενίσχυε τον επικυρίαρχο ρόλο της και θα ασκούσε πλήρη στρατιωτικό και πολιτικό έλεγχο στο νέο υπό σύσταση κράτος.

ε. Η Βρετανία θα επετύγχανε εδραίωση και διαιώνιση του καθεστώτος των Βρετανικών Βάσεων με την ψήφο του λαού, μεγαλύτερη πρόσβαση στο θαλάσσιο χώρο και αφοπλισμό της ΚΔ.

στ. Η Κυπριακή Δημοκρατία θα εστερείτο κάθε δυνατότητας άσκησης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της και διασφάλισης των εθνικών συμφερόντων της. Θα ήταν ουσιαστικά ένα ανίσχυρο κράτος με 2 συνιστώσες πολιτείες εκ των οποίων η Τ/Κ θα ήταν προτεκτοράτο της Τουρκίας και η Ε/Κ θα τελούσε υπό την ομηρία της.

Δεν θα είχε το δικαίωμα της αυτοάμυνας και της διάθεσης ιδίων Ενόπλων Δυνάμεων.

Η αποστρατικοποίηση αφορούσε μόνο τις ΕΔ της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Μελλοντική Λύση

Είναι αναγκαίο σε μελλοντική λύση να δοθεί βαρύτητα στα θέματα ασφάλειας αφού ληφθούν υπόψη δύο βασικοί παράγοντες :

α. Οι εμπειρίες από τις διαπραγματεύσεις για το σχέδιο Ανάν.

β. Τα τραυματικά βιώματα από το σύστημα ασφάλειας που καθιερώθηκε με τις συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας του 1960.

Για να βρεθεί λύση βιώσιμη θα πρέπει στον τομέα της ασφάλειας να αντιμετωπισθούν τρεις μεγάλοι σκόπελοι που σχετίζονται με την Τουρκία :

α. Να απαλλαγούμε από τις αναχρονιστικές συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας του 1960.

β. Να παύσει η εξάρτηση των Τουρκοκυπρίων από την Τουρκία και

γ. Να εξαναγκασθεί η Τουρκία να εγκαταλείψει τις βλέψεις της σε ολόκληρη την Κύπρο και να συγκατανεύσει σε βιώσιμη λύση του Κυπριακού.

Συνθήκες Εγγυήσεως – Συμμαχίας 1960

Αντίκεινται προς το διεθνές δίκαιο και παρέχουν τη δυνατότητα σε ξένες χώρες :

α. Να έχουν επεμβατικά δικαιώματα.

β. Να διατηρούν στρατεύματα και

γ. Να προωθούν τα εθνικά τους συμφέροντα σε βάρος των εθνικών συμφερόντων της Κύπρου όπως έπραξε η Τουρκία με την εισβολή / κατοχή.

Είναι αναγκαίο :

α. Όπως η πλευρά μας εμμένει ανυποχώρητα στη θέση της, να μην συμπεριληφθούν οι συνθήκες σε οποιοδήποτε μελλοντικό σχέδιο επειδή :

(1) Θα αποτελούν μόνιμη πηγή ανωμαλίας και κηδεμόνευσης.

(2) Θα εξυπηρετούν το στρατηγικό στόχο της Άγκυρας για πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο της Κύπρου.

β. Να μελετηθεί σε συνεργασία με την Ελλάδα, από νομική και πολιτική άποψη η περίπτωση να καταγγείλουμε, έστω και σήμερα, αφού δεν το πράξαμε από το 1974 τις συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960 που λειτούργησαν καταστροφικά για την Κύπρο. Οι διατάξεις τους παραβιάζονται συνεχώς από το 1974 και ουσιαστικά κατέστησαν ανενεργές.

Η κατοχή είναι συνεχές έγκλημα και η μη καταγγελία των συνθηκών εκτιμώ ότι αποδυναμώνει τη θέση μας στα πλαίσια της προοπτικής νέων διαβουλεύσεων για λύση και προκαλεί μία σχέση θύτη και θύματος που προσομοιάζει με το «σύνδρομο της Στοκχόλμης» (ανοχή και συμφιλίωση του θύματος με το θύτη).

Εξάρτηση των Τουρκοκυπρίων από την Άγκυρα

α. Οι Τ/Κ αποτελούν ήδη μειοψηφία στα κατεχόμενα λόγω του εποικισμού.

β. Είναι απόλυτα εξηρημένοι από την Τουρκία πολιτικά, στρατιωτικά, οικονομικά, πολιτιστικά κ.λ.π.

γ. Για κάθε 1 Τ/Κ αντιστοιχούν 2-3 Τούρκοι.

Η απόλυτη εξάρτηση των Τ/Κ και εποίκων από την Άγκυρα αποτελεί ένα μεγάλο σκόπελο για βιώσιμη λύση.

Αυτό το μεγάλο πρόβλημα αντιμετωπίστηκε και στις συνομιλίες για τον σχέδιο Ανάν.

Οι Τ/Κ, υπό την Δαμόκλειο σπάθη των ΤΔΚ και εποίκων λειτούργησαν υπέρ των συμφερόντων της Άγκυρας σε βάρος εκείνων της Κύπρου.

Το ίδιο εκτιμώ θα συμβεί σε μελλοντικές συνομιλίες όσο οι ΤΔΚ και οι παράνομοι έποικοι παραμένουν στο νησί.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην υπόθεση Τιτίνας Λοϊζίδου γνωμάτευσε για την «ΤΔΒΚ» ότι :

- α. «Turkish Army, exercise effective overall control there».
- β. «Turkey, is responsible for the policies and actions of the “TRNC”».

Οι Τ/Κ είναι ουσιαστικά αιχμάλωτοι της Τουρκίας και ο λόγος τους υπαγορεύεται από αυτήν. Η συνεχής πολιτογράφηση εποίκων ως Τ/Κ καθιστά ακόμα πιο δυσχερή την κατάσταση.

Εξαναγκασμός της Τουρκίας να εγκαταλείψει τις βλέψεις της σε ολόκληρη την Κύπρο και να συγκατανεύσει σε βιώσιμη λύση

Αυτό πιστεύω είναι το κύριο ζητούμενο από την πλευρά μας, Κύπρο και Ελλάδα ως θέμα υψίστης εθνικής στρατηγικής.

Η στρατηγική μας που βασίζεται στην υποστήριξη της ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ, ως πλήρες κράτος μέλος, δεν απέδωσε τους αναμενόμενους καρπούς, σε ότι αφορά τη στάση της Τουρκίας στο Κυπριακό, το Αιγαίο και τη Θράκη.

Στο Κυπριακό δεν απέσυρε τα στρατεύματα και τους παράνομους εποίκους για να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις για λύση παρά την ένταξή μας στην ΕΕ.

Στο Αιγαίο δεν απέσυρε το Casus Belli και συνεχίζει τις παραβιάσεις.

Εκτιμώ ότι είναι αναγκαίο να μελετηθεί σοβαρά η αναθεώρηση της Εθνικής Στρατηγικής μας, στη βάση της υποστήριξης ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ ως πλήρες μέλος ή να έχει ειδική σχέση, υπό την προϋπόθεση να αποσύρει τα στρατεύματά της από την Κύπρο και τους παράνομους εποίκους.

Τέτοια αναθεώρηση προϋποθέτει ισχυρά ερείσματα στο Διεθνές και Ευρωπαϊκό περιβάλλον.

Ισχυροποίηση της Θέσεώς μας

Στα πλαίσια των προσπαθειών μας για λύση βιώσιμη και υπό το πρίσμα της Τουρκικής απειλής όπως αναλύθηκε, είναι αναγκαίο να ισχυροποιούμε συνεχώς τη θέση μας.

Να ισχυροποιούμε, τις θέσεις μας σε όλους τους τομείς που συνθέτουν την υπόστασή μας ως Ελληνισμός της Κύπρου.

Μόνο έτσι θα ενισχύσουμε τη διαπραγματευτική μας ικανότητα.

Η Τουρκία μας έχει στο μικροσκόπιο και μας μελετά συνεχώς. Μας μελετά για να γνωρίζει πόσο σκληρός στόχος είμαστε, τι αντοχές έχουμε σε ότι αφορά τους τρεις βασικούς πυλώνες της υπόστασής μας δηλαδή την Εθνική, Πολιτική και Κοινωνική συνοχή μας.

Έχουμε υψηλό εθνικό φρόνημα και αμυντική επάρκεια; Έχουμε ατσάλινη αποφασιστικότητα, να αγωνιστούμε για τα αναφαίρετα ανθρώπινα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, όσο ισχυρός και να είναι ο αντίπαλος;

Έχουμε στέρεες δημοκρατικές αρχές, οικονομία, αξιοκρατία και κράτος δικαίου;

Σ' αυτά τα ερωτήματα ψάχνει απαντήσεις η Τουρκία για να εξαγάγει συμπεράσματα, πόσο σκληρός στόχος είμαστε, για να διαμορφώνει ανάλογα την τακτική και στρατηγική της έναντί μας.

Άμυνα

Ο τομέας της άμυνας είναι καθοριστικής σημασίας. Είμαστε μικρή χώρα και ασφαλώς δεν μπορούμε να αντιπαραταχθούμε στρατιωτικά στην Τουρκία χωρίς τη βοήθεια της Ελλάδας.

Αυτό που οφείλουμε και μπορούμε να κάνουμε, είναι να έχουμε ένα μικρό αλλά σύγχρονο, αξιόπιστο και αποτελεσματικό στρατό. Ένα αποφασισμένο στρατό, που θα λειτουργεί αποτρεπτικά στην Τουρκική επιθετικότητα. Όταν μας βάζουν στο μικροσκόπιο να υπολογίζουν σε κόστος αίματος, χρόνο και διεθνή κατακραυγή.

Ενίσχυση Αμυντικής Ικανότητας

Η αμυντική ικανότητά μας είναι αναγκαίο να ενισχυθεί περαιτέρω με προσπάθεια σε τέσσερεις τομείς για να εμπεδωθεί η πίστη του λαού μας στην άμυνα :

- α. Με εκσυγχρονισμό της Εθνικής Φρουράς
 - (1) Χρειάζονται βελτιώσεις στην οργάνωση, τα οπλικά συστήματα, το προσωπικό και την υποδομή.
 - (2) Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να δοθεί :
 - (α) Στα Τεθωρακισμένα και Πυροβολικό.
 - (β) Στο Ναυτικό και Αεροπορία.
- β. Με ενδυνάμωση του Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος Κύπρου – Ελλάδος

Είναι αναγκαίο να επανέλθει η άσκηση «ΤΟΞΟΤΗΣ» στο θαλάσσιο και εναέριο χώρο της Κύπρου.

γ. Με επέκταση της συμμετοχής μας σε Οργανισμούς Συλλογικής Ασφάλειας

Είναι αναγκαίο να υποβάλουμε αίτηση ένταξης στην Σύμπραξη για την Ειρήνη (PfP) για να αρθούν οι περιορισμοί που υφιστάμεθα στα πλαίσια της ΚΕΠΠΑ.

δ. Με μεγαλύτερη εκμετάλλευση της Πολιτικής και Στρατιωτικής συνεργασίας μας με φίλες χώρες

Η βελτίωση της αμυντικής μας ικανότητας λειτουργεί αποτρεπτικά στην Τουρκική επιθετικότητα και ενισχύει τη διαπραγματευτική μας θέση στις συνομιλίες για επίλυση του Κυπριακού.

Αποστρατικοποίηση

Σε περίπτωση λύσης πρέπει να αποστρατικοποιηθεί η Κύπρος από τα ξένα στρατεύματα αλλά το Κυπριακό Κράτος δεν πρέπει να στερηθεί το δικαίωμα της αυτοάμυνας και της διάθεσης ιδίων Ενόπλων Δυνάμεων κατά τη βούλησή του.

Το δικαίωμα αυτό κατοχυρώνεται από τον Καταστατικό Χάρτη των ΗΕ (Άρθρο 51) γιατί είναι συνυφασμένο με την έννοια της ασφάλειας και της προστασίας των συμφερόντων ενός κράτους.

Πλήρης αποστρατικοποίηση της Κύπρου και μη δυνατότητα διάθεσης Ενόπλων Δυνάμεων από το Κυπριακό Κράτος δεν ενδείκνυται επειδή :

α. Η Κύπρος βρίσκεται σε περιοχή μεγάλης γαιοστρατηγικής σημασίας και σε περίπτωση οποιασδήποτε κρίσης η αποστρατικοποίηση θα παραβιασθεί από δυνάμεις γειτονικών ή άλλων χωρών.

β. Η Κύπρος βρίσκεται πλησίον της ασταθούς περιοχής της Μ.Α. στο πλέον ευαίσθητο τμήμα των συνόρων της ΕΕ, απ'όπου ενδέχεται να προκύψουν απειλές κατά της ασφάλειάς της, αλλά και της ασφάλειας της ΕΕ (λαθρομετανάστευση, τρομοκρατία, όπλα μαζικής καταστροφής, λαθρεμπόριο όπλων κ.λ.π.).

γ. Δεν θα είναι δυνατή η εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κύπρου στην ξηρά, θάλασσα και αέρα ούτε δυνατή η συμμετοχή της ΚΕΠΠΑ.

δ. Η Τουρκία, λόγω εγγύτητος προς την Κύπρο θα έχει τη δυνατότητα άμεσης στρατιωτικής επέμβασης χωρίς να αντιμετωπίσει αντίσταση.

ε. Η Βρετανία θα εκμεταλλεύεται μονοπωλιακά τα στρατηγικά πλεονεκτήματα από τη γεωγραφική θέση της Κύπρου.

Στόχοι της Τουρκίας

Οι συνομιλίες για λύση του Κυπριακού θα είναι πάρα πολύ δύσκολες στα θέματα ασφάλειας. Η Τουρκία που απώλεσε την Κύπρο και τα επεμβατικά δικαιώματά της το 1878, τα ανέκτησε το 1960 με τις Συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας, προσπάθησε να τα διατηρήσει με το σχέδιο Ανάν και θα επιμένει να τα διατηρήσει σε οποιοδήποτε μελλοντικό σχέδιο επειδή ο διαχρονικός στρατηγικός στόχος της για την Κύπρο είναι :

- α. Ο πολιτικός και στρατιωτικός έλεγχος ολόκληρης της νήσου και
- β. Ο πρωταγωνιστικός ρόλος της στην Αν. Μεσόγειο.

Ο στρατηγικός στόχος της Τουρκίας για την Κύπρο, συνδέεται, επηρεάζεται και αλληλοτροφοδοτείται με δύο άλλους στόχους της Τουρκίας που αφορούν τον Ελληνισμό :

- α. Τις βλέψεις της Τουρκίας στο Αιγαίο και
- β. Τις βλέψεις της Τουρκίας στη Θράκη.

Γεωγραφικός /Αμυντικός χώρος Κύπρου – Ελλάδος

Το κύριο και βασικό στήριγμά μας για την επιβίωση του Ελληνισμού της Κύπρου είναι η Ελλάδα.

Η μοίρα θα είναι κοινή γιατί οποιαδήποτε εξέλιξη στην Κύπρο, θετική ή αρνητική, θα έχει ανάλογες επιπτώσεις στο Αιγαίο και τη Θράκη.

Ο γεωγραφικός και αμυντικός χώρος της Κύπρου και της Ελλάδος είναι ενιαίος. Η Τουρκία έχει δεσμεύσει ένα αξιόμαχο Σώμα Στρατού στην Κύπρο, παρατεταγμένο έναντι της Εθνικής Φρουράς και των Ελλαδικών δυνάμεων.

Ο γεωγραφικός χώρος Κύπρου – Ελλάδος συνεχονται. Το ακρωτήριο του Ακάμα στην Πάφο, απέχει 170 ν.μ. από το ελληνικό νησιωτικό σύμπλεγμα της Μεγίστης (γνωστής ως Καστελλόριζο).

Με βάση τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας του Montego Bay του 1982, η αποκλειστική οικονομική ζώνη και η υφαλοκρηπίδα ενός παραθαλάσσιου κράτους εκτείνεται μέχρι 200 ν.μ.

Το νησιωτικό σύμπλεγμα της Μεγίστης και η Κύπρος, όπως επισημαίνει ο νησιολόγος Γεώργιος Κ. Γιαγκάκης στη μελέτη του με τίτλο «Οι Ζώνες θαλάσσιας κυριαρχίας της Κύπρου και η πολύπλευρη σημασία τους για τον Ελληνισμό», παρεμποδίζουν με την παρουσία τους τη διέξοδο και επέκταση της Τουρκίας στην Αν. Μεσόγειο, προς την οποία έχει μακροχρόνιους στόχους και βλέψεις όπως και στο Αιγαίο.

Είναι ο θαλάσσιος χώρος μεταξύ Ελλάδος, Τουρκίας – Κύπρου – Αιγύπτου, όπου πραγματοποίησε η Τουρκία την άσκηση «ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ 2007».

Στον επίλογο της μελέτης του σημειώνει :

«Να γιατί η Τουρκία, μόνο με τη συρρίκνωση του Ελληνισμού σ' αυτή εδώ την άκρη, μπορεί να διεκδικήσει ευρύτερες διαστάσεις – και βεβαίως σπουδαιότερους ρόλους - στη θάλασσα της Ανατολικής Μεσογείου».

«Πού πάμε;»

**Της Δέσποινας Κορωναίου
Μέλους της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ**

Τελικά η ζωή μας έχει γίνει κόλαση. Πού θα πάει αυτό το κακό; Απεργίες, απεργίες και μόνο απεργίες. Ζούμε χωρίς ρεύμα, πνιγμένοι στα σκουπίδια, χωρίς συγκοινωνίες, χωρίς δικαίωμα στη ζωή. Και αυτό, γιατί κάποιιοι θέλησαν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους εις βάρος του συνόλου. Τι δυστυχία!! Να φοβάσαι να φας γιατί από τις διακοπές ρεύματος αλλοιώνονται τα τρόφιμα και υπάρχει κίνδυνος για το τι μπαίνει μέσα στο ψυγείο μας. Να υπάρχει κίνδυνος να πεθάνεις αβοήθητος, και κυρίως τα ηλικιωμένα άτομα, γιατί το ασανσέρ δεν λειτουργεί και δεν μπορεί να σε κατεβάσει κάποιος για να πας στο νοσοκομείο. Να πηγαίνεις στο νοσοκομείο και εκεί να κινδυνεύεις να πεθάνεις γιατί δεν υπάρχουν γιατροί, και κατάλληλο προσωπικό για να σε εξυπηρετήσει. Να φοβάσαι να κυκλοφορήσεις στους δρόμους γιατί τα σκουπίδια σε πνίγουν, οι μυρωδιές από αυτά σε σκοτώνουν και τα τρωκτικά κυκλοφορούν ανενόχλητα στα πόδια σου με κίνδυνο άμεσο για την υγεία. Να θες να πας στη δουλειά σου και να μην υπάρχει τρόπος να μετακινηθείς, και όταν τελικά παίρνεις το δικό σου μέσον μετακίνησης, να κάνεις πρώτα ένα μεροκάματο στο δρόμο, γιατί η κίνηση είναι τρομακτική και τελικά να φτάνεις στη δουλειά σου σχεδόν την ώρα που θα πρέπει να ξαναφύγεις. Να ανοίγεις την τηλεόραση και να βλέπεις κάποιους συνδικαλιστές να μιλούν και να φέρονται με τέτοιο επαίσχυντο τρόπο, λες και η χώρα είναι φέουδό τους και τα δικαιώματα είναι μόνο γι' αυτούς και όχι για εμάς, αλλά οι υποχρεώσεις είναι μόνο για εμάς και όχι γι' αυτούς. Ήταν θέαμα αυτό, να πετούν, οι διαδηλωτές της τοπικής αυτοδιοίκησης, σακκούλες με σκουπίδια στους αστυνομικούς, σακκούλες που, εκτός από σάπια τρόφιμα, βρωμιές κάθε είδους, περιείχαν μπουκάλια και ποιος ξέρει τι άλλου είδους βαριά αντικείμενα, τα οποία θα μπορούσαν να τραυματίσουν άσχημα, ακόμη και να σκοτώσουν τους αποδέκτες τους; Και αν οι αστυνομικοί «τρελλαίνονταν» εκείνη την στιγμή και άρχιζαν να ανταποδίδουν τα ίσα, τί θα γινόταν; Το σίγουρο είναι ότι αυτοί θα έβρισκαν τον μελά τους. Και πού θα οδηγούσε αυτή η κατάσταση; Ποιά είναι η εικόνα που παρουσιάζουμε προς τα έξω σαν κράτος; Δεν αντέχεται αυτή η κατάσταση. Που είναι οι Εισαγγελείς; Δεν πρέπει να επέμβουν; Ποιος θα μας προστατεύσει, επιτέλους, εμάς τους άμοιρους πολίτες; Αλλά και όταν οι Εισαγγελείς, επιτέλους, επέμβουν, μπορείτε να θυμηθείτε μία περίπτωση που να βγήκε αποτέλεσμα; Μπορείτε να μου βρείτε, όχι δύο, αλλά μία περίπτωση που να βρέθηκαν ή να τιμωρήθηκαν οι υπεύθυνοι; Μη ψάχνετε. Άδικος θα είναι ο κόπος. Τι συμβαίνει λοιπόν; Πού οδηγούμεθα και μέχρι πότε;

Διαμαρτύρομαι, και διαμαρτύρομαι έντονα, και πιστεύω ότι πάρα πολλοί συμμερίζονται αυτά που λέω. Η απεργία είναι συνταγματικό δικαίωμα του πολίτη. Το σέβομαι. Είμαστε μία δημοκρατική χώρα και η δημοκρατία κατακτάται με πόνο και με αίμα. Μας αξίωσε ο Θεός να έχουμε αυτό το προνόμιο και εμείς το έχουμε εκλάβει – φαίνεται – διαφορετικά. Γιατί αυτό που ζούμε δεν είναι δημοκρατία. Είναι

ασυδοσία. Και το λέω μετά λόγου γνώσεως. Ασυδοσία του αισχίστου είδους. Ντρέπομαι και φοβάμαι. Φοβάμαι για το τι μας επιφυλάσσει το μέλλον. Και αυτά τα παιδιά που μεγαλώνουν σ' αυτό το χάος, σε τί κόσμο θα ζήσουν; Αλλοίμονο!! Δεν υπάρχουν, άραγε, λύσεις για τα προβλήματα; Τι προσπαθούμε δηλαδή, να τετραγωνίσουμε τον κύκλο ή να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε ελέφαντες; Έχουμε φτάσει στο σημείο, εμείς, οι Έλληνες του πολιτισμού και της ιστορίας, να αλληλομισούμεθα, να αλληλοκατηγορούμεθα, να παρουσιάζουμε το αντίθετο πρότυπο από αυτό των προγόνων μας. Γιατί; Φταίει αυτή η περίφημη παγκοσμιοποίηση; Δυστυχία!! Και προβολή των φαινομένων από τα ΜΜΕ κατά κόρον. Άλλη πάλι αυτή η μόνιμη συνήθεια των ΜΜΕ. Μία εκδήλωση σεβασμού και τιμής δεν προβάλλεται, ή περνά στα εντελώς ψιλά. Μία ευγενική πράξη δεν μαθεύεται γιατί αυτό δεν έχει θεαματικότητα. Και δώστου εγκλήματα, βιασμοί, εικόνες φρίκης και δυστυχίας. Λες και τόχουμε βάλει στοίχημα να δείξουμε και να αποδείξουμε ότι είμαστε σαδιστές και μαζοχιστές. Έλεος επιτέλους.

Την 30 Ιανουαρίου ήταν η επέτειος των Ιμίων. Των Ιμίων, που για την προστασία τους, έδωσαν τη ζωή τους τρία παληκάρια. Τρεις λεβέντες, νέα παιδιά, αξιωματικοί καριέρας, οικογενειάρχες, καταξιωμένοι πολίτες αυτής της δύσμοιρης χώρας. Τους έγραψε – υποτίθεται – η ιστορία. Θεωρείται, άραγε, η ημερομηνία αυτή ως Εθνική επέτειος; Και αν ναι, τότε πως την γιορτάζουμε, πώς την θυμόμαστε για να τιμήσουμε τους ήρωες; Και μιλώ συγκεκριμένα για την φετεινή χρονιά. Θυμήθηκε κανείς αυτή την επέτειο; Πού είναι τα αφιερώματα, οι αναφορές στα γεγονότα; Αλλά βέβαια γιατί να ασχοληθούμε με αυτά τα τετριμένα; Τα ΜΜΕ είχαν να ασχοληθούν και να μας βομβαρδίσουν με την «Ζαχοπουλιάδα» και τα διαδραματιζόμενα με τον Θέμο και τον Μάκη. Αυτά ήταν τα σοβαρά θέματα που μας απασχολούν ως Έθνος. Μπράβο και Εύγε λοιπόν!!

Τιμή στους ήρωες μωρέ!!!! Αυτό πρέπει να βροντοφωνάζουμε και όχι να δημιουργούμε νέους εμφύλιους. Αν αγαπάμε την πατρίδα μας. Αν θέλουμε να υπάρχουμε ως Έθνος, ως Ιδέα, ως Σύμβολο.....

"Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ"

Μια τηλεοπτική σειρά δηλωτική της αβάσταχτης ελαφρότητάς μας

Του Δρ Γρ. Σκαμπαρδώνη
Υποστρατήγου Υγειονομικού ε.α.

Τον τελευταίο καιρό ζούμε την κορύφωση των συνεπειών της από μακρού χρόνου ανεύθυνης αντιμετώπισης καιρίων εθνικών ζητημάτων από ποικίλους φορείς, ζητημάτων για τα οποία δεν προοιωνίζεται δυστυχώς καλή έκβαση. Οι Συνέλληνες, –και ιδιαιτέρως όσοι έχουν λόγο στο δημόσιο βίο–, θεωρούμε θεμιτό το «παίζειν εν ου παικτοίς». Ακολουθεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Στις αρχές του 2005, η NET διαφήμισε κατά κόρον την προβολή σε χρόνο υψηλής τηλεθέασης (τα βράδια της Πέμπτης, στις 10 μμ) της «δραματικής ιστορικής σειράς» δέκα επεισοδίων «Ο Τελευταίος Άρχοντας των Βαλκανίων». Σύμφωνα με τα διαφημιστικά της trailer και τις πολυδάπανες καταχωρίσεις στον τύπο, η σειρά θα παρουσίαζε τις ιστορικές ανακατατάξεις στα Βαλκάνια, από τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας μέχρι το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όπως τις έζησε ο Ζουλφικάρ, "Ο Τελευταίος Άρχοντας των Βαλκανίων".

Η σειρά βασίστηκε στο ομώνυμο βιβλίο του Τούρκου συγγραφέως Neçati Çumali («Άγκυρα», Αθήνα 2005), ο οποίος υποστηρίζει ότι: «*Η Μακεδονία δεν ανήκει ούτε στους Σέρβους, ούτε στους Βούλγαρους, ούτε στους Αλβανούς, ούτε στους Έλληνες, αλλά ούτε και στους Τούρκους. Η Μακεδονία ανήκε— και θα ανήκει— πάντοτε στους Μακεδόνες!*» κ.τ.τ. (σελ. 296). Παρά τις απόψεις αυτές, το βιβλίο υιοθετήθηκε από την ΕΡΤ ως βάση για την προταθείσα ιστορική σειρά, συγχρηματοδοτήθηκε από την ΕΡΤ και άλλους χορηγούς, προσφέρθηκε στους παραγωγούς της η μουσική επένδυση από κορυφαίο ζώντα Έλληνα συνθέτη, καθώς και η αμέριστη τεχνική συμπαράσταση Μουσείων και ποικίλων άλλων Ελληνικών φορέων. Στη σειρά συμμετείχε και πλειάδα Ελλήνων ηθοποιών.

Ο τηλεθεατής θα ανέμενε μια υψηλής στάθμης παραγωγή με αμερόληπτη παρουσίαση της ιστορίας της πολυτάραχης περιόδου του πρώτου ημίσεος του 20ού αιώνα στη Μακεδονία, η σειρά όμως επιφύλαξε –για όσους στοιχειωδώς γνωρίζουν τα πράγματα– δυσάρεστες, εκπλήξεις.

Σύμφωνα με το βιβλίο, ο Ζουλφικάρ, μπέης της Γκόριτσκα (περιοχή βορείως Φλώρινας, στη σημερινή FYROM), βιώνει την αγωνία για τη διαφανόμενη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και το κίνημα των Νεοτούρκων, μετέχει ως εθελοντής του πολέμου του 1912 στο πλευρό των Τούρκων κατά των Ελλήνων και κατά των Σέρβων, ζει την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, δρα ως μέλος δικτύου κατασκοπείας μεταξύ Βιέννης, Τουρκίας και Αλβανικής κυβερνήσεως, ηγείται ανταρτικής ομάδος, και τελικά, επικηρυγμένος, δολοφονείται από τον πρώην αμαξά του το 1918.

Ο τηλεοπτικός Ζουλφικάρ επιβιώνει του ομολόγου του ήρωα του βιβλίου κατά ...τριάντα ένα (31) ολόκληρα χρόνια (!), ζώντας ως πρόσφυγας στην Αλβανία, στην περιοχή της Κορυτσάς. Εκεί, βιώνει την εγκαθίδρυση του καθεστώτος Αχμέτ Ζώγου, την Ιταλική κατοχή της Αλβανίας, τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο, κάνει αντίσταση κατά των Ιταλών και καταδικάζεται από τους αυτούς σε θάνατο, από τον οποίο συμπτωματικά γλυτώνει, συνεργάζεται με το καθεστώς Εμβέρ Χότζα, υποστηρίζει τους αντάρτες στον Ελληνικό εμφύλιο, και τελικά αυτοκτονεί το 1949, μετά τη λήξη του εμφυλίου, έχοντας κερδίσει τη συμπάθεια των τηλεθεατών.

Το σενάριο, –πέραν της εξιδανικευμένης εικόνας των σχέσεων των ποικίλων εθνικών ομάδων της Μακεδονίας–, παρουσιάζει τον Ζουλφικάρ ως τον τελευταίο ευπατρίδη των Βαλκανίων, ευειδή Δον Ζουάν, υποστηρικτή του δικαίου και των αδυνάτων (κάτι σαν τον Ρομπέν των δασών!) με καθαρά ανθελληνική τοποθέτηση. Σύμφωνα με το σενάριο, οι Έλληνες υπήρξαν η αιτία διωγμών και φοβερών δεινών για τους κατοίκους της νότιας Αλβανίας (sic). Ενδεικτικά, δίνεται η εντύπωση ότι το καθ' ημάς έπος της Αλβανίας αφορούσε επίθεση και προσωρινή κατοχή μέρους της Αλβανίας από τους Έλληνες (!). Είναι χαρακτηριστικό ότι ο αποκλεισθείς στην Ελλάδα και υπηρετών στον Ελληνικό στρατό το 1940 γιος του Ζουλφικάρ απεστάλη από το Ελληνικό Στρατηγείο για να πείσει τον πατέρα του να αμβλύνει τα δικαιολογημένα ανθελληνικά αισθήματα των Αλβανών απέναντι στον Ελληνικό στρατό που επρόκειτο να μπει την Κορυτσά! Το καθεστώς στην Αλβανία του Χότζα παρουσιάζεται ως σχεδόν ειδυλλιακό, η Ελλάδα ως χώρα δοσιλόγων, οι αξιωματικοί του Ελληνικού στρατού ως διεφθαρμένοι λαθρέμποροι όπλων, οι αντάρτες ως ιδεολόγοι μαχητές, που τελικά προδίδονται από όλους –και από τον Τίτο– και εξοντώνονται.

Νομίζω, ότι ο Έλληνας τηλεθεατής είχε δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί για την κατάφωρη απουσία αντικειμενικότητας στην παράθεση των ιστορικών στοιχείων, αλλά και την προφανώς κακόβουλη παραποίηση της ιστορικής αλήθειας. Διερωτάται κανείς ποιος ήταν ο ρόλος των Ελλήνων ιστορικών συμβούλων της παραγωγής. Ακόμα, πώς είναι δυνατόν η NET, ο εγκυρότερος τηλεοπτικός σταθμός, να έχει υιοθετήσει αυτή την παρωδία ιστορικής σειράς χωρίς να ελέγξει, στοιχειωδώς έστω, το περιεχόμενό της.

Ας ελπίσουμε ότι οι αρμόδιοι των Υπουργείων Πολιτισμού και Τύπου- Πληροφοριών θα παρέμβουν, ώστε τουλάχιστον να μην επαναληφθεί η προβολή της σειράς-αυτής και αναλόγων τερατουργημάτων που αποσκοπούν στην ...αναβάθμιση των ιστορικών γνώσεων των Νεοελλήνων!

Οι Προϋποθέσεις ένταξης της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ

Του Δρ. Μάριου - Παναγιώτη Ευθυμιόπουλου

Σύμφωνα με την απόφαση 817 του 1993 του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε και της ενδιάμεσης συμφωνίας της 13 Σεπτεμβρίου 1995, η Ελλάδα και η Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (ΠΓΔΜ) διαπραγματεύονται, υπό την αιγίδα του Γενικού Γραμματέα του Ο.Η.Ε καθώς και του ειδικού διαμεσολαβητή της, σε μια από κοινού και αμοιβαία αποδεκτή λύση του ζητήματος, περί του ονόματος του δεύτερου με έδρα την πρωτεύουσα τους τα Σκόπια.

Όπως είναι γνωστό η διαπραγμάτευση για την ονομασία του νεοσύστατου κράτους αποτελεί αγκάθι στην μελλοντική εξέλιξη και συνεργασία του τόσο με την Ε.Ε όσο και το ΝΑΤΟ.

Ωστόσο, ακόμη και η συμφωνία σε μια κοινά αποδεκτή λύση στην ονομασία του κράτους αυτού, δεν μπορεί να αποτελέσει εγγύηση πως η ΠΓΔΜ έχει ολοκληρώσει όλες τις υποχρεώσεις της ώστε να γίνει άμεσα μέλος τόσο της Ε.Ε όσο και του ΝΑΤΟ.

Αναφορικά με το ΝΑΤΟ, και από την μεριά των Σκοπίων, επιδιώκεται πολιτικά να οριστεί η προσπάθεια κοινής αποδεκτής λύσης στην ονομασία ως ένα από τα στοιχεία που συμπληρώνουν τις αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές, ώστε να συμμετάσχει ως σύμμαχο μέλος στην Βόρειο-Ατλαντική Συμμαχία.

Οι πρόσφατες εξελίξεις της Συνόδου του ΝΑΤΟ στην Ρίγα το Νοέμβριο του 2006 και της αναφοράς για πιθανή προοπτική ανανέωσης και αναβάθμισης της συνεργασίας της ΠΓΔΜ από έτερο μέλος στο λεγόμενο Membership Action Plan (MAP) του ΝΑΤΟ, σε ένα πλήρες σχήμα συνεργασίας ως Σύμμαχο μέλος, αποτελεί το μόνιμο πολιτικό και στρατιωτικό στήριγμα του κράτους. Πιθανολογείται πως αποτελεί άγραφη εγγύηση του ΝΑΤΟ στην ΠΓΔΜ για δρομολόγηση πλήρους συνεργασίας με την Συμμαχία στο εγγύς μέλλον αλλά και αναγνώριση του συλλογικά από παγκόσμιο Οργανισμό διεθνούς βεληνεκούς, (όπως λανθασμένα αποκαλεί η Τουρκία και μόνο), με την συνταγματική της ονομασία.

Στο άρθρο 10 της Συμμαχίας σύμφωνα με την Συνθήκη του ΝΑΤΟ του 1949 αναφέρεται πως τα μέλη της Συμμαχίας δικαιούνται να προτείνουν την συνεργασία νέων κρατών με τον Οργανισμό. Ωστόσο το 1949, δεν είχαν οριστεί και καταστεί σαφείς οι όροι που πρέπει να πληρούν τα κράτη ώστε να γίνουν μέλη.

Σήμερα στην Συμμαχία θεωρείται πως οι άγραφοι πολιτικοί όροι είναι ξεκάθαροι. Κανένα απολύτως μέλος δεν παίρνει άγραφη εγγύηση πως η συνεργασία σε πρόγραμμα, ουσιαστικά «απεξάρτησης» από το σύντομο και όχι με ειρηνικούς

τρόπους, παρελθόν του, αποτελεί εγγύηση μελλοντικής αναβάθμισης της συνεργασίας.

Η συνεργασία των Σκοπίων στο MAP δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω παρά μια πολιτική και στρατιωτική βοήθεια των κρατών-μελών του NATO συμπεριλαμβανομένου και της Ελλάδος για την αναβάθμιση και ανανέωση των υποδομών ασφάλειας ώστε να υπάρξει σταδιακή πολιτική, στρατιωτική και οικονομική ανάπτυξη των δυνάμεων των Σκοπίων. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούν 1) να συνεισφέρουν τα μέγιστα στις υποχρεώσεις του NATO ως μέλη 2) να υπάρξει με συνοπτικές διαδικασίες σταθερότητα και ανάπτυξη σε επίπεδο κοινωνικό και νομικό-πολιτικό στην ευρύτερη περιοχή της Νότιο-Ανατολικής Ευρώπης.

Συνεπώς, οι όροι που πρέπει να τηρήσουν τα Σκόπια προκειμένου να ενταχθούν στο NATO είναι και τεχνοκρατικοί και όχι μόνο, βασισμένοι σε όρους που αφορούν το διεθνές δίκαιο. Να σεβαστούν την ιστορία και τον πολιτισμό, να λάβουν υπόψη της πολιτικής και τις προϋποθέσεις της καλής γειτονίας. Επιπλέον να εξετάσουν θέματα που αφορούν την ασφάλεια, την σταθερότητα, την πολιτική της ανάπτυξης (πληρώντας τους όρους του Ευρωπαϊκού κεκτημένου) και της ρήτρας της οικονομικής προσφοράς και του έμφυχου και υλικού στρατιωτικού δυναμικού στην Συμμαχία.

Η εμπλοκή του NATO στα Σκόπια διαφέρει από άλλες. Η συμμετοχή του, ήτο αποτέλεσμα πρότασης των Σκοπίων για την παροχή βοήθειας για την αποτροπή αποσταθεροποίησής της κατά το 1999-2000. Μετέπειτα, τον Ιούνιο του 2001, ο τότε πρόεδρος Boris Trajkovski ζήτησε την συνδρομή της Συμμαχίας για την αποστρατικοποίηση του Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού και την πλήρη παράδοση των όπλων από τις διάφορες εθνικό-Αλβανικές ομάδες εντός των συνόρων του κράτους. Το αποτέλεσμα αυτού, ήταν η συμφωνία της Οχρίδας στις 13 Αυγούστου 2001 και την πρώτη συμμετοχή Νατοϊκών δυνάμεων με την κωδική ονομασία Operation Essential Harvest. Η επιχείρηση των 30 αυτών ημερών, περιελάμβανε την περισυλλογή 3875 όπλων και 397.600 άλλων όπλα συμπεριλαμβανομένου, εκρηκτικά και νάρκες όπως αναφέρει το βιβλίο του NATO.

Το Σεπτέμβριο του 2001, η ΠΓΔΜ αναγκάστηκε να συμμορφωθεί με την πρόταση για την συμμετοχή δυνάμεων της Συμμαχίας για την προστασία των απεσταλμένων της Ε.Ε και του ΟΑΣΕ, που είχαν ως κύριο σκοπό την επιτήρηση των όρων της Συμφωνίας της Οχρίδας. Η επιχείρηση αυτή με κωδική ονομασία Amber Fox περιείχε την συμμετοχή 700 στρατιωτών υπό Γερμανική διοίκηση όπως έγινε αργότερα γνωστό συμβάλλοντας στους τότε ήδη 300 στρατιώτες του NATO στην περιοχή.

Ωστόσο, η επιχείρηση αυτή δεν ήταν επιτυχής καθώς δεν ολοκληρώθηκε ποτέ αλλά αναβαθμίστηκε στην επιχείρηση Operation Allied Harmony. Η επιχείρηση αυτή είχε ως σκοπό την πλήρη πλέον παροχή προστασίας στην χώρα, δεδομένων των

ιστορικών εξελίξεων της περιόδου αυτής, όπου η χώρα όδευε προς μια πλήρη αποσταθεροποίηση.

Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα: Α) της πολυδάπανης συμμετοχής του NATO στην ΠΓΔΜ τα τόσα χρόνια Β) την αναβάθμιση της παραπάνω αναφερθείσας επιχείρησης υπό την διοίκηση πλέον της Ε.Ε και όχι του NATO Γ) την ανάγκης παροχής βοήθειας σταθερότητας και ασφάλειας του κράτους αλλά και προστασίας άλλων φορέων διεθνών οργανισμών, το NATO αποφάσισε την έναρξη της συμμετοχής και συνεργασίας της ΠΓΔΜ στο MAP. Στο στρατιωτικό-πολιτικό διοικητικό κέντρο που δημιουργήθηκε συμμετέχει σήμερα ανθρώπινο δυναμικό τόσο στρατιωτικό όσο και πολιτικό για την παροχή βοήθειας, σε όλα τα επίπεδα: 1)στρατιωτικό 2)πολιτικό 3)Συμβουλευτικό-κυβερνητικό 4)κατασκευαστικό.

Έχοντας υπόψη τα παραπάνω δεδομένα συνεπάγεται ότι: 1)το NATO μέσω της παροχής βοήθειας στην ΠΓΔΜ αναγκάστηκε να προτείνει την ένταξή της στο MAP, ώστε να έχει περαιτέρω συμμετοχή σε πιο ουσιαστικό επίπεδο και να επιτευχθούν οι όροι σταθερότητας της περιοχής και όχι οι όροι σύγκλισης στην διαλειτουργικότητα των Σύμμαχων κρατών 2) Η ΠΓΔΜ ζήτησε την παροχή βοήθειας από το NATO. Όχι τα κράτη-μέλη της Συμμαχίας την ένταξη της χώρας αυτής στους κύκλους της, σύμφωνα με το άρθρο 10 της Συνθήκης της Συμμαχίας του 1949 3) Εφόσον η Συμμαχία ελέγχει την κάθε περίπτωση σε ξεχωριστή βάση, ίσως να είναι δικαιότερο προς τα νέα μέλη, που εξασφάλισαν δικαιολογημένα την ένταξή τους μέσα από τακτικές, συνεχείς και χρόνιες προσπάθειες, να ενταχθεί η χώρα πρώτα σε νέο πρόγραμμα όπως αυτό του PfP, ώστε να οριστούν και νέες πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές διαρθρωτικές αλλαγές. Ακόμη να εξεταστεί αλλά και η πολιτική της στρατιωτικής διαλειτουργικότητας, που θα συμβάλει στην ανάπτυξη και σταθερότητα της περιοχής και μετέπειτα να εξεταστεί σύμφωνα και με τους όρους της έκθεσης αξιολόγησης (Planning & Review Process-) για πιθανή έγκριση πρότασης ένταξης της ως πλήρες μέλος στο NATO.

Συνεπώς, γίνεται σαφές πως για να εξασφαλιστεί το μέλλον της ΠΓΔΜ ως ισότιμο μέλος στο NATO: 1) Πρέπει να συμπληρώσει τους σαφείς όρους μετασχηματισμού 2) Πρέπει εκ νέου να αξιολογηθεί για τις κοινωνικές, πολιτικές, νομικές και στρατιωτικές πολιτικές της διαλειτουργικότητας 3) Να μην συγχέει την εύρεση κοινής και αποδεκτής λύσης της ονομασίας της, ως το στοιχείο που θα ολοκληρώσει τους όρους ένταξής της στο NATO. 4) Να σεβαστεί την πολιτιστική, πολιτισμική και πνευματική κληρονομιά και την ιστορική πραγματικότητα της Ελλάδος 5) Να προσδιορίσει την προσφορά της σε οικονομικό, υλικό και ανθρώπινο δυναμικό στην περαιτέρω συμβολή της στο NATO. Τηρουμένων όλων των ανωτέρων προϋποθέσεων, τότε μόνο η ένταξη της ΠΓΔΜ στο NATO, θα μπορεί να αποτελέσει θέμα σοβαρών πολιτικών συζητήσεων.

Ο Μάριος-Παναγιώτης Ευθυμιόπουλος είναι Διδάκτωρ του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης Πανεπιστημίου Κρήτης και υπότροφος του Ιδρύματος Ωνάση.
Email: Marios.efthymiopoulos@gmail.com

Skopje requests NATO Assistance: <http://www.nato.int/docu/update/2001/0618/e0620a.htm>

Η Συμφωνία της Οχρίδας: http://www.coe.int/t/e/legal_affairs/legal_co-operation/police_and_internal_security/OHRID%20Agreement%2013august2001.asp

Επιχείρηση Operation Essential Harvest: <http://www.nato.int/fyrom/tfh/home.htm>

NATO Handbook (2006), Published by NATO Public Diplomacy Division σελ 153.

Επιχείρηση Amber Fox: <http://www.nato.int/fyrom/tff/home.htm>

Ο.Π.

Επιχείρηση Allied Harmony: <http://www.nhqs.nato.int/missions/alliedHarmony/alliedHarmony%20Mission.htm>

Ο.Π. σελ 189 αναφέρει: “the PARP serves a variety of purposes. It provides a basis for enhancing transparency in defence policy and evaluating forces and capabilities which might be available for multinational training exercises and operations in conjunction with Alliance forces and for defence reform”.

Σκέψεις καταθλιπτικές Ταξιάρχου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Προσφάτως παρηκολούθησα μία ημερίδα, η οποία οργανώθηκε από την Εταιρεία Μελέτης Ελληνικών Θεμάτων Κύπρου και την Ένωση Κυπρίων Ελλάδος με θέμα "Κυπριακός Ελληνισμός, αντίσταση και αγωνία για Εθνική και Φυσική Επιβίωση".

Από τις εξόχως σημαντικές αναπτυχθείσες εισηγήσεις συνεκράτησα ελάχιστα στοιχεία, τα οποία η δική μου περιορισμένη αντιληπτικότητα με οδηγεί σε ένα ίσως περιστασιακό στοχασμό, ο οποίος και κατά ένα μεγάλο μέρος ευθύνεται για την δική μου έλλειψη πρωτοτύπων ή -γιατί όχι- και προοδευτικών σκέψεων.

Παρ'όλα όμως αυτά και παρακινούμενος από ένα ερέθισμα, που προέρχεται από την προϋπόθεση, ότι συμπεριλαμβάνομαι στην κατηγορία των διαθετόνων κοινού νού, επιχειρώ κι'εγώ να σκεφθώ. Αλλά φεύ! Καταθλιπτικά! Τί με κατέθλιψε; Ιδού!

Οι ομιλητές ανεφέρθησαν:

α. Στο σχέδιο Ανάν και τις επερχόμενες παραλλαγές του, οι οποίες και αύθις προνοούν ξένη διαχείριση με τουρκικές εγγυήσεις.

β. Στην τουρκοποίηση των Κυπριακών τοπωνυμίων τα οποία πλέον και επισήμως αναφέρονται, όπως έχουν αλλοιωθεί, σε εκθέσεις περί Κύπρου όπως και σε ξένα δημοσιεύματα γενικότερα. Ακόμη και τα τοπωνύμια των ελευθέρων περιοχών απαντώνται στην τουρκική έκδοση υπό την ευκτική των Τούρκων προοπτική του καθολικού υπ'αυτών ελέγχου της νήσου.

γ. Στις κοινές δράσεις Ελλάδος και Κύπρου, τόσο διακρατικά, όσο και σε επίπεδο πολιτών. Δηλαδή ένα αποβλεπόμενο, που δεν έχει εφαρμογή, διότι δεν διαπιστώνεται -παρά τις διαβεβαιώσεις- ενότητα αλλά ευκρινής αντίθεση του τρόπου και των μεθοδεύσεων των πολιτικών εκτιμήσεων ένθεν και ένθεν.

δ. Στην αποδόμηση του αξιακού συστήματος (γλώσσα, ιστορία, σύμβολα, πιστεύω κττ), που επιχειρείται μέσω της Διακηρύξεως της Εκπαιδευτικής Μεταρρυθμίσεως στην Κύπρο.

ε. Στην ουσία του προβλήματος, που απορρέει από την χαλαρότητα ενός ιδιοκτήτου μιας χώρας ανεξάρτητης-κατά το διεθνές δίκαιο, ο οποίος παρασύρεται στο να διαπραγματευθεί την εκχώρησή της, επί τη προσδοκία, ότι στον ορίζοντα διαφαίνεται ευδαιμονία εν ασφαλεία με την εγγύηση αλλογενών προστατών και

στ. Στους κινδύνους για την ασφάλεια του Ελληνισμού της Κύπρου, ένεκα της τουρκικής κατοχής, της υπογεννητικότητας των Ε/Κ, της ανεξέλεγκτης εισροής λαθρομεταναστών (18% στις ελεύθερες περιοχές), της αθρόας εισόδου εποίκων από την Τουρκία, των επεκτατικών βλέψεων των Τούρκων κλπ.

Μερικές καταθλιπτικές διαπιστώσεις ενός κοινού, σαν τον δικό μου, νού, θα μπορούσαν να είναι:

Η ελληνική γλώσσα, όταν πλήττεται, τότε συρρικνώνεται και η ικανότητα τού σκέπτεσθαι, διότι η γλώσσα αποτελεί το ουσιαστικό εργαλείο της παραγωγικής, της διεισδυτικής, της προηγμένης σκέψης και εν προκειμένω, της σκέψης του γεννήτορος του δυτικού πολιτισμού. Με άλλη ερμηνεία, οι μη σκεπτόμενοι Έλληνες

απανταχού της υφελίου, καθίστανται όργανα των προθέσεων, των στόχων ή ακόμη και της οργής των αλλοτριότητων.

Η μη συμβατή αντίληψη επί ενός κοινού (εθνικού) προσανατολισμού μεταξύ των κυβερνήσεων Ελλάδος-Κύπρου, συνιστά υπαγωγή σε ξένα δόγματα ή πεποιθήσεις μη συνάλληλες, ως προς τον ελληνικό τρόπο προσλήψεως των περί πατρίδος εννοιών και του πνεύματος συμμετοχής στην επιδίωξη των όσων η λογική αναγκαιότητα υπαγορεύει κοινών εθνικών σκοπών.

Με πόνο ενίοτε διαπιστούται, ότι οι πολιτικές αμαρτίες θωρακίζονται από ετερόφωτες επαγγελίες. Αλλά, το πλέον ανησυχητικόν είναι, ότι συχνάκις εδραιώνονται από αργύρια, είτε αυτά είναι απτά είτε συμβολικά (θώκοι). Και τούτο, με τον πτωχό μου νού, το μεταφράζω σαν απόρροια του γεγονότος, ότι ενώ και οι λοιποί νόες των Ελλήνων ξεφράσθησαν (80% όχι σε οποιαδήποτε βάπτιση του Σκοπιανού μορφώματος, που να περιέχει την λέξη Μακεδονία) και των Ε/Κ (76% όχι στο σχέδιο Ανάν), οι κυβερνώντες ακολουθούν δρόμους, που καταλήγουν σε ένα είδος θανατώσεως των ομοφύλων υπάρξεων, ως και των μέχρι σήμερα ακαταλύτων παραδόσεων.

Οι λαθρομετανάστες, που κατακλύζουν τους χώρους μας θα μάς διαδεχθούν *de jure*, δηλαδή και κατά νόμον και ιδιοκτησιακά και πολιτισμικά και θεσμικά και κλπ στο μέλλον, διότι εμείς πλέον, σαν αυτοθεωρούμενοι "έξυπνα αφεντικά", στέργουμε στην εδώ δραστηριοποίηση και γιγάντωσή τους. Είναι ιστορικά αποδεδειγμένον, ότι η πλάστιγγα θα γείρει υπέρ των "καθυστερημένων αλλοδαπών" και όχι υπέρ του "υπό τηλεοπτικο-υποκινούμενη διαμόρφωση" πλαδαρού κοινωνικού μας δημιουργήματος.

Και ερωτώ τον εν καταθλίψει εαυτόν. Μπορεί άραγε να μελετηθεί από ένα έμφορο και συλλογικά ενσυνείδητο επίσημο φορέα μία διέξοδος; Μπορεί να βρεθεί λύση στο δημογραφικό μας; Μπορεί να υπάρξει εθνικός στρατός οπλισμένος με ηθικές δυνάμεις, ώστε να εγγυηθεί την ακεραιότητα και την ασφάλειά μας; Μπορούν οι πολιτικοί μας να έχουν σαν γνώμονα το Ελληνικό Έθνος και όχι το κόμμα; Είμαστε όλοι μας διατεθειμένοι να δώσουμε ένα 10% από το υστέρημά μας υπέρ, ας πούμε, μιας Διεύθυνσης Εθνικής Συνοχής, η οποία διαχειριζόμενη τους τεράστιους αυτούς πόρους θα δια φωτίζει την οικουμένη για το δίκαιο του Ελληνισμού;

Εσείς τι λέτε; Μη βιαστείτε να προβείτε σε χαρακτηρισμούς του τύπου "γραφικός", "εθνικιστής" και τέτοια, διότι αν όχι εμείς οι ίδιοι αλλά σίγουρα τα παιδιά μας, μία των ημερών, θα κυκλοφορούν στις σκοτίες των οδών φέροντα κυλινδρόσχημον κάλυμμα κεφαλής χρώματος ερυθρού

«Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ»

**Ομιλία του Πρέσβευς των ΗΠΑ στην Ελλάδα, κ. Daniel V. Speckhard,
ΛΑΕΛ 5 Φεβρουαρίου, 2008**

Κυρίες και Κύριοι,

Ευχαριστώ πολύ που με προσκαλέσατε εδώ, μαζί σας απόψε για να μιλήσουμε για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ για το 2008 και πέρα από αυτό.

Όπως όλοι γνωρίζετε, οι ΗΠΑ ευρίσκονται σε έτος εκλογών. Δεν αμφιβάλλω ότι πολλοί από εσάς είδατε και ακούσατε τον Αμερικανό Πρόεδρο κ. George Bush να παρουσιάζει την περασμένη εβδομάδα στο πρόσφατο Διάγγελμά του προς το Έθνος τις θέσεις του για την οικονομία, το Ιράκ, την εκπαίδευση, την υγεία, το θέμα της μετανάστευσης, την ειρήνη στη Μέση Ανατολή, τη βοήθεια στην Αφρική, την ενεργειακή ασφάλεια, και τις κλιματικές αλλαγές.

Αυτές είναι οι μεγάλες προκλήσεις και ευκαιρίες που εμείς οι Αμερικανοί αντιμετωπίζουμε και για τα οποία συζητάμε το 2008.

Σήμερα είναι η «Super Τρίτη» και καθώς μιλάμε, οι Αμερικανοί παίρνουν μέρος σε προεκλογικές συγκεντρώσεις και προκριματικές εκλογές σε 24 από τις 50 πολιτείες. Πράγματι πρόκειται για μία ιστορική εκλογική αναμέτρηση για τις ΗΠΑ.

Οι Αμερικανοί έχουν τη δυνατότητα να εκλέξουν για επόμενο Πρόεδρο των ΗΠΑ ανάμεσα σε μία γυναίκα ή ένα Αφροαμερικανό ή ένα πρώην αιχμάλωτο πολέμου ή ένα Μορμόνο ή ένα πρώην Ιεροκήρυκα των Βαπτιστών.

Τι ακριβώς σημαίνουν αυτές οι εκλογές για τους Αμερικανούς και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ; Τουλάχιστον ότι η Δημοκρατία στην Αμερική είναι ζωντανή και καλή.

Οι αρχαίοι Έλληνες δίδαξαν, και οι Πατέρες του Έθνους μας γνώριζαν, ότι η δημοκρατία δεν είναι μιά στατική αλλά μία δυναμική διαδικασία. Οι δημοκρατίες μας εξακολουθούν να έχουν ακόμη πολλά κοινά.

Η Εξωτερική Πολιτική των ΗΠΑ και Ελλάδα

Ως προς την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, νομίζω ότι είναι σωστό αν πω ότι οι Αμερικανοί γνωρίζουν πολύ καλά σήμερα ότι ζούμε σε περίοδο όπου γεγονότα που συμβαίνουν οπουδήποτε στον κόσμο μακριά από εμάς μπορούν να μας επηρεάσουν άμεσα.

Φυσικά, το ίδιο μπορεί – και πρέπει – να λεχθεί για τους Έλληνες, Ευρωπαίους, Ασιάτες και Αφρικανούς και πράγματι για κάθε άνθρωπο στον πλανήτη μας σήμερα.

Οι τεχνολογικές και επιστημονικές αλλαγές έχουν μικρύνει τις αποστάσεις και το χρόνο, έτσι ώστε για πρώτη φορά στην ανθρώπινη εμπειρία, παγκόσμιες δυνάμεις έχουν ενώσει τη μοίρα όλων των ανθρώπων σε όλες τις χώρες.

Οι διαφορετικές εμπειρίες και τα διαφορετικά σημεία αναφοράς που έχουμε εμείς, Αμερικανοί και Έλληνες, μπορούν να μας οδηγήσουν σε διαφορετικές απόψεις και γνώμες για τις διεθνείς υποθέσεις και τη μεταβαλλόμενη φύση του κόσμου. Αυτό είναι φυσιολογικό καθώς αμφότεροι αποκομίζουμε οφέλη από το θετικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης και εκτιθέμεθα σε κόστος και κινδύνους από τη σκοτεινή και πλέον επικίνδυνη μορφή της.

Για τους Αμερικανούς υπάρχει η μνήμη για όσα έγιναν την 11 Σεπτεμβρίου και η ανησυχία για την εμπλοκή μας στο Ιράκ, σε συνδυασμό με την αβεβαιότητα για τον πληθωρισμό της ευρωζώνης, τα οικιστικά δάνεια, και τις τιμές του πετρελαίου.

Για την Ελλάδα υπάρχει η κληρονομιά της βίαιης διάλυσης της τέως Γιουγκοσλαβίας, καθώς και οι πληθωριστικές τάσεις της ευρωζώνης και οι μακροπρόθεσμες επιδράσεις των πυρκαϊών στην Πελοπόννησο.

Παρά τις διαφορές μας, ελπίζω ότι καθώς θα συνεχίζουμε τις συζητήσεις για το ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να λύσουμε αυτού του είδους τα προβλήματα, δε θα θέλουμε να χάσουμε την επαφή μας με τις θεμελιώδεις αξίες και τα σημαντικά ενδιαφέροντα Αμερικανοί και Έλληνες έχουμε από κοινού. Θα τολμούσα να πω ότι ελπίζω να εκπλαγούμε ευχάριστα με τις λύσεις που μπορούμε να βρούμε αν συνεχίσουμε να εργαζόμενα στενά μαζί.

Έχοντας αυτά υπ' όψη, επιτρέψατε μου να θέσω δύο ευρέα θέματα για συζήτηση αυτό το βράδυ: Τις διαφορές στον τρόπο με τον οποίο εμείς οι Αμερικανοί βλέπουμε και συζητούμε για την έννοια «Εθνική Ασφάλεια», και το τι κάνουμε γι' αυτό με τους Ευρωπαίους συμμάχους μας στο Αφγανιστάν και στα Βαλκάνια.

Αλλάζοντας τον ορισμό «Εθνική Ασφάλεια»

Είχαμε συνηθίσει να μιλάμε για εξωτερική πολιτική και εθνική ασφάλεια σχεδόν αποκλειστικά στο πλαίσιο διακρατικών σχέσεων.

Για μας τους Αμερικανούς αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο οργανωνόμεθα σε εθνικό και διεθνές επίπεδο κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Σκεπτόμεθα με όρους ενός διπολικού κόσμου και με τη βεβαιότητα της «Αμοιβαίας Εγγυημένης Καταστροφής» μεταξύ ΗΠΑ και της πρώην Σοβιετικής Ενώσεως, και όλα όσα αυτό συνεπαγόταν για την Ευρώπη και την Ελλάδα.

Οι διακρατικές σχέσεις, όπως αυτές μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, έχουν ακόμα την αξία τους, όπως σημασία έχει και η υπεύθυνη συμπεριφορά όλων όσοι επιδιώκουν να ελέγχουν τη φοβερή δύναμη της πυρηνικής ενέργειας, για καλό ή κακό, άσχετα αν ζουν στην Ινδία ή στο Ιράν.

Όπως η υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κυρία Rice είπε στο Νταβός πριν από δύο εβδομάδες, «Όλες οι πρόσφατες συζητήσεις περί ενός νέου Ψυχρού Πολέμου είναι υπερβολικές ανοησίες. Οι σχέσεις μας [με την Ρωσία] σήμερα είναι θεμελιακά διαφορετικές, από ότι ήσαν όταν όλοι μοιραζόμενα την επιθυμία αποφυγής του αμοιβαίου εκμηδενισμού».

Το γεγονός είναι ότι οι ΗΠΑ και η Ρωσία, εργάζονται εποικοδομητικά σήμερα σε πολλά θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος, όπως η μη διασπορά όπλων μαζικής καταστροφής, ο αντιτρομοκρατικός αγώνας, και η επιδίωξη ειρήνης στη Μέση Ανατολή.

Αντιμετώπιση Τρομοκρατίας

Όσο όμως και να είναι σημαντικές οι διακρατικές σχέσεις...

Άσχετα αν το σημείο αναφοράς σας είναι η Νέα Υόρκη ή η Ουάσινγκτον την 11 Σεπτεμβρίου ή οι επιθέσεις της Αλ Κάιντα στη Μαδρίτη και το Μπαλί – ή για το σκοπό της συζήτησής μας τα επιτυχή μέτρα ασφαλείας της Ελλάδος για να αποφύγει τρομοκρατική επίθεση κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 – γεγονός παραμένει ότι στο σημερινό κόσμο οι παράγοντες που συνιστούν τις μεγαλύτερες απειλές για την ασφάλεια και ευημερία μας είναι *μη-κρατικοί παράγοντες*.

Η άμυνα κατά των εξτρεμιστικών στοιχείων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την τρομοκρατία ως τακτική εναντίον μας θα παραμείνει στην κορυφή της αμερικανικής ημερησίας διατάξεως για το προσεχές μέλλον.

Ασφάλεια Συνόρων

Επιτρέψατέ μου να σημειώσω ότι οι ΗΠΑ και η Ελλάδα έχουν κάνει σημαντική πρόοδο για να προσαρμοστούν στη σύνθετη νέα πραγματικότητα χρησιμοποιώντας ένα πολύ συγκεκριμένο παράδειγμα «Το πρόγραμμα παραιτήσεως από τη θεώρηση διαβατηρίων» [(Visa Waiver Program)VWP.]

Όπως ενδεχομένως γνωρίζετε η Ελλάδα ήταν πρώτη και έως σήμερα η μοναδική χώρα που έλαβε πρόκληση να εφαρμόσει μία επικαιροποιημένη μορφή της VWP, από την ημέρα που η Εισήγηση της Επιτροπής για την 9/11 έγινε νόμος των ΗΠΑ τον περασμένο Αύγουστο.

Το επόμενο βήμα στη διαδικασία, ξεκίνησε τον περασμένο Νοέμβριο όταν Αμερικανοί εμπειρογνώμονες σε προξενικά και μεταναστευτικά θέματα επισκέφθηκαν την Ελλάδα για δύο εβδομάδες, είχαν συναντήσεις στην Αθήνα, και επισκέφθηκαν με Έλληνες ομολόγους τους έναν αριθμό ελληνικών διασυνοριακών φυλακίων. Οι συζητήσεις μεταξύ των εμπειρογνώμωνων μεταξύ ΗΠΑ και Ελλάδος, συνεχίζονται και με ικανοποίηση σας λέγω ότι αυτές πηγαίνουν καλά.

Θα ήθελα να σημειώσω εδώ, ότι για τα τελευταία έξι χρόνια, το ΝΑΤΟ έχει αναπτύξει μία πλήρη αντιτρομοκρατική επιχείρηση περιπολίας στη Μεσόγειο. Η Ελλάδα είναι ένα από τα πλέον δραστήρια μέλη που μετέχει στην επιχείρηση αυτή, που φέρει το όνομα «Active Endeavor», και θα ήθελα με την ευκαιρία να χαιρετίσω αυτή τη συμμετοχή.

Θέτοντας εκτός νόμου εξτρεμισμό και βία

Πέρα από τη βελτίωση της ασφάλειας των συνόρων, φυσικά, πρέπει να συνεργαστούμε με την υπόλοιπη διεθνή κοινότητα για να καταπολεμήσουμε την αντίληψη ότι η τρομοκρατία ή άλλες μορφές βίας είναι δικαιολογήσιμη εναλλακτική επιλογή για την συμμετοχή τους στη διεθνή κοινωνικοπολιτική ζωή και στη δημοκρατική πολιτική διαδικασία.

Νομίζω ότι κάνουμε καλή πρόοδο και σ'ότι αφορά αυτό το θέμα. Πολλοί μεγάλοι πολιτικοί αρχηγοί μεταξύ των οποίων και σημαντικοί θρησκευτικοί ηγέτες, όπως ο εκλιπών Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ανέλαβαν την πρόκληση του διαλόγου -- ειδικά με τους νέους μας - για τη σχέση δυσaréσκεις έναντι της κοινωνίας και της εκδήλωσης της βίας των εξτρεμιστών

Αφγανιστάν

Επιτρέψατε μου τώρα, να αναφερθώ στο Αφγανιστάν, το οποίο είναι ένα σαφές παράδειγμα για το πώς πρέπει να συνεκτιμούμε κρατικούς και μη-κρατικούς παράγοντες όταν σκεφτόμαστε περί εξωτερικής πολιτικής και εθνικής ασφάλειας.

Στο Αφγανιστάν, οι Ταλιμπάν και η Αλ Κάϊντα συνεχίζουν να τρομοκρατούν κοινότητες, αθώους πολίτες σε μία προσπάθεια να επαναεπιβάλουν την κυριαρχία τους. Η σταθερότητα και η επιτυχία της δημοκρατίας για την αντιμετώπιση της πολυεθνικής κοινωνίας του Αφγανιστάν παραμένουν ουσιώδη συστατικά για την ειρήνη σ'αυτήν τη χώρα, τη γύρω περιοχή, την ευρύτερη Μέση Ανατολή καθώς και τις δικές μας κοινωνίες.

Χάρη στην επιχείρηση σταθεροποίησης μέσω της Νατοϊκής πολυεθνικής δύναμης ISAF και της παράλληλα εξελισσόμενης «Enduring Freedom», την οποία

πραγματοποιούν οι ΗΠΑ μετά την 11 Σεπτεμβρίου για αυτοάμυνα, και η οποία αναγνωρίστηκε ως τέτοια από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, έχουμε κάνει σημαντική πρόοδο στο Αφγανιστάν από το 2001. Εκατομμύρια προσφύγες έχουν επιστρέψει, οι δείκτες της βρεφικής θνησιμότητας έχουν μειωθεί σημαντικά, αγόρια και κορίτσια επέστρεψαν στα σχολεία τους, χιλιάδες χιλιομέτρων δρόμων και πολλές γέφυρες έχουν κατασκευασθεί, και το ετήσιο κατά κεφαλήν εισόδημα έχει διπλασιασθεί σε σχέση με τα προηγούμενα τρία χρόνια.

Όλοι όμως μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι το Αφγανιστάν και η διεθνής κοινότητα έχουν ακόμη πολύ έργο να επιτελέσουν. Στην πραγματικότητα, οι ΗΠΑ σύντομα στέλνουν άλλους 3.200 πεζοναύτες στο Αφγανιστάν. Και όπως λέει ο υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ κ. Γκέητς, όλη η Συμμαχία πρέπει γρήγορα να εναρμονίσει τις προσπάθειές της στη νέα παγκόσμια απειλή που θέτουν οι τρομοκρατικές ενέργειες, και να βελτιώσει την ικανότητά της να αντιμετωπίζει τον ασύμμετρο πόλεμο.

Η δύναμη του NATO ISAF στο Αφγανιστάν περιλαμβάνει 26 συμμάχους και άλλες 11 χώρες εκτός Συμμαχίας, και αριθμεί 40.000 στρατό, στον οποίο περιλαμβάνονται 147 Έλληνες. Θα ήθελα να ευχαριστήσω τα μέλη των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων που υπηρετούν στο Αφγανιστάν και να τους συγχαρώ για τον επαγγελματισμό τους και το χαρακτήρα τους.

Συγκεκριμένα, ο ελληνικός Λόχος Μηχανικού συμμετέχει σε πολλά κατασκευαστικά έργα, και συμβάλλει αποτελεσματικά στη βελτίωση των υποδομών, που είναι τόσο πολύ απαραίτητη για τις ανάγκες των Αφγανών και της κυβέρνησής τους.

Οι Έλληνες στρατιωτικοί έχουν μεγάλες, αποδεδειγμένες ικανότητες και θα χαιρετίζαμε, για παράδειγμα, πρόσθετους εκπαιδευτές από την Ελλάδα για τον αφγανικό εθνικό στρατό από την Ελλάδα, καθώς και πρόσθετη αεροπορική υποστήριξη.

Αναφορικά με αυτό, σημειώνω με ικανοποίηση ότι η Ελλάδα τελευταία έκανε μια προσφορά για τη διάθεση μιας επιχειρησιακής ομάδας Συμβούλων και Συνδέσμων (Operational Mentoring and Liaison Team, MOLT) και οι συζητήσεις για την ανάπτυξή τους είναι σε εξέλιξη. Οι Νατοϊκοί Διοικητές έχουν υπογραμμίσει την επιθυμία τους να δουν Έλληνες στρατιωτικούς να αναπτύσσονται σε περιοχές εκτός της Καμπούλ, το οποίο θα προϋπέθετε κυβερνητική απόφαση να αρθεί ο σχετικός εθνικός περιορισμός που επί του παρόντος περιορίζει τους Έλληνες στρατιωτικούς «στη Καμπούλ και τον περιβάλλοντα αυτής χώρο». Το Υπουργείο Αμύνης σε συνεργασία με το αντίστοιχο των Εξωτερικών συνεξετάζουν το θέμα αυτό τώρα. Μια θετική απόφαση θα ήταν εξαιρετικά επιβοηθητική των προσπαθειών της Συμμαχίας και του διοικητή της ISAF.

Το διακύβευμα στο Αφγανιστάν για τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια είναι αναμφισβήτητα υψηλό, με μακρόπνοες συνέπειες. Ελλάδα και ΗΠΑ πρέπει να εργασθούν από κοινού για να διασφαλίσουν τη σταθερότητα και τις δημοκρατικές διαδικασίες για τους Αφγανούς.

Βαλκάνια

Κοινά ενδιαφέροντα κατά τη διάρκεια της κοινής μας συνεργασίας με στόχο τη διασφάλιση της σταθερότητας και των κοινών μας δημοκρατικών αξιών υπάρχουν και πλησιέστερα στην πατρίδα σας, τα Βαλκάνια.

Το περασμένο σαββατοκύριακο, οι ψηφοφόροι στη Σερβία επανεξέλεξαν τον παρόντα ηγέτη τους, ο οποίος πρέπει τώρα να συνεχίσει την συνεργασία με τη διεθνή κοινότητα για την επίλυση του καθεστώτος του Κόσσυφοπεδίου. Οποιοδήποτε και αν είναι το αποτέλεσμα αυτής της διεθνούς προσπάθειας, ως άγκυρα σταθερότητας στα Βαλκάνια η Ελλάς έχει να παίζει ένα σημαντικό ρόλο ως ένας από τους ισχυρότερους συμμάχους της Σερβίας.

Η ενθάρρυνση της Σερβίας να επιμείνει στην πορεία ενσωμάτωσης της στην ευρύτερη ευρωπαϊκή και ευρωατλαντική οικογένεια έχει ουσιώδη σημασία για την επιτυχία της καθώς επίσης και για την επιτυχία του Κοσσυφοπεδίου.

Γνωρίζω ότι πολλοί από εσάς έχετε ανησυχίες για την επικείμενη και ενδεχόμενη ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπεδίου.

Δε φτάσαμε στο σημείο αυτό εξαιτίας την έλλειψης εμπλοκής της διεθνούς κοινότητας. Τα Ηνωμένα Έθνη, η Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΝΑΤΟ και Ομάδα Επαφής δαπάνησαν χρόνια διπλωματικής εργασίας για την επίτευξη συμφωνίας για το μελλοντικό του καθεστώ.

Αλλά, ύστερα από τόσα χρόνια προσπαθειών και διαπραγματεύσεων, η μετά από σκέψη άποψή μας – καθώς και πολλών ευρωπαίων συνεργατών μας - είναι ότι ήρθε η ώρα να εφαρμόσουμε το Σχέδιο Αχτισάαρι για διεθνώς επιτηρούμενη ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου, με ισχυρή προστασία των Σέρβων που ζουν εκεί.

Αναγνωρίζουμε ότι η Ελλάδα έχει συμφέρον για τη σταθερότητα στην περιοχή περισσότερο από πολλούς άλλους. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι η πολιτική μας το λαμβάνει υπ'όψη της αυτό, και ότι η δέσμευσή μας σε σας ως σύμμαχο του ΝΑΤΟ είναι σταθερή για τη συνέχιση της υποστήριξης της διεθνούς παρουσίας στο Κοσσυφοπέδιο για διασφάλιση ειρήνης και σταθερότητας.

Συμπέρασμα

Συμπερασματικά, επιτρέψατέ μου να επαναλάβω ότι οι Αμερικανοί σήμερα γνωρίζουν πολύ καλά ότι πολλά από τα πιο σημαντικά προβλήματα που επηρεάζουν την ασφάλεια και ευημερία μας δε μπορούν να λυθούν χωρίς την ισχυρή διεθνή εμπλοκή μέσω των διμερών μας δεσμών και μέσω περιφερειακών και παγκόσμιων θεσμών όπως το ΝΑΤΟ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα Ηνωμένα Έθνη.

Καθώς παρακολουθείτε τις προεδρικές μας εκλογές μας του 2008 μαζί μας εδώ στην Ελλάδα, θα ήθελα παρακαλώ να σας ζητήσω ακόμα μια φορά να θυμάστε τις θεμελιώδεις αξίες που μοιραζόμαστε, και το δυναμισμό που έχει η δημοκρατία για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που βρίσκονται ενώπιόν μας.

Μπορούμε και πρέπει να συνεχίσουμε τη στενή συνεργασία μας για το κοινό καλό των πολιτών μας και την ευρύτερη διεθνή κοινότητα. Ταυτόχρονα είναι ουσιώδες να διατηρήσουμε ένα ανοικτό πνεύμα και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού για να βρούμε λύσεις στα παγκόσμια προβλήματα.

Μπορώ να σας υποσχεθώ ότι αυτή θα είναι η προσέγγισή μου.

Με αυτά, επιτρέψατέ μου να σας ευχαριστήσω για την ευκαιρία που μου δώσατε να είμαι μαζί σας απόψε.

Θα χαρώ να απαντήσω σε ερωτήσεις σας ανάλογα με το διαθέσιμο χρόνο.

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ
Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ
Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα
1 Δεκεμβρίου 2007 – 25 Φεβρουαρίου 2008

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ
Επιτίμου Διοικητού 1^{ης} Στρατιάς

1. ΕΛΛΑΣ – ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις Προεδρικές εκλογές που έγιναν στις 17 Φεβρουαρίου 2008 πέρασαν στο δεύτερο γύρο οι κ.κ. Κασουλίδης (33,51%) και Χριστόφιας (33,29%) και έμεινε εκτός ο κ. Παπαδόπουλος (31,79%), που απ'ότι φαίνεται έχασε, γιατί στην κοινή γνώμη της Κύπρου πέρασε η άποψη ότι δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από τη λογική του «ΟΧΙ» και να αναζητήσει μια διέξοδο. Στο β' γύρο νικητής ανεδείχθη ο κ. Χριστόφιας με 53,5%.

Αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του νέου Προέδρου είναι βέβαιο ότι θα εκδηλωθεί νέα προσπάθεια, από τη διεθνή κοινότητα, για την επίλυση του Κυπριακού, με τη μετάβαση στην Κύπρο αξιωματούχου του ΟΗΕ προκειμένου να αξιολογήσει τις προθέσεις των δύο πλευρών. Αναμένεται ότι ο κ. Χριστόφιας δεν θα δεχθεί την επαναφορά του σχεδίου Ανάν και θα κινηθεί στη γραμμή της διζωνικής και δικοινοτικής ομοσπονδίας, με αξιοποίηση της Συμφωνίας της 8^{ης} Ιουλίου 2006, η οποία προβλέπει, ρητά, προπαρασκευαστική διαδικασία συνομιλιών για την επανέναρξη των συνολικών διαπραγματεύσεων. Αντιθέτως η Τουρκική πλευρά θα κινηθεί στο πνεύμα του σχεδίου Ανάν και δεν θα δεχθεί την αξιοποίηση της συμφωνίας της 8^{ης} Ιουλίου 2006, γιατί εκτιμά ότι ενταφιάζει το σχέδιο. Σύμφωνα μάλιστα με διπλωματικές πηγές ο κ. Ερντογάν θα θέσει ως χρονικό όριο επιλύσεως του προβλήματος μέχρι το τέλος του 2008 και σε αρνητική περίπτωση θα προωθήσει τη λύση δύο χωριστών κρατών.

Σημαντικό ρόλο θα έχει φυσικά και η στάση των ΗΠΑ. Ενδεικτικό πάντως των προθέσεων τους αποτελεί το γεγονός ότι δημοσιοποιήθηκε, εν μέσω της προεκλογικής περιόδου στην Κύπρο, μελέτη του Ινστιτούτου International Crisis Group (ICG), που είχε εκπονήσει και το σχέδιο αποσχίσεως του Κοσσυφοπεδίου, η οποία αναφέρει «Αν οι Ελληνοκύπριοι δεν δεχθούν το σχέδιο Ανάν ή κάποια παραλλαγή του, θα επέλθει η διχοτόμηση».

Εκτιμάται ότι το σχέδιο θα είναι μια παραλλαγή του σχεδίου Ανάν, το οποίο θα διαπραγματευτεί σκληρά ο νέος Πρόεδρος, και θα το αποδεχθεί μόνον αν εξαλειφθούν τα πλέον επίμαχα σημεία του. Σε περίπτωση που το νέο σχέδιο γίνει αποδεκτό από το νέο Πρόεδρο, θα υπερψηφιστεί, κατά πάσα πιθανότητα και από τον Κυπριακό λαό, γιατί όπως έδειξε το εκλογικό

αποτέλεσμα, έχει αρχίσει να περνάει στην αντίληψή του η άποψη ότι αν δεν βρεθεί λύση, θα επιβληθεί η διχοτόμηση, κατά τα πρότυπα του Κοσσυφοπεδίου.

β. Ελληνοτουρκικές Σχέσεις

Το κλίμα στις σχέσεις των δύο χωρών διετεράξαν την περίοδο προ της επίσημης επισκέψεως του κ. Καραμανλή στην Τουρκία, οι επικρίσεις του κ. Ερντογάν σε βάρος της Ελλάδος για την στάση που τηρεί στο Σκοπιανό, οι κατηγορίες του Γενικού Επιτελείου της Τουρκίας ότι η Ελλάς έχει στρατικοποιήσει τη Ρόδο και η ένταση που προκάλεσε το ψάρεμα της τσιπούρας στα Ίμια από Καλύμνιους ψαράδες. Την ένταση στα Ίμια προκάλεσε η Τουρκία με παρεμπόδιση των Ελληνικών αλιευτικών και καταστροφή των δικτύων τους από τουρκικές ακταωρούς και την πυροδότησε με εμπρηστικά δημοσιεύματα του τουρκικού τύπου και τη διαμαρτυρία του Τούρκου ΥΠΕΞ, ότι Ελληνικές ακταωροί παραβιάζουν τα χωρικά ύδατα της Τουρκίας, την οποία απέρριψε η Ελλάδα ως ανυπόστατη.

Το γεγονός του ψαρέματος, που επαναλαμβάνεται αυτή την εποχή κάθε χρόνο, εκμεταλλεύτηκε η Άγκυρα για να επαναφέρει στο προσκήνιο τις διεκδικήσεις της στις λεγόμενες «γκρίζες ζώνες» στις οποίες περιλαμβάνονται και τα Ίμια.

Από 23-25 Ιανουαρίου 2007 πραγματοποιήθηκε τελικά η επίσημη επίσκεψη του Έλληνα Πρωθυπουργού στην Τουρκία, η πρώτη μετά 50 χρόνια, χωρίς ουσιαστικά αποτελέσματα, όπως αναμενόταν άλλωστε.

Η επίσκεψη αυτή ήταν καθαρά συμβολικής σημασίας και είχε ως στόχο από Ελληνικής πλευράς να περάσει το μήνυμα προς την Τουρκία και τη Διεθνή Κοινότητα ότι έχει τη βούληση για τη βελτίωση των διμερών σχέσεων και ότι δεν διστάζει να κάνει και βήματα, παρά τις όποιες αντιδράσεις και σκεπτικισμούς, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία.

Ο Έλληνας Πρωθυπουργός έθεσε όλα τα ζητήματα των Ε/Τ σχέσεων (Πατριαρχείο, Σχολή Χάλκης, Κυπριακό, Casus Belli, προκλητικότητα στο θαλάσσιο και εναέριο χώρο στο Αιγαίο, υφαλοκρηπίδα), ενώ ο Τούρκος ομόλογος του κ. Ερντογάν αναφέρθηκε στις μειονότητες των δύο χωρών, διεκδικώντας το δικαίωμα της Τουρκίας να ενδιαφέρεται για τη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης, χωρίς όμως να την κατονομάσει ως «Τουρκική», γεγονός για το οποίο επικρίθηκε από τον τουρκικό τύπο και στην απαίτηση της Τουρκίας για απαγόρευση των Κουρδικών Οργανώσεων που ζουν στην Ελλάδα.

Στην παρατήρηση του Έλληνα Πρωθυπουργού ότι η απρόσκοπτη λειτουργία του Πατριαρχείου αποτελεί το καλύτερο διαβατήριο για την ένταξη της Τουρκία στην ΕΕ, ο κ. Ερντογάν απάντησε ότι η οικουμενικότητα είναι θέμα που αφορά τον ορθόδοξο χριστιανισμό. Αυτό από πολλούς ερμηνεύεται ότι αναγνωρίζει το δικαίωμα στον Πατριάρχη να χρησιμοποιεί τον τίτλο «Οικουμενικός» διεθνώς, όχι όμως και στο Τουρκικό κράτος.

Κατά τη διάρκεια της επισκέψεως μηδενίστηκαν σχεδόν οι Τουρκικές προκλήσεις στο Αιγαίο. Επίσης δεν υπήρξαν αντιδράσεις από την Τουρκική πλευρά για την επίσκεψη του Έλληνα Πρωθυπουργού στον Οικουμενικό Πατριάρχη και τις δηλώσεις που έγιναν από τους δύο άνδρες.

Ο Τουρκικός Τύπος αντιμετώπισε πολύ θερμά την επίσκεψη, την οποία χαρακτήρισε τυπική αλλά και θετική.

γ. Σκοπιανό

Μετά την απόρριψη από τα Σκόπια στις 2 Νοεμβρίου 2007, της προτάσεως του κ. Νίμιτς για σύνθετη ονομασία, οι δύο κυβερνήσεις συμφώνησαν για νέο γύρο συνομιλιών με συναντήσεις που θα γίνονταν εναλλάξ στις δύο χώρες. Η πρώτη έγινε στις 21 Ιανουαρίου 2008 στην Αχρίδα και η δεύτερη στην Αθήνα στις 19 Φεβρουαρίου 2008, κατά την οποία ο κ. Νίμιτς παρουσίασε την πρότασή του και ζήτησε από τους δύο διαπραγματευτές της Ελλάδος κ. Αδαμάντιο Βασιλάκη και των Σκοπίων κ. Νικόλα Ντιμιτρόφ να έχει τις απόψεις των κυβερνήσεών τους σε 15 ημέρες.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες η πρότασή του περιλαμβάνει τις εξής σύνθετες ονομασίες : «Νέα Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Συνταγματική Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Δημοκρατία της Άνω Μακεδονίας».. Όποια σύνθετη ονομασία συμφωνηθεί, θα χρησιμοποιείται στους διεθνείς οργανισμούς και θα αναγράφεται στα διαβατήρια, ενώ θα γίνει και σύσταση για υιοθέτησή της από τρίτες χώρες. Στο εσωτερικό των Σκοπίων θα χρησιμοποιείται η συνταγματική τους ονομασία.

Τόσο η ελληνική κυβέρνηση, όσο και η Σκοπιανή, απεδέχθησαν το σχέδιο ως βάση διαπραγματεύσεως και θα καταθέσουν τις προτάσεις τους στη νέα συνάντηση που θα έχουν με τον κ. Νίμιτς, στη Ν. Υόρκη.

Η Ελλάδα πρέπει να εμείνει στη θέση της και να δεχτεί μόνο σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό, αλλά με πρόσθετες εγγυήσεις, ότι αυτό θα αναγράφεται στα διαβατήρια και όλα τα διεθνή έγγραφα των Σκοπίων και ότι ο ΟΗΕ θα συνιστά, με απόφαση του ΣΑ, την χρήση του και στις διμερείς σχέσεις, γιατί μόνον έτσι θα δεσμευτούν οι χώρες μόνιμα μέλη του ΣΑ και κυρίως ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα να υιοθετήσουν στις διμερείς τους σχέσεις με τα Σκόπια τη σύνθετη ονομασία. Την ίδια φυσικά δέσμευση θα πρέπει να απαντήσει, προκαταβολικά, και απ' όλες τις χώρες της ΕΕ. Επίσης θα πρέπει να διαπραγματευτεί με τις ΗΠΑ την αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου με αντάλλαγμα την ευνοϊκή στάση της στο θέμα των Σκοπίων.

Με βάση τα παραπάνω εκτιμάται ότι δεν θα υπάρξει λύση είτε γιατί τα Σκόπια θα επιμείνουν στην αδιαλλαξία τους, είτε γιατί η Ελλάδα θα θέσει βέτο σε περίπτωση που συμφωνήσουν σε διπλή ονομασία κατόπιν αφορήτων πιέσεων των ΗΠΑ.

Σε περίπτωση που δεν βρεθεί λύση τα πιθανά σενάρια είναι τα εξής

:

Πρώτον, να προκληθούν τα Σκόπια από το ΝΑΤΟ και η Ελλάδα να θέσει βέτο. Στην περίπτωση αυτή τα Σκόπια θα προσφύγουν στον ΟΗΕ για να αναγνωριστούν με το συνταγματικό τους όνομα, με πολλές πιθανότητες να το πετύχουν.

Δεύτερον, να ασκηθεί πίεση και στις δύο πλευρές για μια «ενδιάμεση συμφωνία» με την υπογραφή πρωτοκόλλου το οποίο θα προβλέπει ότι τα Σκόπια θα αναλάβουν, ταυτόχρονα με την πρόσκληση από το ΝΑΤΟ, και την υποχρέωση να συνεργαστούν για να υπάρξει λύση μέσα στο χρονικό διάστημα της ενταξιακής διαδικασίας και της επικυρώσεως από τα 26 κράτη μέλη.

Τρίτον, να μη προσκληθούν τα Σκόπια, με την δικαιολογία ότι δεν έχουν επιτύχει τα άλλα κριτήρια.

Πιθανότερο σενάριο είναι το τρίτο γιατί το μεν πρώτο θα το αποφύγουν οι ΗΠΑ για να μη δημιουργηθεί πρόβλημα στο ΝΑΤΟ, ενώ το δεύτερο θα απορριφθεί από τη χώρα μας αν δεν περιέχει το ρητό όρο ότι η σύνθετη ονομασία θα είναι ενιαία για εσωτερική και διεθνή χρήση που δεν θα τον αποδεχτούν τα Σκόπια.

δ. Ελληνο-Ρωσική Συνεργασία

Το άνοιγμα της Ελλάδος προς την Ρωσία συνεχίστηκε με την επίσκεψη του Έλληνα Πρωθυπουργού στη Μόσχα στις 17-18 Δεκεμβρίου 2007. Πριν από την επίσημη έναρξη της επισκέψεως υπεγράφη στη Σόφια, από τον Υπουργό Ανάπτυξης κ. Φώλια και εκπροσώπους της Ρωσίας και της Βουλγαρίας, μνημόνιο για τον πετρελαιοαγωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, που προβλέπει την ίδρυση διεθνούς εταιρείας του έργου με έδρα την Ολλανδία. Εκτιμάται ότι σε έξη έως οκτώ μήνες θα αρχίσει η κατασκευή του.

Για την ενεργειακή συνεργασία συζητήθηκαν επίσης το σχέδιο για την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου «South Stream», για την μεταφορά φυσικού αερίου δια μέσου της Μαύρης Θάλασσας, της Βουλγαρίας και της Ελλάδας στην Ευρώπη και η επέκταση της συμφωνίας για την παροχή Ρωσικού αερίου στην Ελλάδα, που λήγει το 2016, μέχρι το 2040, με παράλληλη αύξηση και του παρεχομένου όγκου.

Για τον τομέα εξοπλισμών συζητήθηκε η αγορά και πυροσβεστικών αεροσκαφών, πέραν των 420 T/Θ οχημάτων, ενώ ο κ. Πούτιν δήλωσε ότι η χώρα του δεν έχει πολιτικές δεσμεύσεις για συνεργασία με την Ελλάδα, ούτε στον τομέα της στρατιωτικής-τεχνολογικής συνεργασίας, πλην των όπλων μαζικής καταστροφής, ούτε στην συμπαράγωγή οπλικών συστημάτων.

Προβληματισμό προκάλεσε στην Ελλάδα και Κύπρο η δήλωση του κ. Πούτιν με την οποία διασύνδεσε την ανεξαρτητοποίηση του Κοσσυφοπεδίου με αντίστοιχη ανεξαρτητοποίηση του ψευδοκράτους, το οποίο, όπως είπε, «είναι ουσιαστικά ανεξάρτητο εδώ και τριάντα χρόνια».

Επειδή ο κ. Πούτιν με τις ίδιες δηλώσεις διασύνδεσε και τα αυτονομιστικά κινήματα στη χώρα των Βάσκων και την Καταλονία, εκτιμάται

ότι με τη δήλωσή του αυτή ήθελε να επικρίνει την ΕΕ και τις ΗΠΑ ότι αντιμετωπίζουν τα θέματα ανεξαρτησίας με δύο μέτρα και δύο σταθμά και όχι να προβάλλει τη διχοτόμηση ως λύση. Εντούτοις η Ελληνική Κυβέρνηση πρέπει να διερευνήσει, εάν η δήλωση αυτή κρύβει κάποια σκοπιμότητα σε βάρος της Κύπρου και σε καταφατική περίπτωση να επανεξετάσει τις σχέσεις της με τη Μόσχα.

ε. Σχέσεις με ΗΠΑ – Ε.Ε.

Η ενεργειακή συνεργασία της Ελλάδος με τη Ρωσία, προκαλεί τις αντιδράσεις των ΗΠΑ και ΕΕ, γιατί φοβούνται ότι μπορεί να υποσκάψει την προσπάθεια της Ευρώπης να απεξαρτηθεί από τη Ρωσία και να εξασφαλίσει ενεργειακή ανεξαρτησία μέσα από την πολυδιάσπαση των ενεργειακών πηγών.

Η στάση του κ. Καραμανλή, να αγνοήσει τις Αμερικανικές αντιρρήσεις και πιέσεις είναι ορθή. Οι σχέσεις με τρίτες χώρες πρέπει να εξυπηρετούν το εθνικό μας συμφέρον, χωρίς όμως να δημιουργούν προβλήματα στην ΕΕ.

Ο Αμερικανός Πρέσβης στην Αθήνα, εξέφρασε, με δήλωσή του στις 6 Φεβρουαρίου 2008, την ελπίδα ότι μέχρι το τέλος του έτους θα καταργηθεί η υποχρέωση εκδόσεως βίζας για τους Έλληνες που ταξιδεύουν στην Αμερική.

στ. Στις 7 Φεβρουαρίου 2008 υπεγράφη συμφωνία πλαίσιο μεταξύ Ελλάδος και Ρουμανίας, που προβλέπει τη συγκρότηση μικτής επιτροπής για την ανάπτυξη διμερούς συνεργασίας στην ηλεκτρική ενέργεια, το φυσικό αέριο και το πετρέλαιο.

ζ. Στις 11-14 Ιανουαρίου 2008 ο Έλληνας Πρωθυπουργός κ. Καραμανλής πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στην Ινδία με επιδίωξη την αύξηση των εξαγωγών Ελληνικών αγροτικών προϊόντων και την ανάπτυξη του τουρισμού και Ελληνικής ναυτιλίας. Παρόλο που δεν υπεγράφη καμία επίσημη συμφωνία, η επίσκεψη κρίνεται ότι πέτυχε τους στόχους της.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Σύμφωνα με έρευνα της Eurostat, που δημοσιεύτηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2007, το κατά κεφαλήν εισόδημα στην Αλβανία είναι μόλις το 21% του ευρωπαϊκού μέσου όρου, ενώ οι τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών κυμαίνονται στα ευρωπαϊκά επίπεδα. Παράλληλα η διαφθορά είναι πανταχού παρούσα, σύμφωνα με έκθεση της οργανώσεως «Διεθνής Διαφάνεια».

Αντιδράσεις προκαλεί η απόφαση της κυβερνήσεως των Σκοπίων σύμφωνα με την οποία οι πολίτες της Αλβανίας που θέλουν να ταξιδεύσουν σ' αυτήν, δεν θα παίρνουν τις θεωρήσεις στα σύνορα, όπως μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2007, αλλά στην Πρεσβεία της ΠΓΔΜ στα Τίρανα. Μάλιστα ο Αλβανός Πρόεδρος κ. Μπαμίρ Τόπι, χαρακτήρισε αυτή την απόφαση «βιαστική και παράδοξη».

Επειδή το μέτρο ισχύει και για τους Κοσσοβάρους, εκτιμάται ότι τα Σκόπια θέλουν να αποτρέψουν την είσοδο, μετά την ανεξαρτητοποίηση του Κοσσυφοπεδίου, εξτρεμιστικών στοιχείων, τα οποία θα ξεσηκώσουν και τους δικούς τους Αλβανούς.

β. Βουλγαρία

Το Κοινοβούλιο απέρριψε στις 17 Ιανουαρίου 2008 τέσσερα σχέδια αποφάσεως για την αναγνώριση της γενοκτονίας των Αρμενίων.

Η Κυβέρνηση αποφάσισε τη συμμετοχή της χώρας στην κατασκευή του αγωγού South Stream, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο στην Ευρώπη.

Η Ρωσική εταιρεία Atomstroiexport έχει αναλάβει την κατασκευή του σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Μπέλενε, που θα μετατρέψει τη Βουλγαρία, από το 2013, σε έναν από τους κορυφαίους εξαγωγείς ηλεκτρικής ενέργειας της Ευρώπης.

Η ΕΕ απαγόρευσε την επαναλειτουργία των δύο αντιδραστήρων του Κοζλοντούι, που ζητούσε η Βουλγαρική Κυβέρνηση.

γ. Σερβία – Κοσσυφοπέδιο

Τις Προεδρικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 3 Φεβρουαρίου 2008 κέρδισε ο φιλοδυτικός νυν Πρόεδρος κ. Τάντιτς, με 51,1% έναντι 47,1% του εθνικιστή κ. Νικόλιτς. (Στον πρώτο γύρο πήραν 35,4% και 40% αντίστοιχα). Ο κ. Τάντιτς αντιτίθεται στην προοπτική ανεξαρτητοποίησης του Κοσσόβου, αλλά επιθυμεί να διατηρήσει στενούς δεσμούς με τις ΗΠΑ και την ΕΕ ακόμη και αν προβούν σε αναγνώριση ως ανεξαρτήτου κράτους του Κοσόβου.

Η ΕΕ αποφάσισε στις 29 Ιανουαρίου 2008 να υπογράψει στις 7 Φεβρουαρίου 2008 ενδιάμεση πολιτική συμφωνία με τη Σερβία, η οποία είχε ως στόχο την ενίσχυση του κ. Τάντιτς εν όψει του β' γύρου των εκλογών, πλην όμως ο Πρωθυπουργός κ. Κοστούνιτσα απέρριψε στις 3 Φεβρουαρίου 2008 τη συμφωνία.

Η Ρωσία έχει απειλήσει ότι σε περίπτωση ανεξαρτησίας του Κοσόβου θα αποτελέσει προηγούμενο και για την Αμπχαζία και Νότια Οσετία.

Τελικά η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας ανακοινώθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 2008. Το καθεστώς του νέου κράτους θα είναι επιτηρουμένη ανεξαρτησία, αλλά δεν θα είναι μέλος του ΟΗΕ, του ΔΝΤ, του Συμβουλίου της Ευρώπης και της Παγκόσμιας Τράπεζας, γιατί η Μόσχα θα μπλοκάρει τη διαδικασία.

Η Σερβία καταδίκασε την ενέργεια και ανεκάλεσε τους Πρέσβεις της από τις χώρες που αναγνώρισαν την ανεξαρτησία του. Αναμένεται στις επόμενες ημέρες να κλιμακώσει τις αντιδράσεις της με πιθανότερες ενέργειες, το κλείσιμο των συνόρων με επιβολή εμπάργκο και άρνηση αναγνώρισεως των διαβατηρίων του Κοσσυφοπεδίου, να διακόψει την παροχή νερού, ηλεκτρικού ρεύματος και τηλεφώνου. Ταυτόχρονα οι Σέρβοι του Κοσσυφοπεδίου, θα κηρύξουν ανυπακοή, με προοπτική την ανακήρυξη του Β. Κοσσυφοπεδίου σε οντότητα παρόμοια με τη Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας.

Η Μόσχα εξέφρασε την οργή της καταγγέλοντας ότι οι Κοσοβάροι παραβίασαν τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου και επετέθη κατά του ΓΓ του ΟΗΕ γιατί δεν υπερασπίστηκε, ως όφειλε, το χάρτη του ΟΗΕ, ο οποίος εγγυάται την εδαφική ακεραιότητα των κρατών. Προειδοποίησε επίσης για πιθανό ντόμινο ανεξαρτητοποιήσεων στον πλανήτη. Επίσης είναι πολύ πιθανόν να υλοποιήσει την απειλή της για ανεξαρτητοποίηση των αυτόνομων περιοχών Ν. Οσετίας και Αμπχαζίας. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που η Γεωργία τάχθηκε κατά της ανεξαρτητοποίησης του Κοσσυφοπεδίου.

Οι ΗΠΑ ανεγνώρισαν αμέσως την ανεξαρτησία, ενώ η ΕΕ αποφάσισε να καθορίσει κάθε χώρα τη στάση της χωριστά. Κατόπιν αυτού Γαλλία, Γερμανία, Βρετανία, Ιταλία, προχώρησαν στην αναγνώριση, ενώ δεν δεσμεύτηκαν η Ισπανία, η Κύπρος, η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Σλοβακία και η Ελλάδα, η οποία θα τηρήσει επιφυλακτική στάση, σχετίζοντας την τελική απόφασή της με το θέμα των Σκοπίων.

Η Κίνα καταδίκασε την ανεξαρτητοποίηση, ενώ η Ταϊβάν την αναγνώρισε.

Η μονομερής ανεξαρτητοποίηση του Κοσσυφοπεδίου, με τον τρόπο που έγινε, θα προκαλέσει την απαίτηση για ανεξαρτητοποίηση και άλλων μειονοτήτων, όπως των Σέρβων της Βοσνίας, των Αλβανών της ΠΓΔΜ και της Ν.Σερβίας, της Βοϊβοντίνας, των Ούγγρων της Τρανσυλβανίας, των Βάσκων της Ισπανίας, των Τ/Κ αν δεν βρεθεί λύση και των αυτόνομων Δημοκρατιών της Αμπχαζίας και της Ν. Οσετίας από τη Γεωργία.

Στο εσωτερικό της Σερβίας αναμένεται σύγκρουση, σε πολιτικό επίπεδο, μεταξύ αυτών που τάσσονται με την ευρωπαϊκή προοπτική της Σερβίας και αυτών που προτιμούν τη Ρωσία. Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να γίνει σίγουρη πρόβλεψη γιατί ο λαός είναι οργισμένος. Ποιος τελικά θα επικρατήσει θα φανεί όταν περάσουν οι πρώτες εντυπώσεις και επικρατήσει ψυχραιμία και ηρεμία.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Εσωτερική Κατάσταση

Σημαντική εξέλιξη για το 2008 θα είναι η παρουσίαση του νέου Συντάγματος, το οποίο εκπονείται με άκρα μυστικότητα και αναμένεται να καταργήσει τα προνόμια των στρατιωτικών και τη συμμετοχή τους στη διακυβέρνηση της χώρας, να κατοχυρώσει την ισότητα των δύο φύλων και να τροποποιήσει το άρθρο 301 του Ποινικού Κώδικα που ποινικοποιεί την «προσβολή του Τουρκισμού», με βάση το οποίο έχουν διωχθεί κατ'επανάληψη συγγραφείς και δημοσιογράφοι, όπως ο νομπελίστας Ορχάν Παμούκ, η συγγραφέας Ελίφ Σαφάκ και ο Αρμένιος δημοσιογράφος και εκδότης της εφημερίδας «Άγκος» επειδή είχε αναφερθεί στην Αρμενική γενοκτονία και ο οποίος εκτελέστηκε εν ψυχρώ από εξτρεμιστές έξω από τα γραφεία της εφημερίδας στις 19 Ιανουαρίου 2007.

Το νομοσχέδιο για την άρση της απαγορεύσεως να φέρεται η μαντήλα στα Πανεπιστήμια, ψηφίστηκε στις 10 Φεβρουαρίου 2008 από την

εθνοσυνέλευση με 411 ψήφους υπέρ έναντι 110 κατά. Την αντίδρασή τους εκδήλωσαν οι Κεμαλικοί με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, ο Στρατηγός Μπουγιουκανίτ και το Ανώτατο Δικαστήριο, προαναγγέλοντας έτσι μια πιθανή δικαστική παρέμβαση ύστερα και από την προσφυγή στο Συνταγματικό Δικαστήριο από τον Αρχηγό του Ρεμπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος κ. Μπαϊκάλ.

Η αστυνομία απέτρεψε στις 6 Ιανουαρίου 2008 την απόπειρα δολοφονίας του Προέδρου κ. Γκιούλ, εξουδετερώνοντας παγιδευμένο αυτοκίνητο με 3,5 τόνους εκρηκτικά, που ήταν σταθμευμένο δίπλα από το ξενοδοχείο που βρισκόταν ο Πρόεδρος και στις 9 Ιανουαρίου 2008 μακελειό που θα προκαλούσε η έκρηξη χειροβομβίδας που είχε τοποθετηθεί σε ράφι παπουτσιών στο τζαμί Οσμανλί της Άγκυρας.

Στις 22 Ιανουαρίου συνελήφθησαν 33 μέλη της ακροδεξιάς παρακρατικής οργανώσεως «Εργκένεκον» με την κατηγορία ότι συνωμοτούσαν με σκοπό τη δημιουργία κλίματος που θα οδηγούσε σε πραξικόπημα. Στους συλληφθέντες περιλαμβάνονται και τρεις απόστρατοι αξιωματικοί (ένας Υποστράτηγος και δύο Συνταγματάρχες). Η ονομασία της οργανώσεως προέρχεται από το μυθικό όρος της Κεντρικής Ασίας «Ενεργκον» που αναφέρεται στη μυθολογία ως αφετηρία των Τούρκων.

Σε 70,6 εκατομμύρια ανήλθε ο πληθυσμός της Τουρκίας στα τέλη του 2007, σύμφωνα με ανακοίνωση της Κυβερνήσεως. Το 50,1% του πληθυσμού είναι άνδρες και το 65% ηλικίας 15 έως 64 ετών, ενώ το 26,4% κάτω των 15 ετών.

β. Ένταξιακή Πορεία

Συνεχίζονται οι προσπάθειες της Κυβερνήσεως για να επιτύχει την ένταξή της στην ΕΕ, χωρίς όμως να έχει διαφοροποιηθεί η στάση των χωρών που δεν επιθυμούν την ένταξή της και ιδιαίτερα Γαλλίας και Γερμανίας που προτείνουν προνομιακή σχέση και όχι ισότιμη ένταξη, όπως δήλωσαν στις 20 Ιανουαρίου 2008, κατά τη συνάντησή τους στο Παρίσι, η κ. Μέρκελ και ο κ. Σαρκοζί.

Ο κ. Ερντογάν, έχοντας κυριαρχήσει στο εσωτερικό και γνωρίζοντας ότι η απόφαση για την ένταξη ή όχι της χώρας του στην ΕΕ δεν θα ληφθεί στο άμεσο μέλλον, έχει στρέψει τις προσπάθειές του στην διείσδυση στον ισλαμικό κόσμο σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο προκειμένου να καταστήσει τη χώρα του ντε φάκτο «γέφυρα» μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Έτσι στον οικονομικό τομέα κατέχει την πρώτη θέση στις 56 χώρες μέλη του Οργανισμού Ισλαμικής Διάσκεψης, ενώ στο πολιτικό επίπεδο καταγράφεται ως ο καλός φίλος του Αραβικού και Ισλαμικού κόσμου και ως μεσολαβητής με τη Δύση. Είναι ουσιαστικά η μόνη χώρα που μπορεί να συνομιλεί ταυτόχρονα με το Ισραήλ και με τη Χαμάς, τους Σίιτες και τους Σουνίτες του Ιράκ, το Ιράν αλλά και τις ΗΠΑ και αυτό της δίνει τη δυνατότητα να έχει ενεργό ρόλο και να υπολογίζεται τόσο από τις χώρες της περιοχής όσο και από τη Δύση.

γ. Κουρδικό

Στις 27 Δεκεμβρίου 2007 το Κοινοβούλιο του Ιρακινού Κουρδιστάν ψήφισε υπέρ της εξάμηνης αναβολής του δημοψηφίσματος που επρόκειτο να γίνει στο τέλος του 2007, για την ενσωμάτωση του Κιρκούκ στην Κουρδική επικράτεια.

Στις 21 Φεβρουαρίου 2008 οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις άρχισαν επιχειρήσεις σε μικρό βάθος εντός του κουρδικού εδάφους, για την εξουδετέρωση θυλάκων του ΡΚΚ με στόχο την αποδιοργάνωση των τμημάτων του και την ανατροπή των επιθέσεων που ετοίμαζε για την άνοιξη.

Ταυτόχρονα συνεχίζονται οι αεροπορικές επιθέσεις κατά του ΡΚΚ στο Β. Ιράκ με τη συνδρομή της στρατιωτικής διοικήσεως των ΗΠΑ στο Ιράκ, που δίνει πληροφορίες για τις θέσεις των ανταρτών και άνοιξε το χώρο του Β. Ιράκ για χρήση από την Τουρκική Αεροπορία.

Ο κ. Μπους, κατά την επίσκεψη του κ. Γκιούλ στην Ουάσιγκτον στις 8-9 Ιανουαρίου 2008, τον διαβεβαίωσε ότι οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν τη συνδρομή τους στις επιχειρήσεις εναντίον των Κούρδων ανταρτών, αλλά και την άσκηση πιέσεων προς την κυβέρνηση του Βορείου Ιράκ να σταματήσει κάθε βοήθεια προς το ΡΚΚ. Ζήτησε όμως από τον κ. Γκιούλ, η Τουρκία να αναγνωρίσει την Κουρδική κυβέρνηση του Β. Ιράκ και να παράσχει αμνηστία σε όσους Κούρδους αντάρτες δεν έλαβαν ενεργά μέρος σε επιχειρήσεις εναντίον του Τουρκικού στρατού. Ο κ. Γκιούλ δεν δεσμεύτηκε για πολιτική λύση όσο συνεχίζονται οι επιθέσεις των ανταρτών, που εξορμούν από το Β. Ιράκ, αλλά υπεσχέθη δεκαπλάσια βοήθεια προς τους Κούρδους του Β. Ιράκ και προς το Ιράκ, εάν εκλείψει το ΡΚΚ.

Η Ουάσιγκτον επιχειρεί να τηρήσει πολιτική λεπτών ισορροπιών προκειμένου να ικανοποιήσει την Άγκυρα για την αντιμετώπιση του ΡΚΚ, αλλά και να μη διαταράξει τις σχέσεις της με τους Κούρδους του Β. Ιράκ, που επιδιώκουν την ανεξαρτησία τους. Η πολιτική όμως αυτή είναι επισφαλής, γιατί οι Κούρδοι γνωρίζουν ότι ο στόχος της Τουρκίας δεν είναι μόνο η εξουδετέρωση του ΡΚΚ, όπως ισχυρίζεται, αλλά και η αποσταθεροποίηση του Κουρδικού κράτους στο Β. Ιράκ, επειδή φοβάται ότι η τυχόν ανεξαρτησία του θα πυροδοτήσει και τον αλτρωτισμό των δικών της Κούρδων και γι' αυτό, σε περίπτωση εισβολής, θα αντιδράσουν.

4. **ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ**

Στις 21 Δεκεμβρίου 2007 άρχισε να ισχύει η Συνθήκη Σέγκεν και για τα εννέα νέα μέλη της ΕΕ (Τσεχία, Εσθονία, Ουγγαρία, Λετονία, Λιθουανία, Μάλτα, Πολωνία, Σλοβακία και Σλοβενία) και έτσι οι «χώρες Σέγκεν» μαζί με το Βέλγιο, τη Γαλλία, τη Γερμανία, το Λουξεμβούργο, την Ολλανδία, την Αυστρία, τη Δανία, τη Φιλανδία, την Ελλάδα, την Ισλανδία, την Ιταλία, τη Νορβηγία, την Πορτογαλία, την Ισπανία και τη Σουηδία, ανήλθαν σε 24 και 400 εκατομμύρια Ευρωπαίοι θα διακινούνται ελεύθερα. Τον Νοέμβριο 2008 θα ενταχθούν η Ελβετία, η Κύπρος και το Λιχτενστάιν.

Η Σλοβενία ανέλαβε, από 1 Ιανουαρίου 2008, την Προεδρία και θα κληθεί να αντιμετωπίσει σοβαρά προβλήματα όπως, το ζήτημα του Κοσσυφοπεδίου, το οποίο θα θέσει σε δοκιμασία την ανοχή των 27, μέσα από τη στάση που θα κρατήσει κάθε χώρα ξεχωριστά στην ανακήρυξη της ανεξαρτησίας, η επικύρωση της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης από τα κράτη μέλη και ιδιαίτερα από την Ιρλανδία, όπου θα διεξαχθεί δημοψήφισμα στις 29 Μαΐου 2008, η φιλελευθεροποίηση της αγοράς, ο στόχος για την προστασία του περιβάλλοντος και η στήριξη της Κροατίας, της Σερβίας, της Αλβανίας και της FYROM για να ενταχθούν στο καθεστώς «υποψηφίου κράτους» μέχρι το τέλος του 2008. Ειδικά για την προοπτική εντάξεως της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ, ο ΥΠΕΞ της Σλοβενίας κ. Ντιμίτρι Ρούπελ δήλωσε, στις 31 Ιανουαρίου 2008, ότι πρέπει να βρεθεί άμεσα λύση στο θέμα της ονομασίας γιατί διαφορετικά η ένταξή της καθίσταται επισφαλής.

Η Γαλλία είναι η έκτη χώρα μετά την Ουγγαρία, τη Βρετανία, τη Μάλτα, τη Ρουμανία και τη Σλοβενία που επικύρωσε τη Μεταρρυθμιστική Συνθήκη με 33 υπέρ και 52 κατά από την Εθνοσυνέλευση και από τη Γερουσία με 265 υπέρ και 42 κατά.

Η αντιπολίτευση της Σλοβακίας απείλησε την κυβέρνηση ότι θα απείχε από την επικύρωση της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης της ΕΕ, αν δεν αποσυρόταν ένα νομοσχέδιο που περιορίζει την ελευθερία της έκφρασης, αναγκάζοντας έτσι την κυβέρνηση να αναβάλει την προγραμματισμένη ημερομηνία για την σχετική ψηφοφορία.

Ο κ. Σαρκοζί και οι ΗΠΑ προωθούν τον κ. Μπλερ για τη θέση του Προέδρου της ΕΕ, που θεσπίστηκε με τη Μεταρρυθμιστική Συνθήκη, αλλά αντιδρούν οι Γάλλοι Σοσιαλιστές. Η τελική απόφαση θα ληφθεί το δεύτερο εξάμηνο του 2008 που στην Προεδρία της ΕΕ, που θα είναι και η τελευταία της εναλλασσόμενης Προεδρίας, θα βρίσκεται ο κ. Σαρκοζί και ως εκ τούτου οι πιθανότητες για την επιλογή του κ. Μπλερ είναι πολλές.

5. ΔΑΝΙΑ

Η Βασιλική Βιβλιοθήκη της Κοπεγχάγης αποφάσισε να φιλοξενήσει, με αγορά ή δωρεά, τα σκίτσα του Μωάμεθ, των οποίων η δημοσίευση είχε προκαλέσει το 2005 βίαιες ταραχές στον μουσουλμανικό κόσμο, από τις οποίες έχασαν τη ζωή τους 100 άτομα και κάηκε η Πρεσβεία της Δανίας στη Δαμασκό. Αυτό αναμένεται να προκαλέσει νέες αναταραχές στον ισλαμικό κόσμο.

Ταραχές ξέσπασαν στις 13 Φεβρουαρίου 2008 στη Δανία, όταν 15 εφημερίδες αναδημοσίευσαν σκίτσο του Μωάμεθ για συμπαράσταση στο σκιτσογράφο κ. Βέστερκορ που, σύμφωνα με την αστυνομία, ήταν στόχος ισλαμιστών. Συνελήφθησαν 17 μουσουλμάνοι και απελάθησαν.

6. ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Φόβους για πρόκληση ταραχών στο μουσουλμανικό κόσμο αναμένεται να προκαλέσει η δημοσιοποίηση ενός ισλαμοφοβικού φιλμ, από τον ακροδεξιό

βουλευτή κ. Γκέερτ Βίλντερς, στο οποίο αναφέρεται ότι «το Κοράνι είναι πηγή έμπνευσης για τις δολοφονίες και την τρομοκρατία».

7. ΓΑΛΛΙΑ

Ο κ. Σαρκοζί ανακοίνωσε ότι «η Γαλλία εξετάζει την υπογραφή μιας σειράς συμβολαίων ύψους 500 δις δολαρίων με τις Αραβικές χώρες, την προσεχή 20ετία».

Στις 13 Ιανουαρίου επισκέφθηκε τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και υπέγραψε συμφωνία πυρηνικής συνεργασίας ύψους 4 δις ευρώ, για την κατασκευή από Γαλλικές εταιρείες δύο πυρηνικών σταθμών τρίτης γενιάς και απέσπασε τη συγκατάθεσή τους για την δημιουργία μιας μόνιμης βάσης της Γαλλίας στα Εμιράτα 500 στρατιωτών, γεγονός που θα δώσει στη Γαλλία στρατηγική ισχύ στην περιοχή του Κόλπου.

Κατά την επίσκεψή του στις Ινδίες υπέγραψε συμφωνία για πώληση οπλικών συστημάτων 2,1 εκατομμυρίων ευρώ (600 εκατομμυρίων για αγορά 197 Ε/Π και 1,5 δις για τον εκσυγχρονισμό 52 Mirage 2000) και για συνεργασία στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς.

8. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Με ψήφους 326 υπέρ και 224 κατά ο Βρετανός Πρωθυπουργός κ. Γκόρντον Μπράουν κατάφερε να περάσει από τη Βουλή των Κοινοτήτων στις 21 Ιανουαρίου 2008 το νομοσχέδιο για την υιοθέτηση της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης της ΕΕ και να αποφύγει το δημοψήφισμα, που είχε υποσχεθεί ο κ. Μπλερ.

Αντιδράσεις έχει προκαλέσει στη Βρετανία η πρόταση του Αρχιεπισκόπου του Καντέρμπουρι να εφαρμόζεται ο θρησκευτικός ισλαμικός νόμος (σαρία) για την επίλυση των διαφορών των μουσουλμάνων της Βρετανίας. Πολλά υψηλόβαθμα στελέχη της Αγγλικανικής Εκκλησίας ζητούν την παραίτησή του.

9. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τη σθεναρή στάση της στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διακινδυνεύοντας τις διπλωματικές σχέσεις της Γερμανίας με άλλες χώρες, συνεχίζει η κ. Μέρκελ, ασκώντας πιέσεις στη Ρωσία, την Κίνα και τη Ζιμπάμπουε.

Η ένταση στις σχέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τα 2,5 εκατομμύρια Τούρκους μετανάστες, που δημιουργήθηκε από την αντιμεταναστευτική ρητορική στις εκλογές της Έσσης, ενισχύθηκε κατά πολύ λόγω του θανάτου εννέα Τούρκων μεταναστών από πυρκαϊά στο Λουντβισχάφεν, για την οποία εκφράζονται υποψίες ότι ήταν εμπρησμός από ρατσιστές. Ο κ. Ερντογάν επισκέφθηκε τον τόπο της πυρκαϊάς και ζήτησε από τις αρχές να ερευνηθούν όλες τις πτυχές και να τιμωρήσουν τους τυχόν ενόχους.

10. ΙΤΑΛΙΑ

Μετά την παραίτηση της Κυβερνήσεως Πρόντι στις 24 Ιανουαρίου 2008, ο Πρόεδρος κ. Τζόρτζιο Ναπολιτάνο, διέλυσε τα σώματα του Κοινοβουλίου στις 5 Φεβρουαρίου 2008 και προκήρυξε εκλογές για τα μέσα Απριλίου.

11. ΙΣΠΑΝΙΑ

Η Σύνοδος των Επισκόπων κάλεσε τους πιστούς εμμέσως πλην σαφώς να καταψηφίσουν το κυβερνόν σοσιαλιστικό κόμμα, ως αντίδραση στη γραμμή της κυβερνήσεως Θαπατέρο για μια σειρά θεμάτων, όπως οι διαπραγματεύσεις με την ΕΤΑ, η νομοθεσία που αφορά στους γάμους, τις υιοθεσίες και τα διαζύγια των ομοφυλοφίλων, η διδακτέα ύλη στα σχολεία και η αποκατάσταση των θυμάτων του Φράνκο.

12. ΗΠΑ

Ο Υφυπουργός Εξωτερικών κ. Νίκολας Μπερνς παρητήθη και τη θέση του θα καταλάβει από το Μάρτιο ο Πρέσβης στη Μόσχα κ. Γουίλιαμ Τζόζεφ Μπέρνς.

Η κρίση στην Αμερικανική οικονομία απασχόλησε την 38^η ετήσια συνάντηση του Παγκόσμιου Φόρουμ στο Νταβός της Ελβετίας με το ερώτημα κατά πόσο θα κλονιστεί η ίδια από την κρίση και κατά πόσο θα συμπαρασύρει στην πτώση της την παγκόσμια οικονομία. Πλέον απαισιόδοξος ενεφανίσθη ο Καθηγητής Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο της Ν. Υόρκης κ. Νουριέλ Ρουμπινί που ανέφερε ότι η κρίση θα είναι παρατεταμένη και θα προκαλέσει τριγμούς στην παγκόσμια οικονομία, ενώ στους αισιόδοξους που διετύπωσαν αντίθετη εκτίμηση, περιλαμβάνονται ο κ. Φρέντ Μπέργκστεν, επικεφαλής του Ινστιτούτου Peterson, ο πρώην Υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ κ. Τζον Σνόου, ο νυν Υφυπουργός Οικονομικών κ. Ντέιβιντ Μακ Κόρμικ και ο Πρόεδρος του Αμερικανικού πετρελαϊκού κολοσσού Cherron κ. Ντέιβιντ Ρίλι.

Σύμφωνα με το Παγκόσμιο Ίδρυμα Πολιτικής, οι ΗΠΑ κατασκευάζουν ήδη τα πρώτα όπλα νέας γενιάς που θα εγκατασταθούν σε τροχιά γύρω από τη γη. Μερικά από αυτά είναι μικροδορυφόροι που θα εντοπίζουν και καταστρέφουν δορυφόρους άλλων κρατών, το σύστημα Eagle που θα κατευθύνει δέσμες λέιζερ από τη γη προς στόχους στο διάστημα και το σύστημα Falcon που θα είναι ένα σκάφος, το οποίο θα μπορεί να κτυπά στόχους στο διάστημα.

Την παραπομπή σε Στρατοδικείο και την καταδίκη τους σε θάνατο ζήτησαν οι Αμερικανοί στρατιωτικοί, για 6 φυλακισμένους στο Γκουαντανάμο, που κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους στις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Ανάμεσά τους και ο Χαλίντ Σείχ Μωχάμεντ, πρώην αρχηγός επιχειρήσεων της Αλ Κάϊντα.

13. ΡΩΣΙΑ

α. Εσωτερική Κατάσταση

Θριαμβευτική νίκη με 64% κατήγαγε το κόμμα του κ. Πούτιν «Ενωμένη Ρωσία» στις Βουλευτικές Εκλογές της 2^{ης} Δεκεμβρίου 2007. Η νίκη αυτή του κ. Πούτιν ενόχλησε τον κ. Μπους, ο οποίος αφενός μεν αρνήθηκε να τον συγχαρεί με την αιτιολογία ότι δεν ήταν ο ίδιος υποψήφιος και αφετέρου ζήτησε από τη Μόσχα να διερευνηθούν οι κατηγορίες για νοθεία που διετυπώθησαν από τους παρατηρητές του ΟΑΣΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης.

Στις 18 Δεκεμβρίου 2007 ο κ. Πούτιν ανακοίνωσε τον κ. Μπεντβέντεφ ως υποψήφιο της επιλογής του για τις Προεδρικές Εκλογές της 2 Μαρτίου 2008, δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι «εάν οι Ρώσοι πολίτες εκφράσουν την εμπιστοσύνη τους στο πρόσωπο του κ. Ντιμίτρι Νεντβέντεφ και τον εκλέξουν Πρόεδρο της χώρας τότε θα είμαι έτοιμος να ηγηθώ της κυβερνήσεως ως Πρωθυπουργός».

Ο κ. Πούτιν διόρισε τον κ. Ντιμίτρι Ραγκίζιν στη θέση του μονίμου αντιπροσώπου της Ρωσίας στο ΝΑΤΟ, ο οποίος είναι ένας ευέλικτος και ικανός διπλωμάτης και αφοσιωμένος στον Πρόεδρο.

Με τις δύο αυτές επιλογές αφοσιωμένων σ' αυτόν προσώπων, ο κ. Πούτιν θα έχει τη δυνατότητα, ως Πρωθυπουργός, να ελέγχει την κατάσταση και να συνεχίσει την πολιτική του, απογοητεύοντας έτσι τις ΗΠΑ που υπολόγιζαν ότι, με τη λήξη της Προεδρικής του θητείας, θα μπορούσαν να επηρεάζουν το διάδοχό του.

Το Αμερικανικό περιοδικό TIME ανακήρυξε τον κ. Πούτιν ως «άνθρωπο της χρονιάς» αναγνωρίζοντάς του ως απόδειξη ηγετικής ικανότητας, το γεγονός ότι πήρε μια χώρα στα πρόθυρα του χάους και της έφερε σταθερότητα.

Η αναγνώριση της αξίας του κ. Πούτιν είναι δικαία, γιατί στα οκτώ χρόνια της θητείας του έχει πετύχει πάρα πολλά. Η οικονομία αναπτύσσεται με 6,7% και η αγοραστική δύναμη των Ρώσων ανεβαίνει με 10% κάθε χρόνο. Η Ρωσία κατέστη πρώτη ενεργειακή δύναμη του πλανήτη, ανταγωνίζεται στα ίσια τις ΗΠΑ στις εξαγωγές οπλικών συστημάτων και ανέκτησε την επιρροή της ως μεγάλης δυνάμεως στον κόσμο διεκδικώντας ενεργό ρόλο σε όλες τις εξελίξεις.

β. Ψυχροπολεμικές Σχέσεις με ΗΠΑ – ΕΕ

Συνεχίζεται η ένταση στις σχέσεις της Ρωσίας με τη Δύση σε όλα τα μέτωπα με τις παρακάτω εξελίξεις στο καθένα :

Ιράν

Η Ρωσία αντιτίθεται σε όλες τις προσπάθειες των ΗΠΑ για επιβολή νέων κυρώσεων στο Ιράν και αναπτύσσει τη συνεργασία με την Ιρανική κυβέρνηση σε όλους τους τομείς, προκαλώντας την οργή τους. Λοιπά, όπως στην παράγραφο 14ε (Ιράν).

Αντιπυραυλική Ασπίδα – Διεύρυνση ΝΑΤΟ Ανατολικά

Ο κ. Πούτιν σε βαρυσήμαντη ομιλία του προς το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας του Κρεμλίνου που παρακολούθησαν οι Ρώσοι σε απ'ευθείας μετάδοση, επέκρινε με σκληρότητα την επέκταση του ΝΑΤΟ προς τα Ρωσικά σύνορα (Βάσεις σε Βουλγαρία, Ρουμανία, αντιπυραυλική ασπίδα με 10 συστήματα στην Πολωνία και ραντάρ στην Τσεχία) και κατηγόρησε τις ΗΠΑ ότι «ευθύνονται για την κούρσα των εξοπλισμών». Η ψυχροπολεμική γλώσσα του κ. Πούτιν σόκαρε τους Νατοϊκούς, οι οποίοι ζήτησαν από τη Ρωσία να ρίξει τους τόνους. Πράγματι στη Διάσκεψη για την Ασφάλεια στο Μόναχο, που έγινε στις 10 Φεβρουαρίου 2008, ο αναπληρωτής Πρωθυπουργός κ. Ιβανόφ ανταποκρίθηκε και στην ομιλία του ανέφερε «δεν θέλουμε ανοιχτή αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ, αντιθέτως θέλουμε συνεργασία για μια νέα πολυμερή συνθήκη για τον έλεγχο των εξοπλισμών που θα αντικαταστήσει την SALT-1».

Ο Στρατηγός Νικολαΐ Σολόβτσοφ, στις 18/12/2007, ο Αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων της Ρωσίας στις 28/1/2008 και ο κ. Πούτιν, απείλησαν ότι η χώρα τους θα στρέψει τους διηπειρωτικούς της πυραύλους εναντίον των Αμερικανικών αντιπυραυλικών εγκαταστάσεων στην Κεντρική Ευρώπη, και οι χώρες που θα τις δεχτούν θα καταστούν αυτομάτως στόχοι.

Ο ΥΠΕΞ της Πολωνίας κ. Ράντοσλαβ Ρικόσφσκι δήλωσε στις 22 Ιανουαρίου 2008 ότι η χώρα του είναι έτοιμη να υπογράψει τον Φεβρουάριο συμφωνία με τις ΗΠΑ για την εγκατάσταση αμερικανικών πυραύλων στο έδαφος της. Ταυτόχρονα όμως ο νέος Πρωθυπουργός κ. Τονσκ αποφάσισε, σε ένδειξη καλής θελήσεως προς τη Μόσχα, να συνεναίσει στις ενταξιακές διαπραγματεύσεις για την είσοδο της Ρωσίας στον ΟΑΣΕ.

Στις 5 Δεκεμβρίου 2007 ένας Ρωσικός στόλος αποτελούμενος από 11 πολεμικά σκάφη, με επικεφαλής το «Κουζνέτσοφ», 47 αεροσκάφη και 10 ελικόπτερα, ξεκίνησε από τη Βαλτική και έκανε το γύρο της Ευρώπης, επισκεπτόμενος 11 λιμάνια σε έξι χώρες.

Η επανεμφάνιση της Ρωσίας στη Μεσόγειο έπειτα από 15 χρόνια, εντάσσεται μάλλον στις αντιδράσεις για την αντιπυραυλική ασπίδα, αλλά και στη δημιουργία εντυπώσεων, ότι έχει ανακτήσει δήθεν, τις πάλαι ποτέ στρατιωτικές της δυνατότητες. Ο φόβος που εκφράζεται από κάποιες πλευρές για μόνιμη παρουσία του Ρωσικού στόλου στη Μεσόγειο, με τη χρησιμοποίηση των Βάσεων της Συρίας, είναι αβάσιμος, γιατί η δυναμικότητά του είναι πολύ περιορισμένη και δεν μπορεί να συγκριθεί με την ισχύ που είχε την περίοδο της Σοβιετικής Ενώσεως.

Κοσσυφοπέδιο

Ενεργώντας όπως εκτίθεται στην παράγραφο 2γ (Κοσσυφοπέδιο) ο κ. Πούτιν βρίσκεται πολύ κοντά στο να εντάξει τη Σερβία στη δική του σφαίρα επιρροής, απομακρύνοντάς την από την ΕΕ και τις ΗΠΑ.

Ενεργειακή Πολιτική

Σοβαρές ανησυχίες έχει προκαλέσει στις ΗΠΑ και την ΕΕ η εντυπωσιακή ενεργειακή διείσδυση του κ. Πούτιν στα Βαλκάνια, ύστερα, από τη συμφωνία με

την Βουλγαρία για τον αγωγό φυσικού αερίου South Stream που θα μεταφέρει φυσικό αέριο στην Ευρώπη και για την κατασκευή νέου πυρηνικού σταθμού στο Μπελένε αξίας 4 δις ευρώ, την υπογραφή της τριμερούς συμφωνίας Ρωσίας-Ελλάδος-Βουλγαρίας για την ίδρυση εταιρείας που θα αναλάβει την κατασκευή και εκμετάλλευση του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης και τη συμφωνία με τη Σερβία, που προβλέπει την πώληση μεγάλου μέρους της κρατικής εταιρείας NIS στην Gazprom, την κατασκευή τεραστίων αποθηκών υγρού αερίου στην Βοϊβοντίνα και τη σύνδεση της Σερβίας με τον αγωγό South Stream.

Ο κ. Πούτιν πέτυχε επίσης μεγάλη νίκη στο θέμα των αγωγών με την υπογραφή, το Δεκέμβριο, συμφωνιών με το Καζακστάν και το Τουρκμενιστάν για τη μεταφορά του φυσικού τους αερίου προς τη Δύση μέσω Ρωσίας.

Οι ενέργειες αυτές του κ. Πούτιν αποβλέπουν στην εξασφάλιση μονοπωλίου στη μεταφορά φυσικού αερίου από την Κεντρική Ασία προς τη Δύση και την υπονόμευση του εναλλακτικού αγωγού NABUCO που υποστηρίζεται από ΗΠΑ και την ΕΕ, που θα μεταφέρει το φυσικό αέριο μέσω Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Ουγγαρίας στην Ευρώπη, παρακάμπτοντας τη Ρωσία.

Έντονη επίσης ανησυχία σε ΗΠΑ και ΕΕ προκαλεί η ενεργειακή συνεργασία της Ρωσίας με το Ιράν, με άμεσο στόχο να αποκτήσουν οι Ρωσικές εταιρείες μεγαλύτερο μερίδιο στην εκμετάλλευση των τεράστιων ενεργειακών πηγών του Ιράν. Στα σχέδια των δύο κρατών περιλαμβάνεται η συμμετοχή της Gazprom στην πρώτη φάση εξερευνησεως και αναπτύξεως των αποθεμάτων φυσικού αερίου της περιοχής South Pars, με δυνατότητα παραγωγής 13 τρισεκ. κυβικών μέτρων, η ίδρυση μιας κοινής εταιρείας φυσικού αερίου και συμμετοχή της Ρωσίας, με επενδύσεις, στον αγωγό Ιράν-Ινδίας και Κίνας.

Η «διπλωματία των αγωγών» είναι το πανίσχυρο όπλο της Ρωσίας, το οποίο θα χρησιμοποιήσει ο κ. Πούτιν για να πετύχει την εξάρτηση της Ευρώπης και να εξυπηρετήσει τα αντιαμερικανικά του σχέδια.

Ανταρκτική

Η Ρωσία αποφάσισε να επανακινήσει τις έρευνες στη λίμνη Βοστόκ που είχαν αρχίσει το 1970 και σταμάτησαν το 2000. Σήμερα η γεώτρηση βρίσκεται στα 3.000 μέτρα και αναμένεται τους επόμενους μήνες να ξεπεράσει τα 5.000 μέτρα.

Στις 7 Φεβρουαρίου 2008 ο ΟΑΣΕ ανακοίνωσε ότι δεν θα στείλει παρατηρητές στη Ρωσία για τις Προεδρικές εκλογές της 2^{ας} Μαρτίου, γιατί η Μόσχα έθεσε περιορισμό στο χρόνο αποστολής τους και τους κατηγόρησε ότι ενεργούν ως πiónια των δυτικών κυβερνήσεων στον πόλεμο των καταγγελιών για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

14. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Παλαιστινιακό

Από τις 27 Νοεμβρίου 2007, που πραγματοποιήθηκε η συνδιάσκεψη για το Μεσανατολικό στην Ανάπολη των ΗΠΑ, μέχρι τις 10 Ιανουαρίου 2008, που επισκέφθηκε την περιοχή ο κ. Μπους, δεν είχε σημειωθεί καμιά κίνηση για την έναρξη των συνομιλιών, που έπρεπε να είχαν αρχίσει στις 12 Δεκεμβρίου 2007. Τα Επιτελεία των δύο πλευρών συναντήθηκαν μόνο δύο φορές για να διαμαρτηρηθούν οι μεν Παλαιστίνιοι γιατί το Ισραήλ παραβίασε τη συμφωνία για διακοπή της επεκτάσεως των εποικισμών, χορηγώντας 300 νέες άδειες, οι δε Ισραηλινοί για τη μη διάλυση των τρομοκρατικών και παραστρατιωτικών Οργανώσεων.

Επίσης έγιναν και δύο συναντήσεις του Προέδρου Αμπάς με τον Πρωθυπουργό του Ισραήλ κ. Όλμερτ, η πρώτη στις 28 Δεκεμβρίου 2007, κατόπιν τηλεφωνικής πιέσεως της κας Ράις, κατά την οποία συμφώνησαν για την επανέναρξη των συνομιλιών, οι οποίες όμως δεν άρχισαν ποτέ και η δεύτερη στις 8 Ιανουαρίου 2008 προκειμένου να προετοιμάσουν το έδαφος για την επίσκεψη του κ. Μπους.

Κατόπιν αυτού ο κ. Μπους, για να προωθήσει τις διαδικασίες με γρήγορους ρυθμούς, ώστε να υπάρξει κάποιο αποτέλεσμα μέχρι το τέλος της θητείας του, επισκέφθηκε από 9-16 Ιανουαρίου 2008, διαδοχικά το Ισραήλ, την Παλαιστινιακή Αρχή, το Κουβέιτ, το Μπαχρέϊν, τα Αραβικά Εμιράτα, τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο. Μετά το τέλος της επισκέψεώς του δήλωσε ότι «μια ειρηνευτική συμφωνία για την ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους ως τα τέλη του 2008, είναι εφικτή εφόσον οι δύο πλευρές επιδείξουν σοβαρότητα».

Κάτω από τις πιέσεις του κ. Μπους στις 14 Ιανουαρίου 2008, τα Επιτελεία των Παλαιστινίων και των Ισραηλινών συναντήθηκαν σε ξενοδοχείο της Ιερουσαλήμ στις 14 Ιανουαρίου 2008 και κήρυξαν την έναρξη των διαβουλεύσεων με επίκεντρο τα «θεμελιώδη ζητήματα» των συνόρων, της επιστροφής των προσφύγων του 1948, των εποικισμών και του καθεστώτος της Ιερουσαλήμ. Ταυτοχρόνως ο Λ. Οίκος ανακοίνωσε το διορισμό του Αντιστρατήγου Γουίλιαμ Φρέϊζερ σε ρόλο επιτηρητή της συμμορφώσεως και των δύο πλευρών με τον οδικό χάρτη.

Σε αντίθεση με τον κ. Μπους ο εκπρόσωπος του «κουαρτέτου» για τη Μ. Ανατολή κ. Τόνι Μπλερ, εμφανίστηκε συγκρατημένα αισιόδοξος για λύση στο άμεσο μέλλον.

Η αισιοδοξία του κ. Μπους είναι μάλλον υπερβολική, γιατί λύση χωρίς τη Χαμάς, που κατέχει τη Λωρίδα της Γάζας, είναι αδύνατη. Μεγάλης επίσης δυσκολίας είναι και η επίλυση του θέματος της Ιερουσαλήμ γιατί δεν πρόκειται να βρεθεί Πρωθυπουργός που να δεχτεί τη διχοτόμηση και κυρίως να πείσει τον Ισραηλινό λαό, αλλά ούτε και Παλαιστίνιος που να δεχτεί άλλη πρωτεύουσα πλην της Ιερουσαλήμ.

Σύμφωνα με έκθεση της UNICEF ο αποκλεισμός της Γάζας δεν έχει προηγούμενο. Η περιορισμένη παροχή νερού, η έλλειψη φαρμάκων, οι συχνές διακοπές του ρεύματος και η έλλειψη ειδών διατροφής έχουν φέρει στην έσχατη εξαθλίωση τους κατοίκους, οι οποίοι, εκμεταλλεζόμενοι την ανατίναξη, στις 23 Ιανουαρίου 2008, από τη Χαμάς του σιδερένιου τείχους, ξεχύθηκαν στην Αίγυπτο για να προμηθευτούν είδη πρώτης ανάγκης. Υπολογίζεται ότι 350.000 Παλαιστίνιοι πέρασαν τα σύνορα και επέστρεψαν μέχρι την 1 Φεβρουαρίου 2008 που οι Αιγυπτιακές Αρχές ανέκοψαν το ρεύμα εισόδου.

Η Αίγυπτος είναι αποφασισμένη να κατασκευάσει ένα νέο σύγχρονο τείχος στα σύνορα με τη Γάζα, όπου έχει ήδη αναπτύξει 1.500 στρατιώτες για τη φύλαξή τους.

β. Ισραήλ

Ανακοινώθηκε η επιτυχημένη δοκιμή βαλλιστικού πυραύλου δύο σταδίων, ο οποίος μπορεί να μεταφέρει πυρηνικές κεφαλές σε απόσταση 4.500 χιλιομέτρων.

Το πόρισμα Βίνογκραντ επιρρίπτει το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης, για την αποτυχημένη εισβολή στο Λίβανο στην στρατιωτική και όχι την πολιτική ηγεσία, γεγονός που ισχυροποιεί τη θέση του κ. Ολμπέρτ, παράλληλα με την αύξηση της δημοτικότητάς του.

Στις 3 Φεβρουαρίου 2008 από έκρηξη βόμβας στην πόλη Ντιμόνα, που είχε τοποθετήσει η προσκείμενη στη Φατάχ οργάνωση «Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ Ακσά», σκοτώθηκε μια γυναίκα και τραυματίστηκαν περισσότερα από δέκα άτομα. Είναι η πρώτη βομβιστική επίθεση στο έδαφος του Ισραήλ από τον Ιανουάριο 2007 και ενδέχεται να επηρεάσει αρνητικά την ειρηνευτική διαδικασία.

γ. Λίβανος

Συνεχίζεται η ακυβερνησία της χώρας με την αδυναμία της Βουλής να εκλέξει νέο Πρόεδρο. Ήδη έχουν γίνει 13 αποτυχημένες προσπάθειες και το αδιέξοδο συνεχίζεται, γιατί δεν μπορούν να συμφωνήσουν στην κατανομή των Υπουργείων.

Η Γαλλία επιρρίπτει ευθύνες στη Συρία, η οποία με τη σειρά της κατηγορεί τη Γαλλία ότι δεν κατόρθωσε να πείσει την πλειοψηφία του Λιβάνου να δεχτεί το σχέδιο που είχαν συμφωνήσει. Αν τελικά ξεπεραστεί το αδιέξοδο, νέος Πρόεδρος θα εκλεγεί ο Αρχηγός του Στρατού Στρατηγός Μισέλ Σουλεϊμάν, στο πρόσωπο του οποίου έχουν συμφωνήσει όλες οι παρατάξεις.

δ. Ιράκ

Σύμφωνα με δηλώσεις του Στρατηγού κ. Πετρέους στις 22 Δεκεμβρίου 2008, τα επίπεδα βίας μειώθηκαν κατά 60% σε σχέση με το θέρους του ίδιου έτους. Ειδικά στην επαρχία Ανμπάρ, το προπύργιο των Σουνιτών, ο αριθμός των επιθέσεων μειώθηκε από 1.350 τον Οκτώβριο σε 100 για μήνα Νοέμβριο και σε 12 τις είκοσι πρώτες ημέρες του Δεκεμβρίου. Όμως παρά την καλή εικόνα που

παρουσίασε, εισηγήθηκε την αναστολή της εξαγγελθείσης μείωσης των Αμερικανών στρατιωτών. Έτσι, σύμφωνα με δηλώσεις του ΥΕΘΑ των ΗΠΑ κ. Γκέιτς θα αποσυρθούν μέχρι τον Ιούνιο του 2008 μόνον οι 30.000 πρόσθετοι στρατιώτες που είχαν αποσταλεί το 2007 και θα παραμείνουν 130.000, όσοι ήταν δηλαδή και κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Η μείωση της βίας είχε μεγάλο κόστος, για τον Αμερικανικό Στρατό με 901 νεκρούς μέσα στο 2007, το οποίο ήταν το πιο πολύνεκρο από όλα. Το σύνολο των νεκρών Αμερικανών στρατιωτών μέχρι 20 Φεβρουαρίου φτάνει τους 3.960.

Ο Βρετανικός Στρατός παρέδωσε τη Βασόρα στις Ιρακινές δυνάμεις ασφαλείας αλλά η πόλη ελέγχεται από τους Σίιτες αντάρτες, με τους οποίους συνεργάζονταν οι Βρετανοί και από συμμορίες εγκληματιών.

Σύμφωνα με προβλέψεις του ΔΝΤ και του ΟΗΕ το 2008 θα είναι χρονιά ανάκαμψης για το Ιράκ. Η ανάπτυξη θα φτάσει στο 7% και το 2009 στο 8%. Επίσης ότι θα αυξηθούν τα έσοδα από τις πωλήσεις πετρελαίου, καθώς η παραγωγή θα αυξηθεί κατά 200 χιλιάδες βαρέλια την ημέρα.

Οι Κούρδοι, έχουν φέρει σε δύσκολη θέση την Ιρακινή κυβέρνηση, με τις ενέργειες και τις απαιτήσεις τους όπως, η υπογραφή συμβολαίων με ξένες εταιρείες για την εκμετάλλευση του πετρελαίου, χωρίς την έγκριση της κεντρικής κυβερνήσεως, η εισπραξη φόρων για τα προϊόντα που εισάγονται μέσω Κουρδιστάν, χωρίς να αποδίδονται οι εισπράξεις στη Βαγδάτη και η διεκδίκηση της περιοχής του Κιρκούκ, για την οποία είχε προγραμματιστεί δημοψήφισμα για το τέλος του 2007, αλλά ανεβλήθη για 6 μήνες, κατόπιν παρεμβάσεως των ΗΠΑ.

Η νομιμοποίηση της παρουσίας των ΗΠΑ με την απόφαση του ΣΑ/ΟΗΕ λήγει τον Μάρτιο 2009 και γι' αυτό ξεκίνησαν διαδικασίες για μια διακρατική συμφωνία που θα τους εξασφαλίζει την παραμονή τουλάχιστον μέχρι το 2012.

Σύμφωνα με έκθεση του Παγκοσμίου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ) από το 2003-2006 σκοτώθηκαν 150.000 Ιρακινοί, ενώ κατά την κοινή εκτίμηση των Πανεπιστημίων Βαλτιμόρης και Βαγδάτης, οι νεκροί φτάνουν για το ίδιο διάστημα στις 600.000. Κατ' εκτίμηση δε του ανεξάρτητου οργανισμού «Iraq Body Count» το 2007 σκοτώθηκαν 24.000 άμαχοι.

ε. Ιράν

Η Ρωσία παρέδωσε στις 17/12/07 με την ανοχή των ΗΠΑ, 82 τόνους καυσίμου ουρανίου 235 για το πρώτο έτος λειτουργίας του πυρηνικού σταθμού του Μπουσέρ. Η Μόσχα ανακοίνωσε ότι το Ιράν έχει προσφέρει διαβεβαιώσεις ότι θα χρησιμοποιήσει τα καύσιμα για ειρηνικούς σκοπούς, κάνοντας ταυτοχρόνως έκκληση προς την Τεχεράνη για αναστολή του πυρηνικού της προγράμματος.

Παρ' ολίγον να εξελιχθεί σε θερμό επεισόδιο στις 7/1/2008 η παρενόχληση τριών Αμερικανικών Φρεγατών από ταχύπλοα του Ιρανικού Πολεμικού Ναυτικού στα στενά του Ορμούζ, την οποία ο κ. Μπους χαρακτήρισε ως «επικίνδυνη». Το Ιράν όμως κατήγγειλε τις ΗΠΑ, ότι έδωσαν στη δημοσιότητα πλαστό video για να δημιουργήσουν εντυπώσεις.

Το Ιράν σχεδιάζει να προκηρύξει σύντομα διεθνή διαγωνισμό για την κατασκευή 19 πυρηνικών αντιδραστήρων, που θα καλύψουν τις ανάγκες της χώρας σε ηλεκτρική ενέργεια. Το πρόγραμμα αναμένεται να ολοκληρωθεί μέχρι το 2020 και το κάθε εργοστάσιο θα παράγει 1000 MW.

Οι εκπρόσωποι των πέντε μονίμων μελών του ΣΑ/ΟΗΕ και της Γερμανίας συμφώνησαν στις 23 Ιανουαρίου 2008 στο προσχέδιο νέου γύρου κυρώσεων, το οποίο θα παρουσιαστεί προς έγκριση στην ολομέλεια του ΣΑ/ΟΗΕ. Σύμφωνα με πληροφορίες δεν θα είναι καινούργιες κυρώσεις, αλλά πιο αυστηρή εκδοχή των υφισταμένων. Το θέμα προκάλεσε αντεγκλήσεις μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ. Ο Ρώσος ΥΠΕΞ δήλωσε ότι το ψήφισμα δεν θα περιλαμβάνει τιμωρίες και ο ΥΦΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπερνς τον διέψευσε δηλώνοντας ότι «το ψήφισμα θα έχει τιμωρητικό χαρακτήρα και ότι δεν ευσταθούν τα σχόλια της Μόσχας».

Αλλαγή της στάσεως της Ρωσίας επί το αυστηρότερον, για πρώτη φορά, προκάλεσε η δοκιμαστική εκτόξευση στις 4 Φεβρουαρίου 2008 από το Ιράν πυραύλου ο οποίος, σύμφωνα με ανακοίνωση του Προέδρου Αχμεντινεντζάντ, θα μεταφέρει στο διάστημα, τον επόμενο χρόνο, δορυφόρο Ιρακινής κατασκευής. Ο Ρώσος αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών Αλεξάντερ Λοσιούκοφ δήλωσε ότι αυτή η δοκιμή «γεννάει ανησυχίες σε μας και σε άλλους και δημιουργεί υποψίες για ενδεχόμενη επιθυμία να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα, γιατί πύραυλοι με αυτό το βεληνεκές αποτελούν συνιστώσες πυρηνικών συστημάτων». Οι ΗΠΑ χαρακτήρισαν την εκτόξευση «ατυχή», η οποία θα οδηγήσει σε περαιτέρω απομόνωση το Ιράν από τη διεθνή κοινότητα».

Εκτιμάται ότι η ενέργεια αυτή του Ιράν θα βοηθήσει τις ΗΠΑ για την επιβολή αυστηροτέρων κυρώσεων για το πυρηνικό του πρόγραμμα. Δεν αναμένεται όμως να συνταχθεί με τη θέση αυτή και η Ρωσία, γιατί στηρίζει στο Ιράν την ενεργειακή της στρατηγική και δεν θα θελήσει να την διακινδυνεύσει, ερχόμενη σε αντίθεση μαζί του.

Το Συμβούλιο των Φρουρών του Συντάγματος, που είναι το αρμόδιο για τις εκλογές όργανο, απέκλεισε, όλους τους αντιπάλους του Προέδρου Αχμεντινεντζάντ από τις εκλογές της 14 Μαρτίου 2008, που στην πλειονότητά τους, είναι μεταρρυθμιστές, με τη δικαιολογία της έλλειψης πίστης στο Ισλάμ, εξασφαλίζοντάς του έτσι άνετη νίκη.

15. ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Αφγανιστάν

Οι Νατοϊκές δυνάμεις συγκρούονται συνεχώς με τους Ταλιμπάν, που έχουν ανασυγκροτηθεί. Οι ξένοι στρατιώτες, που ανέρχονται σε 40.000, εκ των οποίων 14.000 Αμερικανοί, δεν επαρκούν για τη διατήρηση της τάξεως, με αποτέλεσμα η ευρύτερη περιφέρεια να ελέγχεται από τους Ταλιμπάν. Για το λόγο αυτό ΗΠΑ και Βρετανία απηύθυναν, στις 6 Φεβρουαρίου 2008, έκκληση στις χώρες του NATO για ενίσχυση της παρουσίας τους στο Αφγανιστάν, στην οποία

ανταποκρίθηκαν αμέσως η Γερμανία, που θα αποστείλει 250 άνδρες, σε αντικατάσταση των Νορβηγών που θα αποσυρθούν και η Πολωνία, που θα ενισχύσει τους 1.200 που έχει εκεί με άλλους 400 τον Μάρτιο, αλλά μέσα στο 2008 θα αποσύρει τους 900.

Ο Αρχηγός των Νατοϊκών δυνάμεων κ. Νταν Μακ Νιλ χαρακτήρισε το 2007 ως το χειρότερο σε κρούσματα βίας από το 2001. Οι νεκροί ανήλθαν σε 6.000 εκ των οποίων 1.500 πολίτες.

Οι υπό Βρετανική Διοίκηση Νατοϊκές δυνάμεις ανακατέλαβαν την πόλη Μούζα Κάλα, που κατείχαν οι Ταλιμπάν από δεκαμήνου και τη χρησιμοποιούσαν ως ορμητήριο. Σκοτώθηκαν 200 Ταλιμπάν, 2 Βρετανοί και άγνωστος αριθμός Βρετανών στρατιωτών.

Ο αριθμός των μαθητών στα σχολεία από ένα εκατομμύριο το 2001 έφτασε τα έξι εκατομμύρια το 2007 και μόνο 300.000 δεν έχουν πρόσβαση σε σχολεία, λόγω των επιθέσεων των Ταλιμπάν.

β. Πακιστάν

Στις 27 Δεκεμβρίου 2007 δολοφονήθηκε η Μπεναζίρ Μπούτο από βομβιστή καμικάζι στην πόλη Ραβαλπίντι, λίγο μετά την προεκλογική ομιλία της. Ο κ. Μουσάραφ επέρριψε την ευθύνη στην Αλ Κάϊντα. Το ίδιο υποστήριξε και ο Αρχηγός της CIA κ. Μακ Χέϊντεν σε συνέντευξή του στις 18 Ιανουαρίου 2008, ο οποίος κατονόμασε ως υπεύθυνο τον ηγέτη της Αλ Κάϊντα στο Πακιστάν Μπαϊτουλάχ Μεχσούντ.

Στις 2 Ιανουαρίου 2008 η κυβέρνηση του Πακιστάν ανέβαλε τις εκλογές για τις 18 Φεβρουαρίου 2008.

Στις 29 Ιανουαρίου 2008 αεροσκάφος τύπου «Predator» της CIA έπληξε με δύο πυραύλους την οικία στην οποία εκρύπτετο ο Υπαρχηγός της Αλ Κάϊντα στο Πακιστάν Αμπού Λάϊθ Αλ Λίμπι, ο οποίος και εφονεύθη.

Στις 6 Φεβρουαρίου 2008 οι Ταλιμπάν κήρυξαν εκεχειρία, σε μια στιγμή που η κυβέρνηση ήταν έτοιμη να τους καλέσει σε συνομιλίες, τις οποίες θα αναλάβει συμβούλιο γερόντων.

Στις 16 Φεβρουαρίου 2008, 74 άνθρωποι σκοτώθηκαν και 110 τραυματίστηκαν από επίθεση αυτοκτονίας σε προεκλογική συγκέντρωση του κόμματος της δολοφονηθείσης Μπεναζίρ Μπούτο. Έτσι 150 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους σε επιθέσεις αυτοκτονίας, από την ημέρα της δολοφονίας της μέχρι την ημέρα των εκλογών.

Στις 18 Φεβρουαρίου 2008 πραγματοποιήθηκαν σε ήρεμο κλίμα οι εκλογές. Με τις μέχρι τώρα καταμετρημένες 261 έδρες επί 342 πρώτο ανεδείχθη το Λαϊκό Κόμμα του οποίου προσωρινός Πρόεδρος είναι ο σύζυγος της Μπούτο κ. Ζαρντάρι με 87 έδρες και δεύτερο το κόμμα του τ. Πρωθυπουργού κ. Σαρίφ με 67, ενώ ο Μουσουλμανικός Σύνδεσμος του Προέδρου Μουσάραφ καταποντίστηκε στην τρίτη θέση με μόλις 38 έδρες. Το αποτέλεσμα των εκλογών δεν αμφισβητήθηκε από κανέναν. Ο κ. Μουσάραφ ανακοίνωσε ότι σέβεται τη λαϊκή εντολή και ότι θα συνεργαστεί με οποιαδήποτε κυβέρνηση.

Εκτιμάται ότι η θέση του κ. Μουσάραφ θα αμφισβητηθεί και θα τεθεί θέμα απομακρύνσεώς του, σε περίπτωση που οι κ.κ. Ζαρντάρι και Σαρίφ ξεπεράσουν τις διαφορές τους και σχηματίσουν κυβέρνηση συνασπισμού. Αν όμως δεν τα βρουν και συμμετάσχει στον όποιο συνασπισμό και ο «Μουσουλμανικός Σύνδεσμος» τότε η θέση του θα εδραιωθεί για καλά.

γ. Κίνα

Διαμάχη έχει ξεσπάσει στις ΗΠΑ εκ του γεγονότος ότι άκρως απόρρητη Αμερικανική τεχνολογία περνάει στα χέρια του Πεκίνου, για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, κατά παράβαση νόμου του 1990 περί απαγορεύσεως εξαγωγής τεχνολογίας στην Κίνα μετά τα αιματηρά γεγονότα στην πλατεία Τιενανμέντ το 1989. Οι επικριτές της Αμερικανικής κυβερνήσεως εκφράζουν φόβους ότι η Κίνα θα εξακολουθήσει να χρησιμοποιεί το σύστημα παρακολούθησεως, που θα είναι το τελειότερο στον κόσμο, και μετά τους αγώνες για την παρακολούθηση διαφωνούντων και ακτιβιστών.

Η Κίνα είναι η δεύτερη χώρα σε πλούσιους πολίτες (600 άτομα διαθέτουν περιουσία 459 δις δολαρίων), μετά τις ΗΠΑ που έχουν 415 δισεκατομμυριούχους.

δ. Κορέα

Φόβους για νέα ψυχρότητα στις σχέσεις Βορείου και Νοτίου Κορέας, που είχαν εξομαλυνθεί τα τελευταία χρόνια, έχει προκαλέσει η εκλογή στη θέση του Προέδρου του συντηρητικού Λι Μουγκ Μπακ, ο οποίος, αμέσως μετά την εκλογή του, δήλωσε ότι θα πιέσει την Πιονγιάνκ σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πυρηνικών.

ε. Ανατολικό Τιμόρ

Στο Ανατολικό Τιμόρ της Ινδονησίας εκδηλώθηκε, στις 11 Φεβρουαρίου 2008, πραξικόπημα υπό τον Συνταγματάρχη Ρένατο, το οποίο απετράπη από τις κυβερνητικές δυνάμεις. Σκοτώθηκε ο αρχηγός του πραξικοπήματος και τραυματίστηκε σοβαρά ο Πρόεδρος της χώρας κ. Ζοσέ Ράμας.

16. ΑΦΡΙΚΗ

α. Κένυα

Ταραχές ξέσπασαν στη χώρα μετά τις εκλογές της 27 Δεκεμβρίου 2007 που καταγγέλλθηκαν από την αντιπολίτευση για βία και νοθεία.

Στις 25 Ιανουαρίου 2008 ανέλαβε μεσολαβητική προσπάθεια ο ΓΓ/ΟΗΕ κ. Κόφι Ανάν, ο οποίος εκτιμά ότι θα χρειαστούν 4 εβδομάδες για να επέλθει συμφιλίωση. Μέχρι τώρα οι νεκροί είχαν φτάσει τους 1.000 ενώ 600.000 άνθρωποι εγκατέλειψαν τα σπίτια τους, αναζητώντας ασφαλές καταφύγιο.

β. Σομαλία

Μετά την Κένυα άρχισαν οι συγκρούσεις ανάμεσα στους Ισλαμιστές αντάρτες και τα Αιθιοπικά στρατεύματα κατοχής με δεκάδες νεκρούς και κύμα προσφύγων που εγκαταλείπουν την πρωτεύουσα Μογκαντίσου.

γ. Αλγερία

Από βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας εναντίον αστυνομικού τμήματος στην Ανατολική Αλγερία σκοτώθηκαν τέσσερα άτομα και τραυματίστηκαν 20. Από το 1990 που άρχισαν να δρουν τα ένοπλα τμήματα Ισλαμιστών έχασαν τη ζωή τους περισσότερα από 200.000 άτομα.

δ. Λιβερία

Στις 12 Ιανουαρίου 2008 επαναλήφθηκε από το Δικαστήριο της Χάγης η δίκη του Αφρικανού πρώην Προέδρου της Λιβερίας κ. Τσαρλς Τέϊλορ, που κατηγορείται για σωρεία εγκλημάτων (φόνους, βιασμούς, επιστράτευση παιδιών κ.λ.π.) κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στη Σιέρα Λεόνε κατά την περίοδο 1991-2002.

ε. Βιρμανία

Η ΕΕ ζήτησε την απελευθέρωση της ηγέτιδος της αντιπολίτευσης κ. Ανούνγκ Σαν Σούου Κι, που κρατείται σε κατ'οίκον περιορισμό, και ο ΟΗΕ την άμεση επίσκεψη και πάλι της χώρας από τον ειδικό απεσταλμένο Ιμπραχίμ Γκαμπάρι. Η χούντα όμως της Βιρμανίας απάντησε ότι θα τον δεχθεί το δεύτερο 15νήμερο του Απριλίου.

στ. Τσαντ

Οι αντάρτες που από τριετίας πολεμούν τις κυβερνητικές δυνάμεις επιτέθηκαν στις 2 και 3 Φεβρουαρίου 2008 εναντίον της πρωτεύουσας Νταντζαμένα, αλλά αποκρούστηκαν, με την ενίσχυση των Γάλλων, και στις 5 Φεβρουαρίου 2008 ζήτησαν εκεχειρία, αλλά η κυβέρνηση αρνήθηκε. Σκοτώθηκαν 100 άτομα και 60.000 κάτοικοι της πόλεως κατέφυγαν στο Καμερούν.

Ο Γάλλος Πρόεδρος κ. Σαρκοζί δήλωσε ότι η Γαλλία είναι έτοιμη να επέμβει, αν χρειαστεί, μετά και από τη σχετική απόφαση του ΣΑ/ΟΗΕ.

ζ. Σουδάν – Νταρφούρ

Εξ αιτίας των συγκρούσεων στο Τσαντ, ανεβλήθη η αποστολή της ειρηνευτικής αποστολής από 4.000 ευρωπαίους στρατιώτες που επρόκειτο να αναπτυχθεί στο Τσαντ και τη Δημοκρατία Κεντρικής Αφρικής για την προστασία των χιλιάδων προσφύγων που έχουν καταφύγει σ' αυτές από το Νταρφούρ.

Απειλές για μπουκοτάρισμα των Ολυμπιακών Αγώνων δέχεται η Κίνα, που κατηγορείται ως υπεύθυνη για την γενοκτονία στο Νταρφούρ, γιατί αγοράζει από το Σουδάν τεράστιες ποσότητες πετρελαίου και του πουλάει όπλα.

17. ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

α. Κολομβία

3.000 άνθρωποι κρατούνται ως όμηροι στη χώρα (1.000 από τους αντάρτες του FARK και οι υπόλοιποι, από τον Εθνικό Απελευθερωτικό Στρατό και συμμορίες εγκληματιών). Η πλέον διάσημη όμηρος κ. Ίνγκριντ Μπεντακούρ συνεχίζει να κρατείται για έκτο χρόνο, παρά τις προσπάθειες της Γαλλίας για την απελευθέρωσή της.

Το μαρξιστικό ανταρτικό κίνημα FARK έχει αρχίσει να αποδυναμώνεται (από 17.000 αντάρτες το 2000, έχουν μείνει 9.000) και αναμένεται πολύ σύντομα η διάλυσή του. Στις 3 Φεβρουαρίου 2008 ένα εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα Μπογκοτά και σε άλλες μεγάλες πόλεις εναντίον του.

β. Κούβα

Ο Φιντέλ Κάστρο ανακοίνωσε στις 21 Φεβρουαρίου 2008 την παραίτησή του από την Προεδρία της χώρας, ύστερα από μισό αιώνα που βρισκόταν στην εξουσία.

Την Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2008 θα συνέλθει η Κουβανική Εθνοσυνέλευση για να εκλέξει το νέο Κυβερνητικό Συμβούλιο και το νέο Πρόεδρο. Αν και δεν έχρισε κάποιον για διάδοχό του, οι αναλυτές εκτιμούν ότι θα εκλεγεί ο αδελφός του Ραούλ, στον οποίο είχε παραδώσει προσωρινά την εξουσία από 31 Ιουλίου 2008, λόγω ασθενείας.

γ. Βενεζουέλα

Ο Πρόεδρος κ. Ούγκο Τσάβες κάλεσε τα κράτη της Καραϊβικής και της Λατινικής Αμερικής σε συμμαχία εναντίον των ΗΠΑ, μετά το πέρας της Συνόδου που έγινε στο Καράκας στις 25 Ιανουαρίου 2008 με τη συμμετοχή της Νικαράγουα, της Βολιβίας, της Βενεζουέλας, της Κούβας και της Δομινικανής Δημοκρατίας.

Η κυβέρνηση συμφώνησε με την Κούβα να της χορηγήσει 100.000 βαρέλια πετρέλαιο την ημέρα, δωρεάν, με αντάλλαγμα την αποστολή 20.000 εθελοντών γιατρών και μηχανικών, οι οποίοι θα λαμβάνουν δεκαπλάσιες αμοιβές απ'ότι στην Κούβα.

18. ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Στις 21 Δεκεμβρίου 2007, σήμανε αντιτρομοκρατικός συναγερμός στις Βρυξέλλες και συνελήφθησαν 14 άτομα με την υποψία της οργανώσεως τρομοκρατικής επιθέσεως που θα είχε ως στόχο την απελευθέρωση του, δεδηλωμένου οπαδού του Μπιν Λάντεν, Νιζάρ Τραμπελσί, που κρατείται στις φυλακές από δεκαετίας.

Οι Βρετανικές Αρχές εκφράζουν το φόβο για πιθανή εγκατάσταση μόνιμου πυρήνα της Αλ Κάϊντα στο Ηνωμένο Βασίλειο και γι' αυτό η κυβέρνηση έθεσε εκτός

λειτουργίας όλες τις ιστοσελίδες που συνδέονται καθ'οιονδήποτε τρόπο με την Αλ Κάϊντα προκειμένου να παρεμποδιστεί ο σχεδιασμός και η υλοποίηση τρομοκρατικών επιθέσεων, αλλά και να προστατευτούν τα πιο ευάλωτα νεαρά άτομα από τους στόχους της διεθνούς τρομοκρατίας και του εξτρεμισμού. Στις 24 Ιανουαρίου 2008 η Αμερικανική εταιρεία ελέγχου του διαδικτύου για την τρομοκρατία, ανακοίνωσε ότι η Αλ Κάϊντα, με μήνυμά της, απειλεί ότι «αν η Βρετανική κυβέρνηση δεν ανταποκριθεί στο αίτημά μας, μέχρι την τελευταία ημέρα του Μαρτίου 2008 και δεν αποσύρει τα στρατεύματα από το Ιράκ, τότε μάρτυρες της οργανώσεώς μας θα στραφούν εναντίον όλων των πολιτικών ηγετών και ειδικά του Τόνι Μπλερ και του Γκόρντον Μπράουν.

Στη Γερμανία εξουδετερώθηκε φορτηγό με εκρηκτικές ύλες που επρόκειτο να διασχίσει το Γερμανικό έδαφος, ενώ υπάρχει ανησυχία ότι οι τρομοκρατικοί πυρήνες ετοιμάζουν επιθέσεις κατά στρατιωτικών εγκαταστάσεων, υπηρεσιών κρατικής ασφάλειας καθώς και του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Οι Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, εκτιμούν ότι στο στόχαστρο των τρομοκρατών, που επιθυμούν να ανατρέψουν τον κ. Σαρκοζί και να βυθίσουν τη χώρα οικονομικά, βρίσκονται ο Πύργος του Άϊφελ, τα Ηλύσια Πεδία, η Αψίδα του Θριάμβου, τα αεροδρόμια και τα μεγάλα πολυκαταστήματα. Σύμφωνα μάλιστα με πληροφορία που προήλθε από την Πορτογαλία, οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας άκουσαν τυχαία, σε παράνομη συχνότητα, διάλογο αγνώστων, που περιείχε απειλές για επίθεση στην καρδιά του Παρισιού.

Ο Υπουργός Εσωτερικής Ασφαλείας των ΗΠΑ δήλωσε, στις 16 Ιανουαρίου 2008, ότι η χώρα του απειλείται από τρομοκρατικούς θύλακες, που δρουν σε ευρωπαϊκό έδαφος, επιβεβαιώνοντας έτσι τις εκτιμήσεις των Βρετανικών, Γαλλικών και Γερμανικών Αρχών.

Άγνωστοι, που αποδίδονται στην Αλ Κάϊντα, άνοιξαν την 1 Φεβρουαρίου 2008 πυρ εναντίον της Ισραηλινής Πρεσβείας στην πρωτεύουσα της Μαυριτανίας με αποτέλεσμα να τραυματιστούν πέντε άτομα.